DANDU BRIEL

Roman de VENT ANE

EDITURA E9 NOUĂ

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DAN DU BRIEI şi al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

Reproducerea – integrală sau parţială – a lucrării şi difuzarea ei pe cale electronică sunt autorizate pentru folosul privat al cititorului şi pentru scopuri necomerciale.

DANDU BRIEL ROMAN DE ANTRENAMENT

Dedicată tatălui meu care, după ce aplecat dincolo, a rămas totuşi cu mine!

Coperta este realizată de Prof. Ionuţ Theodor Barbu, după o idee a autorului.

ISBN 978 – 606 – 596 – 153 – 1

EDITURA E9 NOUĂ

Editura Nouă, Bucureşti – 2016

www.E9.ro

Aşa a început trecerea!

— E mort?

— Mai mort nu se poate!

— Unde sunt băieţii?

— Vin acum să-l ia.

— Să-l ducă la morgă şi să spună acolo că e un amărât care a murit de frig.

— Am înţeles!

— Şi că nu are acte, probabil că merge la comun. Când o să trec pe la ei o să le spun ce să-i facă.

— Păi ce să-i mai facă?

— Mă gândesc că dacă nu are niciun act să-i luăm nişte probe de sânge şi ceva pentru ADN să avem ce scrie pe fişe.

— O să fie cam greu că e foarte murdar!

— Murdar, curat, trebuie să fim corecţi şi să respectăm toate procedurile, mai ales că de acum n-o să ne mai prea vedem! îl mai spală ei acolo.

— Bine şefu’ uite că vin şi băieţii să-l ia!

— Hai că mai vorbim mai târziu!

— Da, să trăiţi!

Băieţii de la morgă au venit pregătiţi cu tot ce le trebuia pentru a culege un decedat de pe stradă. Sacul de ambalaj era negru, în concordanţă cu spiritul momentului, iar ei erau echipaţi cu mănuşi pentru a nu fi nevoiţi să atingă ceva din greşeală. Subiectul deplasării era lungit pe jos, într-o poziţie relaxată şi părea că este foarte calm şi ne tulburabil. Pe cap avea o pălărie care demonstra ceva vechime şi pe el un fel de pardesiu larg, legat la gât cu un fular cu nod ca la copiii de grădiniţă. În picioare era încălţat cu pantofi, extrem de nepotriviţi cu gerul din această noapte. Noroc că avea mănuşi călduroase!

După cum l-au ridicat părea destul de uşor şi nu le-a făcut niciun fel de probleme atunci când l-au băgat în sacul de plastic şi au închis fermoarul.

N-au mai scos targa, dacă au văzut că nu are greutate prea mare şi l-au pus direct în maşină pe podea. S-au gândit ei că acum nu mai poate să păţească nimic mai rău. Au trântit uşile la maşină şi după ce au semnat actele de constatare şi de transport, au plecat încet cu frică să nu derapeze pe poleiul care acoperea toată şoseaua. Erau la marginea unui cartier destul de select şi era pentru prima dată când se găsea ceva prin şanţurile de pe marginea şoselei. Era meritul celor de la salubrizare care îşi făceau tura de noapte şi care au anunţat prin dispeceratul lor poliţia. Cei de la poliţie au înţeles perfect că era vorba de un vagabond îngheţat şi nu s-au mai deplasat la faţa locului.

La locul descoperirii nimeni nu mai avea obiectul muncii aşa că toată lumea s-a pregătit să plece începând chiar cu cei de la salubrizare care mai aveau încă multă

treabă pe traseu.

Era aproape ora două noaptea şi o linişte grea s-a aşternut peste oraş. Luminile de la marginea drumului concurau lejer cu cele câteva luminiţe aprinse prin vilele din preajmă de cei fără somn sau de cei care umblă şi noaptea prin frigidere. Un singur câine se auzea lătrând sau mai degrabă ceea ce scotea el era un fel de jelit resemnat.

Maşina mortuară înainta greu spre destinaţie şi la fiecare cotitură aveau impresia că se duc să o facă mai largă decât permitea drumul. Au avut noroc, la un moment dat, când au derapat uşor în curbă că din sensul opus nu venea nimeni că şi aşa nu aveau prea multe locuri disponibile în maşină.

Au ajuns la morgă şi după ce au oprit cu grijă, au deschis uşile din spate şi au luat sacul de plastic, dar de data asta l-au pus pe targă, nu doar pentru că era destul de mers până în sala de depunere dar chiar procedura cerea acest lucru şi nimeni nu dorea să aibă probleme. La intrare un paznic adormit s-a uitat în treacăt spre ei şi le-a deschis uşile larg să poată trece.

Toată clădirea parcă era în concordanţă cu ceea ce se petrecea în interiorul ei, puţin luminată şi foarte rece chiar pentru persoanele antrenate cu frigul. Probabil că acesta era şi unul din motivele pentru care la pază erau angajate persoane mai plinuţe care să nu sufere.

Înaintau fără grabă pe culoarul întunecos şi lung, nu se auzea decât una din roţile de la targă care se bălăngănea şi scârţâia de parcă ar fi protestat.

Au ajuns şi la sala de morgă şi au intrat căutând din priviri, după ce au aprins lumina, un loc liber pe una din mese. Mai era o singură masă liberă, spre capăt, pentru că pe celelalte se ghiceau trupurile acoperite.

— Ce de lume au adus azi! zise unul din cărători. Tura cealaltă ne-a lăsat totul plin, dacă mai avem de adus pe cineva nici nu ştiu unde o să-l mai punem!

— Nu-ţi face tu griji că anul trecut am umplut

holurile cu ei de nu mai aveai unde să calci. Hai să-l punem pe masa asta şi să mergem undeva să ne încălzim!

Au apucat iar de sac şi l-au întins pe ultima masă chiar sub fereastră.

— Uite că are noroc de lună plină, mai zise unul din ei uitându-se pe fereastră!

— Aşa noroc să n-aibă nimeni! zise celălalt.

Au stins lumina şi au ieşit pe hol. Nici nu se punea problema că se pot încălzii în casa aceea mare şi tristă aşa că le-a fost de ajuns să arunce o privire spre barul de vis-à-vis şi fără să se mai pună de acord au traversat vioi strada. Au intrat deschizând uşile doar cât să se strecoare prin ele numai ei nu şi frigul de afară. Înăuntru mai erau doi clienţi terminaţi de băutură care stăteau tolăniţi pe o canapea în timp ce o fată, animatoare, îi căuta liniştită prin buzunare. Probabil că mai era ceva de achitat şi chiar dacă nu mai era, un avans nu strică niciodată. Noii veniţi s-au aşezat la bar şi au comandat fiecare câte o tărie. Viaţa mergea înainte în ciuda tuturor greutăţilor!

Paznicul de noapte de la morgă s-a uitat la ceas, s-a ridicat alene şi a început să-şi facă tura de noapte prin clădire, în timp ce mergea târşâindu-şi picioarele, că oricum nu avea pe cine să deranjeze, se gândea că ăsta este cel mai prost şi de neînţeles punct din regulamentul de serviciu, tura de noapte printre coşciuge şi cadavre acoperite. Frigul era frig, întunericul era întuneric şi el, totuşi, trebuia să intre în fiecare încăpere şi să verifice inventarul din trei în trei ore.

Nu putea face nimic împotriva regulamentului pentru că în fiecare aripă de clădire exista un aparat de pontaj care îi marca ora intrării şi ieşirii şi care era verificat a doua zi, de dimineaţă de şeful cel mare. Acest sistem a fost creat după ce un paznic a declarat că îi este frică să intre în toate camerele, să nu dea peste cine ştie ce fantomă sau să nu se trezească că mişcă cineva prin sacii de plastic. Şefii au stabilit că măcar pentru a sperria rozătoarele şi tot trebuie cineva să mai umble noaptea prin clădire.

A pontat intrarea şi ieşirea din prima aripă şi a intrat în zona cea mai dezagreabilă, cea cu mesele pline. Trebuia aici să verifice cu lanterna fiecare masă şi bineînţeles că lucrul acesta se înregistra fidel de camera video cu infraroşu ce pornea odată cu intrarea în sală. Nimeni nu mai avea voie să aprindă lumina pentru că risipa făcută de zecile de becuri ar fi dus la un consum total nerentabil pentru întreţinerea clădirii iar cei de pe mese în mod sigur nu contribuiau cu nimic la reducerea costurilor.

Totul părea în regulă, toată lumea era pe poziţii şi o linişte specifică domnea peste tot. În capătul sălii era o fereastră şi pe fereastră luna îşi lăsa razele să pătrundă înăuntru. Chiar se zicea că cele mai geroase zile de iarnă sunt cele senine.

„Ce lună puternică, se miră paznicul, uite cum bate chiar pe pardoseală cu razele ei” Totuşi a avut o uşoară senzaţie stranie dar nu a înţeles din ce cauză şi nu a mai stat să caute explicaţii îndreptându-se spre uşă.

Mergea uşor îngândurat şi nelămurit de starea care îl cuprinsese. A întins mâna să apese pe aparatul de pontaj şi a rămas cu ea în aer. Ceva îl rodea. S-a întors iar cu faţa spre fereastră şi a început să meargă spre fundul sălii. Mergea şi se dumirea. El nu era o persoană foarte inteligentă şi de aceea era numai paznic la morgă, dar nici prost de tot nu era, că de aia era paznic şi nu îngrijitor cu mătura, aşa că s-a apropiat cu curaj de fereastră şi de ultima masă. În acest moment razele lunii cădeau chiar pe picioarele lui şi îi luminau ghetele groase de iarnă. Lumina urca până la genunchi iar de acolo în sus era umbra ferestrei. Ei bine! cu toate acestea, sacul de plastic de pe ultima masă părea a fi luminat spre cap, ca şi cum razele de lună ar fi căzut direct şi pe el.

„Cum să lumineze luna sacul dacă lumina ei nu urcă mai mult de genunchii mei?” Se întrebă paznicul şi a realizat, în acel moment, că acest lucru îl frapase de prima dată.

S-a aplecat şi a tăiat cu palma razele de lumină care

îi cădeau pe picioare şi a văzut clar umbra mâinii care trecea peste ele. S-a apropiat de sacul de plastic, în zona capului, acolo unde lumina părea că vine şi luminează şi a făcut acelaşi gest de fluturare a mâinii drepte căutând umbra ei pe sac. El se gândea că poate ceva reflectează lumina lunii şi o îndreaptă spre masă. Orice lumină ar fi fost şi de oriunde ar fi venit trebuia să lase o umbră pe sac.

A trecut cu mâna peste sac dar nu a văzut nicio umbră, a trecut încă o dată mai încet şi iar nimic, a continuat să-şi plimbe mâna peste sac când mai de aproape şi când mai de departe.

„Asta-i culmea! se gândea el folosindu-şi la maxim cei câţiva neuroni disponibili la ora aceea, am descoperit o lumină care nu lasă umbră, ce deştept sunt, îţi mulţumesc Doamne că ai grijă de mine" Zise el şi ridică ochii spre tavan, cam pe unde bănuia el că se află ocrotitorul lui şi rămase nemişcat cu ochii pironiţi în sus. În locul în care privea se vedea clar umbra mâinii lui cu toate cei cinci degete. Acum şi-a dat şi el seama că tavanul era uşor luminat şi sursa de lumină era întreruptă de chiar mâna lui.

Era evident că lumina venea din sac, chiar din partea de sus a acestuia cam de prin zona capului!

„Acum e clar! Ăştia şi-au uitat lanterna în sacul omului"! îşi zise paznicul încântat de idee şi bucuros că a rezolvat misterul. „Am s-o scot şi am să le-o dau când mai vin". Era evident că toată gândirea şi imaginaţia lui se baza pe solidele lui cunoştinţe anterioare. S-a uitat la fermoar să vadă de unde începe dar când a vrut să-l atingă a observat sigiliul cu care era prins şi care era capsat puternic şi avea chiar un fel de desen pe el.

„Cred că mai bine să nu pun mâna să nu dau de vreo belea" s-a gândit el şi s-a dat mai în spate. Privind încă o dată era evident că băieţii de la morgă şi-au uitat o lanternă înăuntru şi aceasta continua să lumineze în încăpere.

„O să lămuresc problema mâine dimineaţă" A

concluzionat bucuros că nu a intrat în belea cu ruptul sigiliului.

S-a întors, de lângă masă, a pontat şi a ieşit pe hol. „Probabil că am de dat nişte explicaţii dacă mă întreabă cineva de ce am stat atâta în morgă Am mai auzit eu de unii care scoteau organe şi le vindeau dar ei ştiu că eu nu sunt foarte tare de inimă şi că nu pot să fac lucruri rele. O să-l anunţ pe cel care mă schimbă de chestia cu lantena uitată şi treaba este rezolvată”.

A ajuns în camera paznicului, s-a instalat confortabil pe scaunul lui şi s-a învelit cu o pătură pentru orice eventualitate, adică în situaţia cu totul excepţională în care l-ar putea lua somnul. Această eventualitate improbabilă a devenit evidentă exact peste cinci minute şi tot holul de la intrare a început să vibreze datorită reverberaţiilor care preluaseră paza.

Zorii zilei se apropiau şi încet, încet se făcea dimineaţă. Ferestrele se albureau de lumina care începea să le pătrundă şi zgomotul maşinilor se făcea auzit pe drumul îngheţat din faţa casei, trosnind sub roţi poleiul. Paznicul a început să se trezească şi mai întâi s-a întins cât a putut mai bine, apoi s-a scărpinat în nas utilizând toată experienţa acumulată în atâţia ani de serviciu şi după ce s-a declarat, pe forumul lui interior, mulţumit, a început să se extragă din scaun punând încet şi cu grijă alături pătura cu care se învelise.

Cineva bătea cu forţă în uşa de la intrare şi atunci el s-a îndreptat alene spre ea strigând:

— Nu vă grăbiţi că aici nu-i parc de distracţii!

— Hai deschide odată, că ni se evaporă alcoolul din organism!

— Da ce veseli sunteţi, să nu vă fie de deochi! spuse el văzându-i pe cei doi cărători de trupuri expirate! Unde aţi fost de v-aţi aburit aşa?

— Colea, vis-à-vis, da să nu-mi spui că ne-ai dus grija, bine că am avut o noapte liniştită, că acum dacă se termină tura mergem şi noi acasă.

— Eu zic să nu plecaţi până nu vă verificaţi inventarul că aţi uitat o lanternă aprinsă în ultimul sac de plastic.

Cei doi se uitară unul la altul şi apoi şi-au dus în mod reflex mâinile spre centuri unde şi-au pipăit lanternele agăţate prin cremaliere.

— Uite mă lanterne, au zis ei şi le-au aprins simultan în ochii paznicului, Ce ai înnebunit? Cum să ne uităm noi sculele undeva?

— Adică vreţi să spuneţi că nu vă lipseşte nicio lanternă? zise paznicul ferindu-şi ochii cu mâna, de luminile prea puternice.

— Tu nu vezi că le avem amândoi pe noi sau încă nu te-ai trezit? Dar de ce ne spui chestia asta, ai lumini pe creier? A zis unul din ei hlizindu-se la celălalt. Deja tot holul duhnea!

— Am zis şi eu aşa, zise paznicul, gândind că mai bine să-şi ţină gura şi să le îndruge o poveste, am văzut o lumină în camera cu decedaţi şi am crezut că aţi uitat o lanternă dar cred că lumina venea de undeva pe geam şi am confundat-o. E bine dacă nu aţi uitat nimic!

— Hai salut, că acum mergem să ne schimbăm de haine că ieşim din tură.

— Mergeţi sănătoşi şi ne vedem mâine! le strigă paznicul şi se uită de-a lungul culoarului după ei.

Înaintau destul de greu şi probabil că dacă ar mai fi fost puşi la încercare cu căratul tărgilor existau riscuri mari să le scape vreun client pe jos.

În curând au început să vină şi angajaţii şi paznicul s-a aşezat la intrare să-i întâmpine. Toată lumea era îngheţată şi după chiciura din păr şi de pe haine puteai să-ţi dai seama de distanţa pe care au făcut-o până la morga oraşului. Toate figurile erau posomorâte şi unii parcă îşi schimbau mimica imediat ce treceau pragul uşii de parcă ar fi intrat într-un rol pe scenă.

— Avem oaspeţi noi azi? întrebă un tip uşor gârbovit cu toate că nu era în vârstă dar, probabil că obiceiul de a se apleca spre cei cu care vorbea l-a făcut să se aducă de

spate.

— Un amărât care a îngheţat pe stradă! E pe ultima masă.

— S-ar putea ca de acum cu frigurile astea o să tot vină din ăştia. A venit Prinţul? Să-i spui când vine că are un cadavru de spălat şi că dacă vrea un ban să se grăbească.

Prinţul.

Toată lumea ştia că „Prinţul” este porecla celui mai amărât dintre amărâţi, un tânăr prăpădit care se oploşise pe lângă morgă şi era singurul care spăla corpurile decedaţilor pentru că niciun angajat nu avea chef să facă această corvoadă. Chiar şi aici era concurenţă dar celălalt, care era angajat nermanent. era răcit zdravăn şi nu nutea să mai vină. Nu că ar fi dat răceala morţilor dar se temea să nu se îmbolnăvească şi mai tare.

Prinţul venea în fiecare dimineaţă îşi târşâia paşii la intrare şi se aşeza într-un colţ şi nu ştia nimeni de el decât dacă trebuiau duse resturile de la autopsie sau de spălat sacii mortuari că nimic nu mai era de unică folosinţă. Nimeni nu se interesa ce făcea în colţul lui, ce mânca sau dacă dorea un pahar cu apă. Se învăţaseră cu el la fel cum o făceau cu piesele de mobilier. Dacă trebuia făcută vreo spălătură el se descurca singur cu toate că părea un băiat slab şi lipsit de forţă. Nici nu lăsa pe nimeni să-l ajute de frică să nu împartă puţinii bani pe care îi primea.

Deja ora de începere a programului a trecut şi ciocli de profesie începeau să apară pe holul de intrare, cu toată smerenia profesională aşternută pe chipuri, pentru a întâmpina eventualele rude care puteau veni. Toţi aveau experienţă şi erau pregătiţi cu toate informaţiile necesare pentru astfel de situaţii. Ştiau cel mai bun doctor care trebuia să declare decesul, deşi în această situaţie calitatea doctorului chiar că nu mai avea nicio importanţă, cele mai bune magazine pentru cele necesare unui ritual de înmormântare sau care este firma care poate transporta persoana, în cele mai sigure condiţii până la locul de

odihnă.

Pentru că timpul trecea şi nu venea încă nimeni ei mai stăteau de vorbă şi schimbau impresii despre ultimele cancanuri sau evenimente sportive urmând ca la intrarea primului străin să-şi schimbe brusc atitudinea şi să se solidarizeze cu acesta până la lacrimi dacă situaţia devenea chiar critică.

Profitând de această scurtă perioadă de acalmie paznicul, care mai avea puţin până la ieşirea din tură, intrigat de chestia cu lanterna şi ros de curiozitate a mai dat o fugă până în sala celor plecaţi dintre noi şi s-a dus direct la ultima masă. Din păcate lumina de afară bătea acum direct pe sacul de plastic de pe ultima masă şi era imposibil să îţi mai dai seama dacă mai există vreo lumină suspectă. Cu gândul la lanterna uitată a pipăit totuşi sacul în dreptul capului şi pieptului dar fără să descopere nimic deosebit. Se simţea doar corpul rece şi tare dinăuntru. N-a îndrăznit să stea mai mult deoarece ştia că este posibil ca toate camerele video să fie îndreptate spre el şi putea da naştere la o multitudine de întrebări.

Foarte dezamăgit s-a întors la locul lui din holul de intrare tocmai când pe uşă intra colegul care trebuia să-l schimbe din tură. Nu i-a pomenit nimic de straniile lui întâmplări deoarece pe măsură ce timpul trecea începuse şi el să creadă că a avut doar ceva halucinaţii.

Au făcut schimbul şi tocmai când ieşea pe uşă l-a văzut pe cel poreclit Prinţul, care intra.

— Vezi că ai un musafir de spălat i-a zis el privindu-l fix, ca să fie sigur că a auzit.

— De când a venit?

— L-au adus mai spre ziuă şi era îngheţat bocnă dar acum cred că a început să se mai înmoaie şi poţi să te apuci de treabă. E pe ultima masa.

— Mulţumesc, mă duc chiar acum acolo.

Paznicul a ieşit pe uşă, pentru că nu mai avea niciun motiv să mai întârzie şi trebuia să se ducă cu nevasta după ceva cumpărături iar Prinţul s-a îndreptat cât putea el de

vioi spre sala de „oaspeţi” Pe drum se gândea, că după ce aflase de colegul lui că a răcit, a crezut că i-a pus soarta un gând bun, dar nici nu spera că se va întâmpla atât de repede. Prietena lui care mai mult stătea pe acasă va fi foarte încântată dacă îi va mai aduce un ban că putea să pună şi ea ceva pe masă de mâncare. Din cauza ei îi ziceau lui Prinţul pentru că el o tot alinta atunci când vorbea despre ea şi îi spunea mereu „Prinţesa mea” cu toate că nu mai vedea ceva deosebit la ea, dar aşa era el băiat galant.

A stat foarte mult singur în casa moştenită de la un unchi bătrân şi bolnav şi cu greu reuşise să o convingă pe colega lui de dormitor să stea cu el. Acum era şi el liniştit că avea cu cine să schimbe o vorbă şi la un moment dat au avut şi o pisică dar pe lângă faptul că nu-şi mai puteau permite să stea după fundul ei a mai călcat-o şi o maşină. Mereu au avut remuşcări crezând că datorită gândurilor lor urâte s-a întâmplat această tragedie. De cum s-au mutat împreună el i-a spus că nu are o slujbă fixă şi că lucrează la morgă dar pe ea nu a deranjat-o prea mult. S-a şi lămurit repede de ce poate el să facă faţă atât de bine unei astfel de îndeletniciri după ce a constatat că el nu are niciun fel de miros. Adică ea se străduia să-i gătească tot felul de mâncăruri care mai de care mai aromate, cu ce avea şi ea prin casă şi el nu le aprecia niciodată şi atunci chiar i-a spus-o direct.

— Dar mie îmi place cum găteşti tu şi nu credeam că vrei să-ţi spun mereu!

— Păi tu ştii ce am pus eu azi în mâncarea asta, că am căutat prin toată piaţa arome din astea indiene?

— Pe mine nu mă interesează decât gustul şi dacă tot vrei să ştii mai multe despre mine atunci află că eu nu am, din naştere, niciun fel de miros.

— Ce vorbeşti! se miră ea din tot sufletul şi eu care mă dau cu tot felul de parfumuri! Mă miram eu că nu simţi şi nu zici nimic!

— Păi tu cum crezi că pot eu să muncesc acolo unde lucrez dacă aş avea miros ca un câine de vânătoare?

— Chiar de vânătoare e prea mult dar măcar cât o mâţă!

— Dacă tu vrei am o pisică la serviciu, pripăşită pe acolo şi pot să ţi-o aduc să-ţi mai ţină de urât.

Şi aşa s-au făcut şi cu pisică, pe care au păstrat-o până i-a venit de plecare. Ajungând la sala de depuneri, s-a dus direct la şeful sălii şi l-a întrebat:

— Care-i omul?

— Vezi şi tu pe ultima masă? Trebuie aranjat cât de cât că o să-i ia şi sânge şi alte d-alea aşa că ai grijă cum îl deratizezi.

— Stai liniştit că doar nu fac asta de ieri de azi! I-aţi notat numărul de sigiliu că o să trag de el să-l rup şi pe urmă nu se mai distinge ca lumea.

— L-am notat pe fişe, că i-am deschis o foaie de parcă intră la consultaţie. Uite aici o pungă şi tot ce-i găseşti prin buzunare pui aici că poate ne ajută la identificare.

— Bine atunci, lasă-l pe mâna mea!

S-a dus spre capătul sălii şi s-a apropiat de ultima masă. Se vedea că sacul era prea mare pentru cel dinăuntru dar s-a gândit că acum nu mai are cum să se supere că nu era o îmbrăcăminte pe comandă şi nici nu se făcea cu probă. A tras de sigiliu şi l-a rupt exact aşa cum promisese făcându-l praf de nu se mai vedea nimic pe el.

A apucat cu grijă fermuarul şi l-a tras încet. Nu se gândea că poate să deranjeze pe cineva dar ştia că dacă strică un fermoar îl pun şefii să plătească tot sacul. Lucra ca de obicei foarte atent şi meticulos cu gândul că acum chiar că nu avea cine şi de ce să-l grăbească. După ce a deschis sacul nu l-a izbit niciun miros insuportabil pentru că nu avea cum şi a putut să privească atent înăuntru. În primul rând a văzut că era vorba de un bărbat pentru că nimeni nu-i spusese până atunci cu cine are de a face, destul de simplu îmbrăcat şi total nepotrivit cu vremea de afară.

La gât avea un fular care ţinea strâns un fel de guler de la un aşa-zis pardesiu, cam de primăvară după gustul lui. A dat sacul cu totul la o parte pentru că în final trebuia

să-l pună pe masa cu rotile şi să-l ducă la spălat a început să tragă de fular să-l scoată. În timp ce trăgea de el i s-a părut că se agaţă în ceva şi a băgat mâna pe sub el, uşurel, să vadă în ce se ţinea. Pe pipăite a dat de un fel de lănţişor de metal şi acolo unde acesta se încheia se agăţase şi fularul. Tot din pipăială şi-a dat seama că pe lanţul respectiv este agăţat ceva. A forţat puţin şi a simţit că materialul din fular cedează şi se rupe. Lumina era destul de bună ca să-şi de seama că a rămas în mână cu un inel care era petrecut chiar prin lanţul de metal.

Sigur că în viaţa lui întâlnise tot felul de situaţii care mai de care mai ciudate şi trăise tot felul de momente şi de multe ori fusese silit să ia hotărâri dictate mai puţin de conştiinţă şi mai mult de burtă, aşa că încercă să-şi amintească ceea ce îi spusese şeful şi acum totul era clar. Oricât se străduia îşi reamintea acelaşi lucru foarte limpede, şeful îi spusese să adune tot ce găseşte *prin buzunarele* omului în punga pe care o avea cu el şi o pusese în dreapta lui. De aici se deduce imediat că ceea ce nu se găsea prin buzunare nu trebuia pus în pungă deci nu trebuia predat şefului, deci era un fel de bonus pentru corectitudinea lui.

Procesul cu conştiinţa a fost foarte scurt şi după ce a desfăcut cu grijă lănţişorul de pe gâtul bărbatului, pentru ca nu cumva să-l uite în buzunarul pelerinei din plastic pe care o îmbrăcase şi l-a pus direct la gât şi l-a ascuns pe sub pulover. Din acel moment era al lui. În clipa în care lănţişorul i-a atins pielea a avut un fel de senzaţie uşoară de curentare, dar a pus totul pe faptul că lanţul era rece şi gâtul lui încă destul de cald.

Se şi gândea că imediat ce iese se duce la un bijutier şi-l vinde şi cu ce câştigă o să-i facă o surpriză prinţesei lui. A

trecut şi la faza cu căutatul prin buzunare, dar erau toate absolut goale, de parcă omul nu ar fi umblat pe nicăieri, nici cu autobuzul, nici prin magazine şi nu a găsit nimic din care să se poată deduce vreo identitate. Într-un buzunar a găsit o batistă care părea destul de curată.

La o primă privire părea o persoană trecută de cinzeci de ani, cu părul complet negru, cu mâinile destul de îngrijite care nu aparţineau în niciun caz unei persoane din clasa muncitoare ci mai degrabă unui gospodar. Barba continuase să-i crească aşa cum se întâmplă cu toţi cei care pleacă din această lume şi uită să-şi anunţe şi barba de lucrul ăsta.

Ceea ce i s-a părut totuşi ciudat era textura pielii care avea o nuanţă de un străveziu aproape transparent şi care părea a nu fi în concordanţă cu vârsta bărbatului ci mult mai tânără. „Probabil că era o persoană care se îngrijea mai mult de faţa lui" se gândi el şi acum este relaxat că nu mai are nicio problemă. Nu era el în măsură să emită judecăţi de valoare privind gradul în care se întreţineau cei pe care trebuia să-i spele. Nu-şi dădea seama oricum dacă mirosea sau nu a ceva, aşa că şi-a văzut liniştit de treabă mai departe.

De acum totul era rutină. Dezbrăcat, pus pe masă, spălat cu furtunul, uscat cu aer cald şi echipat cu un fel de cămaşă de noapte ca cele utilizate prin spitale. I-a mai atras atenţia o singură problemă şi anume că pe piept chiar între sâni avea aplicat ca un tatuaj un desen din care nu a priceput mare lucru dar l-a făcut să se gândească şi la vaporul pe care şi-l făcuse el, în armată, pe braţul stâng. „Câte prostii nu face omul la tinereţe!" El chiar dorise un vapor mai mare dar după ce au început înţepăturile s-a răzgândit şi la lăsat mai mic că nu mai putea suporta durerea. Practic rămăsese cam cu juma de vapor terminat brusc cu o probă. Parcă simţea şi acum durerea înţepăturilor.

Imediat ce şi-a terminat treaba i-a spus şefului şi acesta i-a întins câteva hârtii de mărunţiş şi l-a lăsat să plece. Nu s-a mirat de loc că un om al străzii nu avea nimic prin buzunare. Pentru că nu i-a mai spus nimeni că mai are vreo treabă a ieşit în aerul rece al dimineţii.

Ştia el unde era un bijutier cu care era amic şi la care mai apelase de mai multe ori mai mult pentru amanetat decât pentru vânzare şi s-a îndreptat direct spre el.

Vremea nu se îmbunătăţise de loc şi vântul bătea în continuare spulberând zăpada de-a lungul drumului de parcă i-ar fi indicat pe unde să meargă. A avut noroc că prietenul era singur, fără clienţi şi de cum l-a văzut a venit spre el, cu mâna întinsă şi l-a salutat.

— Ce mă bucur că mai treci şi tu pe aici, să nu-mi spui că eşti cu treabă şi că te grăbeşti că vreau să mai stăm şi noi la o vorbă.

— De grăbit, nu mă grăbesc dar chiar sunt cu treabă, zise Prinţul în timp ce-şi scotea din sân inelul agăţat de lanţ şi i-l arăta bijutierului. Aş vrea să te uiţi la ăsta şi să-mi spui cât valorează.

— Ia să vedem ce ai aici! spuse bijutierul şi puse mâna pe inel. Dar nu poţi să-l scoţi să pot să mă uit la el mai bine? Niciodată nu obişnuia să-şi întrebe clienţii de unde aveau obiectele pe care le aduceau şi de aceea era considerat un om de mare încredere.

— Îmi pare rău dar cred că s-a blocat sistemul de închidere că nu pot să-l mai scot de la gât, da uită-te aşa la el şi zi-mi cât face?

Bijutierul a pus mâna pe inel, l-a atins ca un specialist, şi-a scos şi lupa şi l-a privit un moment cu atenţie iar apoi s-a strâmbat aproape insesizabil.

— Parcă e din tablă! se miră el, este mult mai uşor decât pare, probabil că este complet gol pe dinăuntru, zise şi se uită la inel. Nici n-am mai văzut model din ăsta! Parcă e făcut din trei inele, lipite unul de altul dar care par întrerupte în mai multe locuri, chiar în şase locuri şi mai sunt apoi tăiate dar nu toate odată în câteva locuri. E tare ciudat! Pare din metal dar nu e nici aur nici argint, o fi vreun aliaj cu aluminiu. După părerea mea poţi să-l păstrezi că nu face mare lucru şi eu nu pot să-ţi dau nimic pe el, nu cred că găsesc clienţi pentru aşa ceva. Seamănă mai mult cu o verighetă cu toate că nu ştiu ce femeia ar purta ceva atât de simplu şi fără piatră preţioasă. Dacă vrei pot să-ţi cumpăr lanţul?

— Păcat, zise Prinţul profund dezamăgit, că eu

credeam că mă fac om cu el, dar nici nu-mi vine să-l arunc că mie îmi place, e foarte frumos. Cred că atunci am să-l păstrez cu lanţ cu tot, a zis şi l-a pus la loc între haine, că eu nu am avut niciodată nicio bijuterie şi dacă mă întrebă fata mea, Prinţesa, o să-i spun că mi l-ai dat tu amintire şi că d-aia nu pot să îl dau ei, sper că nu ai nimic împotrivă, ea mai are destule chestii de atârnat la gât.

— Cum să am ceva împotrivă, n-am nimic, numai să nu-i spui cumva că mi-ai dat bani pe el că orice femeie îşi dă seama ce bijuterii nu au valoare.

— Fii liniştit, nu află nimic mai mult de la mine.

Au mai stat de au băut o cafea împreună şi pentru că magazinul trebuia închis pentru masa de prânz s-au despărţit şi Prinţul a luat-o pe jos spre casă.

La un moment dat a avut o senzaţie ciudată pe care a pus-o pe seama oboselii. O clipă, a simţit că nu acela este drumul spre casă, dar s-a uitat în jurul lui şi după ce a recunoscut şi casele, pe lângă care trecea, copacii şi chiar câinii dună stradă s-a liniştit şi a mers mai denarte.

Nu mai avea mult de mers şi avea timp să se gândească, din nou, la viaţa lui de care se alesese praful. Avea aproape 30 de ani, fără o slujbă ca lumea, fără nevastă şi copii locuind într-o casă pentru care abia avea cu ce să-i plătească apa şi lumina iar de mâncăruri sofisticate sau concedii în străinătate nici nu putea fi vorba. Îşi ducea traiul de pe o zi pe alta fără să ştie nimic din ceea ce îi oferea viitorul, dar după cum mergeau lucrurile se pare că nu-i oferea nimic în plus. Nu putea spune că are multe pe cap pentru că singurul lucru care îl interesa era să aibă ce mânca şi cu ce să-şi plătească datoriile. Prinţesa lui se descurca singură iar el habar nu avea de ceea ce face ea. Ba era acasă, ba nu era, nu-i dădea niciun fel de socoteală despre cum îşi petrece timpul iar bănuielile lui nu se puteau adeveri pentru că niciodată nu a stat pe urmele ei sau să meargă cu ea şi cu alţi prieteni în oraş că nu aveau cu ce.

El n-a avut niciodată un costum elegant sau nişte

haine cu care să poată merge undeva sau să se întâlnească cu cineva şi nici nu ar fi avut de ce. Primise odată un costum de pomană, aproape nou, care stătea şi acum în dulap. Nu mergea la interviuri că nu ştia ce sunt alea şi la ce i-ar folosi şi umbla toată ziua pe la morgă sau pe la magazinele din oraş şi mai găsea câte ceva de făcut. Datorită calităţii lui de a nu avea miros era omul ideal pentru cele mai mizerabile treburi de la desfundat haznale şi până la curăţarea conductelor de canalizare pline de zoaie.

Orice treabă din care puteau ieşi câţiva bănuţi era ideală. Avea în permanenţă la el un fel de combinezon din cauciuc cu care se putea băga peste tot fără să se umple de gunoaie şi pe care l-a final îl spăla, pur şi simplu cu duşul…

De felul lui era un băiat amabil şi liniştit cu toate că viaţa l-a încercat din plin şi cu şcoala a terminat de multă vreme, atunci când a considerat că îi este suficientă.

Nu mai mâncase nimic de ieri de la prânz şi acum se gândea că ajungând acasă o să aibă ce pune pe masă. Trebuia, ca în drum să treacă pe la un magazin şi să-şi cumpere singur ceva de mâncare pentru că nimeni nu-l aştepta pe el cu masa deoarece niciodată nu se ştia când va veni acasă.

A ajuns la magazinul din apropierea casei şi văzând că este deschis a intrat. De regulă îşi cumpăra o bucată de pâine şi una de salam şi era foarte satisfăcut dar de cum a intrat a simţit că ar vrea altceva. Probabil, s-a gândit el, că m-am săturat de atâta pâine şi mai poftesc şi alte chestii. Rămăsese cu ochii pe o bucată de şuncă, minunat feliată, cu irizaţii de grăsime fine şi a cărei culoare i se reflecta în irişii pofticioşi. A citit preţul şi s-a liniştit imediat. Probabil că trebuia să spele un cartier întreg ca să-şi poată permite o mâncare ca lumea. A cumpărat, ca de obicei, o pâine şi o bucată de salam din cel mai ieftin şi a ieşit totuşi mulţumint că nu a plecat cu mâna goală. Deja viaţa i se părea mai plină de farmec şi a grăbit pasul spre casă. Oricum nu vedea vreo posibilitate de a mai primi ceva de

lucru până diseară.

Ajuns acasă a văzut că nu e nimeni, ca de obicei şi după ce a scos cheia ascunsă într-un ornament de pe hol a intrat înăuntru şi iar a avut senzaţia aceea ciudată că este în alt loc.

„Cred că trebuie să mă odihnesc puţin că încep să am halucinaţii de oboseală” s-a gândit el şi după ce şi-a pus combinezonul de cauciuc la uscat pe terasă, a mâncat două felii de salam cu pâine şi s-a întins pe singura canapea pe care o avea în sufragerie şi care stătea mereu desfăcută, că nu prea avea cine şi de ce s-o strângă. Nu se ducea în dormitor că se presupunea că este foarte murdar şi nesterilizat pentru a se urca în pat. Din acest motiv, de cele mai multe ori rămânea pe canapeaua lui preferată din camera de zi.

Pe masă au rămas împachetate celelalte felii de salam şi pâinea în pungă pentru că întotdeauna avea grijă să-i lase şi ei ceva de mâncare.

— Unde ai fost până acum omule? se auzi din uşă cum striga „lumina ochilor” lui. Aşa era întotdeauna, ea pleca şi tot ea făcea gălăgie iar el se obişnuise atât de mult cu această situaţie încât nici măcar nu s-a întors spre ea şi dormea în continuare cu faţa la perete.

— Tu auzi? Cu tine vorbesc, unde umblii? Ţi-am spus să faci şi tu curat pe aici dar parcă vorbesc cu pereţii!

Ar fi vrut el s-o întrebe, la schimb, ce a gătit ea, dar s-a lăsat păgubaş şi doar s-a întors în pat, cu faţa la ea şi a privit-o.

— Da ce eşti bolnav de nu te mişti de acolo?

— Vezi că ţi-am lăsat nişte salam cu pâine pe masă la bucătărie!

— Păi da, eu vorbesc de treabă şi domnu’ îmi vorbeşte de salam cu pâine! Eu alerg toată ziua ca să ne fie bine şi tu nu faci niciodată nimic! Dar niciodată!

Prinţul era sătul de toate aceste discuţii zilnice şi dacă de obicei îi răspundea cum îi venea la gură astăzi stătea ca lemnul şi se uita la ea nemişcat. Se mira şi el de

el! Ea fiind obişnuită ca el să sară din pat sau de unde era şi s-o facă în toate felurile stătea ca în blocstarturi gata s-o şteargă, în orice direcţie, dacă va fi cazul. Ştia de la mama ei că într-o familie câştigă întotdeauna cel care ţipă mai mult şi mai tare şi asta văzuse toată copilăria ei. Până acum îşi găsise numai parteneri pe măsură care ţipau şi ei de se răscolea tot cartierul şi chiar Prinţul nu era de lepădat, aşa că azi era foarte contrariată de atitudinea lui.

— Mă, eşti cumva bolnav? îl întrebă şi se apropie să se uite mai bine, că parcă eşti cam palid.

— Stai liniştită că mă simt foarte bine, m-am aşezat şi eu puţin că eram cam obosit, o să mă ocup imediat şi de curăţenie.

— „E clar că e bolnav, se gândii Prinţesa, că nu l-am văzut niciodată atât de calm, cred că trebuie să stau cu ochii pe el să nu facă vreo prostie”.

Chiar şi el se mira de modul lui de comportare. „De unde naiba avea el dorinţa de a face curat şi de ce vorbea aşa frumos cu ea şi n-o făcea în toate felurile exact aşa cum se şi aştepta? Probabil că mi-a sărit vreo doagă că într-o zi bună până acum aş fi făcut pilaf din ea” Totul era deja confuz în mintea lui şi nu-i venea să creadă, în final, că el este cel care să sculat, a luat găleata şi feşteleul şi a început să facă curăţenie prin casă în timp ce ea mânca salam cu o felie de pâine.

Se pare că nu-i ajunsese câtă curăţenie făcuse pe la morgă şi culmea era că, pe măsură ce făcea mai curat se simţea mai bine dar nu-şi putea explica de ce! El care abia se mişca atunci când era vorba de făcut corvezi prin casă acum era de neoprit. Prinţesa nu l-a băgat în seamă de prima dată dar după mai mult timp, văzându-l că tot mai mătură şi şterge praful a rămas cu gura căscată şi cu ochii pironiţi pe el. Niciodată nu fusese aşa de harnic şi chiar dacă mai făcuse curat rămânea încă atâta de făcut după el.

Începe transformarea.

Măi băiatule, tu eşti sigur că eşti bine? îl întrebă ea într-un moment de pauză, privindu-l de parcă acum îl

vedea pentru prima dată, nu vrei să te odihneşti puţin, ziceai că eşti obosit?

— Întotdeauna trebuie să fiu un exemplu şi cei care mă privesc trebuie să aibă ce învăţa de la mine! Zis el uimit de tonul vocii lui şi amabilitatea răspunsului.

— Ce baţi câmpii acolo, ce exemplu, te-ai prostit, vrei să fii un exemplu pentru mine, eşti dus cu pluta? Mai bine du-te şi culcă-te la loc decât să spui atâtea prostii!

Aşa se ducea pe apa sâmbetei o ceartă de toată frumuseţea pentru care fuseseră create toate condiţiile necesare. Se alesese praful de seara lor!

O clipă a rămas şi el perplex. „E posibil ca fata asta să aibă dreptate, uite cum am ajuns să vorbesc cu ea! Probabil că din cauza frigului am ajuns să fiu şi harnic şi bleg”.

Până târziu în noapte nu s-a oprit din treabă şi a spălat şi curăţat tot ce a întâlnit în cale apoi s-a întins pe canapea şi s-a culcat. În acel moment ea dormea de mult, în dormitor şi pe faţa ei încă mai rămăsese uimirea de a-l fi văzut muncind cu atâta talent şi bunăvoinţă.

Dimineaţă el s-a trezit dintr-odată şi parcă era alt om nu avea nicio urmă de oboseală, s-a îmbrăcat şi a plecat la plimbare prin oraşul îngheţat. A trecut pe la morgă dar aici nu l-a băgat nimeni în semă şi nu îl aştepta niciun client aşa că s-a dus din nou la prietenul lui bijutierul să vadă ce mai face. Acesta era tot singur că pe frigul ăsta nu prea ieşea lumea din casă şi mai ales la cumpărat de bijuterii.

— Ce bine că ai venit că nu am cu cine să schimb şi eu o vorbă, da ţie nu ţi-e frig că parcă nu eşti prea gros îmbrăcat, să-ţi fac o cafeluţă.

— De ce să mă plâng dacă nu mi-e frig, nici eu nu ştiu ce am păţit dar mă simt foarte bine. Dacă vrei poţi să-mi faci şi o cafea, mulţumesc!

— Mă bucur pentru tine că anul ăsta parcă ţi s-au înecat corăbiile aşa de cătrănit ai umblat.

— Aşa este, dar probabil că s-a întâmplat ceva şi m-am mai întremat, dar sincer să fiu nu ştiu cauza, dar într-

adevăr acum mă simt ciudat de bine.

— Ia zi ce-ai mai făcut zilele astea că ieri nu am prea avut timp să stăm de vorbă.

— Mai nimic, aşa cum şti mai lucrez pe la morgă, pe la magazine şi pe unde mai apuc că acum e foarte greu să-ţi găseşti ceva de lucru stabil.

— Asta cam aşa e. Mai ţii tu minte ce planuri ne făceam noi de viitor, cum mai colindam noi lumea în gând şi pe hartă şi ce mulţumiţi eram atunci când mai puneam o călătorie la punct.

— Da, dar din păcate, nu am plecat niciodată din oraşul ăsta şi nici nu ştiu dacă o vom face vreodată.

— Eu nu văd nicio posibilitate să mă mut cu afacerea mea de aici, că barem acum mă cunoaşte lumea şi mai vine la mine, dar dacă plec, până ajung iar cunoscut mor de foame.

— Ieri, zise Prinţul, aşa, fără nicio legătură, am avut de spălat un client şi am văzut pe pieptul lui un semn tatuat care eu cred că s-ar putea să reprezinte ceva dar nu îmi dau seama ce. Pare o ciudăţenie, pot să ţi-l desenez dacă vrei?

— Încearcă dacă îl mai ţi minte, uite aici o bucată de hârtie şi un creion.

Prinţul nu prea avea talent la desen dar ceea ce văzuse i se imprimase atât de mult în minte încât îi era imposibil să uite ceva. A luat foaia de hârtie şi a desenat pe ea un cerc. Apoi a desenat un S ondulat dintr-o parte în alta în interiorul cercului dar pe dos, adică aşa cum ar fi văzut în oglindă. În fiecare buclă a S-ului a pus câte un mic cerculeţ. Litera S împărţea cercul în două virgule mari dintre care una părea plină şi alta goală. Sub acest semn a desenat şase benzi orizontale din care primele cinci de sus în jos le-a întrerupt la jumătate.

— Uite cam cum arăta, zis el întorcând foaia spre celălalt.

— Ăsta sigur nu e tatuaj că am văzut destule la viaţa mea şi sunt mult mai înflorate, dar nici nu ştiu ce ar putea

fi. Cercul ăsta parcă l-am mai văzut undeva cu toate că nu sunt sigur, dar semnul de dedesubt îmi este total necunoscut şi nu înţeleg ce vrea să fie.

Bineînţeles că Prinţul nu i-a spus nimic despre faptul că lanţul şi inelul aparţineau aceluiaşi om care avea şi semnul.

— Lasă, nu-ţi mai bate capul, nu cred că are vreo importanţă, îţi las ţie desenul ăsta că poate îţi vine vreo idee.

— Aşa sunt unii oameni, trăiesc cum trăiesc şi după ce mor lasă în urma lor tot felul de mistere cu care să ne batem noi capul. Totuşi cred că semnele tale nu reprezintă ceva de rău ci sunt doar aşa nişte semne. Poate dacă te duci prin cartierul chinezesc să le arăţi şi lor ai putea să vezi ce zic că ei sunt mai pricepuţi la semne din astea.

— Oricum îţi mulţumesc că ţi-ai pierdut timpul cu mine şi acum o să plec că mai am de alergat.

— Da ce vorbă-i asta că mi-am pierdut timpul, mi-a făcut plăcere şi oricând ai drum pe aici vino să mai vorbim.

— Aşa o să fac, zise Prinţul şi ieşi în stradă.

Vântul bătea şi împrăştia zăpada dezvelind sub ea o crustă de gheaţă pe care era bine să calci cu mare grijă.

Era foarte mulţumit că trecuse pe la prietenul lui mai ales că acesta îi spusese că arată foarte bine şi nu mai are faţa aia de om leşinat şi speriat de luna trecută. Şi el simţea că se petrecuse ceva şi se schimbase ceva dar nu putea să-şi dea seama ce anume. Oricum se simţea mult mai bine şi parcă şi mintea lui era mai limpede şi nu mai vedea totul în negru. Ceea ce părea totuşi să-l îngrijoreze puţin era pielea lui care parcă se mai albise şi care îl făcea să pară palid şi puţin bolnav în totală contradicţie cu felul în care se simţea în realitate.

Mergea acum plin de viaţă spre casă unde sigur că avea să fie iar certat şi nici nu mai conta motivul. Pentru el o ceartă îi dovedea că nu locuieşte singur şi că totuşi îşi împarte viaţa cu cineva. Pentru o clipă iar a avut senzaţia aceea stranie de ieri că nu merge pe drumul cel bun şi că

nu în partea aceea este casa lui. A trecut peste acest moment şi a mers mai departe dar pe măsură ce se apropia de casă acest sentiment creştea şi părea că nu-i dă pace. Nu mai pricepea nimic, mergea spre casa lui şi parcă nu mergea bine şi totuşi mergea mai departe. Nici nu avea de ales că nu cunoştea un alt loc în care s-ar putea duce şi poate totul ar avea o explicaţie dacă ar vrea să plece undeva în lume, dar aşa ceva era exclus.

Cu aceste gânduri în minte s-a apropiat de casă şi a intrat înăuntru închizând încet uşa în urma lui. Probabil că broasca uşii era în directă legătură cu gura Prinţesei că imediat se auzii:

— Umbli de azi dimineaţă şi eu stau singură şi-mi bat capul cu toate problemele casei!

— Nu eşti tu capul familiei scumpa mea.

— Îţi dau eu o scumpa mea de nu te vezi, aşa să vorbeşti cu alea de la cârciumă nu cu mine!

— Dar cu tine cum să vorbesc, dacă nu te superi matale de întrebare?

— Auzi, cică „dacă nu te superi matale” da ce eu sunt matale a ta! Mie să-mi termini cu prostiile astea şi să-ţi revii odată că mă înnebuneşti cu felul ăsta de a vorbi!

— Zău dacă înţeleg ce te deranjează!

— Cum adică ce mă deranjează, păi aşa se vorbeşte cu o doamnă, ce mă faci pe mine capul familiei, care familie, tu eşti bolând, noi nu suntem nici însuraţi, cum să fim noi o familie?

— Să nu-mi zici acum că vrei să-ţi cad în genunchi şi să te cer de nevastă după ce stăm de atâţia ani împreună şi niciodată n-am deschis subiectul ăsta.

— Ce naiba să fac eu cu tine, că nu eşti bun de nimic, eu alerg toată ziua prin oraş şi tu te plimbi pe străzi şi mai umbli şi cu morţii ăia!

— Lasă-i în pace că nu ţi-au făcut nimic şi să nu zici că ţi-ar place mai mult să stau cu tine acasă!

— Nu ştiu cine te-a stricat aşa, că până acum veneai, beai de te rupeai, te îmbătai ca orice bărbat normal şi te

culcai iar acum parcă te-ai prostit şi nu mai eşti tu!

— Eu cred că oamenii au dreptul la o perfecţionare continuă şi nu au nevoie de plafonare.

— Dacă ai fi beat aş zice să vorbeşti aşa cu mine dar treaz mi se pare chiar o neobrăzare, tu nu te auzi cum vorbeşti, ce-i aia

„Perfectâţiune" sau cum ai zis, tu nu vezi că ţi-ai pierdut minţile!

— Ideea este că toată lumea trebuie să înveţe din greşelile proprii şi să se autodepăşească.

— Mai lasă-mă cu prostiile tale că nici tu nu înţelegi ce vorbeşti, mai du-te şi plimbă-te şi după ce îţi revii să te întorci acasă!

— Aşa voi face Prinţesa mea, ţi-ai mâncat salamul de ieri sau ai mai lăsat ceva?

— Poţi să-ţi mănânci tot salamul că eu nu am nevoie de el şi să te duci cu el cu tot la plimbare că te-ai prostit de-a binelea!

— Prea bine doamnă, zise Prinţul şi după ce a băgat în buzunar ultimele bucăţele de salam şi de pâine a ieşit pe uşă şi a plecat pe jos să-şi limpezească minţile.

„Are şi ea dreptate se gândea el mergând, ce naiba mi-a venit să vorbesc aşa cu ea! E fată bună şi nu trebuia să o supăr în halul ăla... Dar *pe de altă parte perfecţionarea omului este foarte necesară şi mai ales utilă chiar şi în viaţa de familie... Uite* ce gânduri îmi vin, parcă sunt blestemat, de unde şi până unde am ajuns eu, care practic sunt un amărât, să folosesc cuvinte pe care nu le-am folosit niciodată?... Trebuie să n*e folosim la maxim inteligenţa şi toate resursele de gândire... E clar că su*nt bolnav, dar poate că o noapte bună de somn îmi va aduce liniştea...

Acest oraş nu mai este pe măsura viselor şi posibilităţilor mele... Bine că nu mă aude cineva cum gândesc că m-ar duce direct la balamuc. E clar că trebuie să mă culc iar atunci când mă voi scula voi fi alt om şi pers*pectiva mea asupra vieţii va fi complet schimbată... Eu*

*n*ici măcar nu vreau să fiu alt om ci vreau să mă păstrez mereu acelaşi Omul este destinat unui drum care merge continuu svre ner*fecţiune… Acum ni*ci măcar nu micen ceea ce îmi trece prin cap, m-aş duce la un doctor dar costă prea mult pentru buzunarul meu şi mă gândesc că dacă ceea ce îmi vine prin minte nu-mi face rău la stomac sau în alte părţi o să mă obişnuiesc şi n-o să spun la nimeni şi atunci nu se va observa că m-am prostit de tot.

Am înţeles că totul este să-mi ţin gura şi viaţa mea va reveni la normal… în c*urând voi părăsi aces*t *ora*ş *mic*uţ *şi* m*ă* v*oi duc*e *la* c*as*a *mea*… As*ta* cu casa mea chiar că m-a dat gata, păi unde este casa mea mai mult decât aici”.

Simţea cum frigul îl pătrunde pe la picioare şi îi îngheaţă gleznele. S-a aplecat să-şi mai ridice ciorapii şi a văzut, cu uimire că pantalonii îi intraseră la apă şi acum erau mai scurţi. „Probabil că din cauza asta îmi este şi aşa de frig la picioare! Ce înseamnă materialul prost, cum l-am udat puţin prin zăpadă a şi intrat la apă, probabil că ieri când am spălat cu furtunul să mă fi udat pe pantaloni şi abia acum am văzut că mi s-au scurtat”. Şi-a lăsat pantalonii mai pe şolduri ca să ajungă să-l acopere şi pe glezne şi a plecat mai departe. Avea acum senzaţia că îl strâng şi pantofii dar nu erau noi aşa că nu le-a mai dat nicio importanţă.

În timp ce mergea a ajuns în dreptul clădirii bibliotecii publice. Nu intrase niciodată acolo şi nici nu avea de ce că nu era un pasionat cititor de cărţi şi ceea ce citea el din când în când erau ziarele vechi pe care le mai aduna de prin coşurile de gunoi aşa că niciodată nu era la zi cu evenimentele. Biblioteca era deschisă şi după ce s-a uitat puţin la afişele de pe pereţi s-a hotărât să intre în hol să se încălzească puţin.

— Bună ziua, a auzit de cum a intrat, doriţi să împrumutaţi o carte sau mergeţi la sala de lectură? L-a întrebat o domnişorică ce stătea la un birou chiar la intrare.

„Dacă împrumut, se gândi el probabil că v-a trebui să

o iau şi să plec iar afară în frig, dar dacă mă duc la sală o să stau la căldură”.

— Mă duc la sală.

— Atunci mergeţi drept înainte şi acolo găsiţi tot ce vă trebuie.

„Ce să-mi trebuiască că eu vreau să mă încălzesc puţin şi apoi să plec mai departe”.

— Bună ziua, l-a luat în primire o altă domnişoară, amplasată chiar la intrarea în sală, aveţi fişă la noi?

— N-am nimic la dumneavoastră, pentru ce îmi trebuie fişă?

— În cazul în care vă place foarte mult o carte şi doriţi să o luaţi acasă noi trebuie să o trecem pe fişa dumneavoastră.

— Nu va fi cazul că nu voi lua nicio carte acasă o să stau puţin să mă uit prin rafturile astea şi apoi o să plec.

Se şi gândea el ce faţă ar fi făcut prinţesa lui dacă îl vedea că intră în casă cu un teanc de cărţi la subţioară şi se pune pe citit şi nu pe sforăit.

— Atunci vă las să vă alegeţi ce doriţi, dacă aveţi nevoie de vreo îndrumare mă găsiţi chiar aici.

— Mulţumesc, a zis el şi s-a îndreptat spre primul raft care i-a ieşit în cale.

A început să se uite la cotoarele cărţilor, lucru absolut inedit pentru el şi pe care nu-l mai făcuse niciodată. N-a mai stat mult pe gânduri şi a ales o carte mai micuţă şi cu ea în mână s-a dus şi s-a aşezat la o masă. În sală era cald şi lume puţină iar fiecare era cu nasul în cartea lui. Şi-a scos căciula, fularul, haina şi s-a aşezat la locul lui şi a deschis cartea. Era un roman de dragoste şi nici măcar nu s-a uitat la titlu. A început să citească tacticos cu gândul că imediat ce se va încălzii v-a pleca spre casă. Trei ore nu s-a mişcat nici de pe scaun şi nici nu a ridicat privirea din carte. După aceea a închis cartea şi s-a gândit: „Cam *slăbuţă*, *puţinele personaje nu erau caracterizate de autor prin acţiunile lor şi nici nu-şi relevau propria personalitate*”, Imediat ce i-a trecut prin

cap acest gând s-a şi speriat. „Cum de pot să am eu astfel de idei şi să folosesc chiar şi în gând un astfel de limbaj”…” După *ce că* n-*a*m *citit o c*a*rte, de* l*a* c*ap la* c*oa*d*ă, în* v*ia*ţ*a mea*, *ac*um *câ*n*d am* f*ăcut-o m-a*m e*xprimat şi* a*supra con*ţ*inutul ei* d*in punct de* v*ede*re *lite*r*al* „Ce bine ar fi dacă aş putea să-mi opresc gândurile şi să nu mai folosesc un astfel de limbaj. Culmea este că eu înţeleg perfect modul meu… de exprimare dar probabil că multă lume se va speria dacă mă va auzi”.

„Şi acum, chiar aşa, ce mi-a venit să vorbesc despre cartea asta, am citit-o şi gata, nu m-a impresionat deloc autorul şi nici contextul ambiental nu a fost extraordinar iar între personaje părea iniţial că există o stare ireconciliabilă! *Cred că pe ziua de azi am fost suficient de elocvent şi concis*! „S-a ridicat de la masă, uşor speriat, s-a îmbrăcat la loc şi după ce a pus cartea pe raft a ieşit din clădire. Fata de la biroul din sala de lectură s-a mai uitat la el din când în când şi era uimită de modul rapid în care dădea paginile. Puţini cititori versaţi puteau citii atât de repede. Iniţial a crezut că doar răsfoieşte cartea, dar urmărindu-i mişcarea ochilor a sesizat că nu scăpa niciun rând.

Afară se întunecase şi noaptea începea să-şi impună drepturile. Perioada asta din an era cea mai neplăcută mai ales dacă era şi frig şi întuneric. Noroc că pe străzi funcţiona iluminatul public.

A ajuns acasă şi nu a mai dat nicio importanţă sentimentului care îi tot venea şi din care rezulta că nu merge pe drumul cel bun. A ajuns, a intrat şi a fost preluat de la trecerea pragului:

— Pe unde ai fost băiete şi de unde ai tu alte ghete?

— Dar n-am de loc alte ghete!

— Mă, tu crezi că eu sunt proastă şi nu-mi dau seama dacă cineva umblă pe tocuri mai înalte sau nu! Nu vezi că ai ajuns să fii cu aproape un cap peste mine!

— Eu cred că tu te-ai tasat şi ai început cu creierul, că eu n-am alte ghete dar *văd că este evident şi fără drept*

de tăgadă că diferenţa de înălţime dintre noi a crescut, dar nu e din cauza mea, probabil că ţi-ai pus papuci fără toc.

— Tu ai orbul găinilor de nu vezi că eu sunt în pantofii mei obişnuiţi şi nu am papuci în picioare.

— Bine, zise el şi s-a trântit pe un scaun, după ce şi-a agăţat hainele la cuier, las-o baltă că nu am niciun chef să mă cert cu tine acum pentru tot felul de prostii. E târziu şi vreau să mă culc.

— Eu rămân la părerea mea că ai luat-o razna şi sper să te văd că-ţi revii cât mai repede, îi spuse ea în timp ce el se îmbrăca pentru culcare.

„Dacă i-aş spune că am fost şi la bibliotecă cred că ar chema imediat salvarea" se gândi el în ultimul moment înainte să adoarmă.

Surpriza din oglindă.

În următoarea dimineaţă se sculă mai bine dispus decât de obicei. Prinţesa plecase la treburile ei fără să-şi mai ia rămas bun pentru că oricum el era acoperit până peste cap cu plapuma. Se întinse cât a putut mai bine şi se ridică pe marginea patului căutându-şi papucii cu piciorul pe jos, pe pardoseală. I-a găsit şi i-a agăţat cu degetele trăgându-i mai aproape. A băgat picioarele în ei şi a constatat că picioarele lui s-au umflat şi că nu-i mai încăpeau bine în papuci. S-a aplecat şi s-a uitat la ele dar nu i se păreau de loc umflate. Văd, se gândi el că toate mi-au rămas mici, de parcă aş avea cinci ani şi sunt în creştere. S-a ridicat în picioare şi şi-a dat seama că şi pijamaua a intrat la apă şi era cu câteva degete mai scurtă. Nu prea avea timp de studiat treburile astea aşa că s-a dus la oglindă să se bărbierească pentru că de felul lui era un băiat îngrijit şi curat.

În primul moment când s-a uitat în oglindă şi-a dat seama că nu-şi mai vede ochii şi fruntea şi s-a lăsat puţin mai în jos zicând în sinea lui: „Iar a coborât fata asta oglinda, când e pe tocuri o trage în sus şi când e desculţă o trage mai jos" A încercat s-o ridice la locul ei de sus şi şi-a dat seama că era ridicată la maxim şi iar s-a lăsat mai jos

de genunchi cu privirea în oglindă.

A rămas nemişcat cu săpunul de ras într-o mână şi pămătuful în cealaltă privindu-se cu cea mai mare uimire. Ceea ce vedea nu se putea să existe! Parcă era el şi nu era el! Din oglindă îl mivea un bărbat amoane frumos, care semăna destul de mult cu el doar că avea faţa mult mai albă, trăsăturile mult mai fine şi ochii albaştri deschis cu irisul aproape negru. Părul i se ondula în bucle largi şi căpiţa pe care o purtase toată viaţa lui dispăruse.

— Aşa ceva nu este posibil! spuse el cu voce tare şi se ciupi de faţă să se trezească. Eu nu pot să arăt aşa de bine! Bine că nu m-a observat prinţesa!

S-a dat uluit un pas înapoi şi încă unul şi s-a dus pe hol, tot cu săpunul şi cu pămătuful în mâini şi s-a uitat în oglinda mare, moştenită de la mama lui şi care de obicei îl cuprindea cu totul. Acum capul lui era aproape afară din cadru! La gâtul lui se vedea atârnat lanţul cu inel de care nu se mai despărţea.

— Băi frate, am crescut şi sunt şi mai frumos! Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Chiar că sunt mai înalt! Şi ce piele am, ce să mai spun de ochi, că aşa privire n-am avut niciodată, unde sunt ochii mei de baltă?

A mai rămas aşa o vreme mirându-se şi el de ce vedea şi foarte încântat s-a pus pe bărbierit. Aşa a constatat că barba lui ţepoasă şi tare fusese schimbată cu una moale şi chiar plăcută la bărbierit. S-a ras în două minute fără probleme. Acum aşa aranjat arăta cu mult mai bine, era chiar un bărbat frumos!

S-a dus la un dulap şi a căutat costumul vechi, pe care îl primise de pomană, pentru că şi-a dat seama că nu mai avea nimic pe măsură. L-a scos şi a fost încântat să constate că era în stare bună şi s-a îmbrăcat cât a putut de elegant. Odată cu costumul primise şi cămaşă şi maiou de corp şi tot ce mai trebuia pentru o pomană completă. Avea o senzaţie stranie că nu mai poate umbla ca un cerşetor şi că din acest moment viaţa lui se va schimba.

„Cred că aş putea să-mi caut şi o slujbă nouă, cu

moaca asta Numai să mă obişnuiesc cu ea!”

Se duse iar la oglindă, se aplecă să încapă în cadrul ei şi se studie cu atenţie. Arăta perfect! Nu mai înceta să se mire! Tot printre pomenile primite a căutat şi o pereche de încălţări şi a găsit una de ghete care i s-a potrivit perfect. A ieşit până afară, în faţa uşii să vadă cam care este temperatura şi cu toate că era foarte ger nu i s-a părut de loc nepotrivit să iasă fără căciulă. Părul blond, ondulat i se revărsa pe umeri şi avea aerul unui tânăr viking. Foarte mulţumit de toate aceste constatări a încuiat uşa, a pus cheia după ornament şi a păşit pe trotuar.

Imediat a observat altă ciudăţenie! Lumea se uita după el şi în special femeile care treceau pe aproape îl cam sorbeau din ochi. Nu era de loc învăţat să fie băgat în seamă, dar de această dată parcă era în altă piele şi orice urmă de jenă îi dispăruse din priviri. Mergea drept plin de viaţă, cu fruntea sus privind în jos spre cei pe care îi întâlnea. Până acum foarte rar a avut el ocazia să privească pe cineva de sus pentru că majoritatea bărbaţilor şi femeilor cunoscute erau cât el sau chiar mai înalte şi el umbla mai mult adus de spate.

Pe moment îl încerca un sentiment ciudat pe care nu-l mai avusese niciodată, acela de a fi devenit altă persoană. Sau şi mai ciudat era că avea impresia că el fusese până în acele momente închis în corpul altei persoane şi acum revenise la lumină şi la viaţă.

A trecut prin faţa clădirii în care era morga şi nici măcar nu a mai băgat-o în seamă. Paznicul era în faţa uşii de intrare şi a rămas un moment cu ochii fixaţi pe el după care şi-a trecut cu mâna peste faţă ca şi cum dorea să alunge o vedenie şi l-a salutat cu toată deferenţa şi politeţea pe care o mai avea la acea oră matinală. Din sensul opus venea direct spre el şeful sălii de morgă căruia el nu i-a acordat niciun fel de atenţie, trecând pe lângă el ca pe lângă un stâlp, dar acesta în schimb a rămas cu ochii holbaţi şi privirea fixă uitându-se la el şi mergând şi împiedicându-se în propriile picioare.

— Mă tu l-ai văzut pe ăla? îl întrebă el pe paznicul care asistase la toată scena, în primul moment am crezut că-i Prinţul dar imediat mi-am dat seama că este un domn deosebit de distins. Nicio legătură cu piticania aia de om!

— Să nu mă zăpăceşti că şi eu am crezut la fel, cum venea aşa de la distanţă, după mers, dar când s-a apropiat mi-am dat şi eu seama că era cu totul altcineva. Ce chestie, să credem amândoi acelaşi lucru.

— Viaţa îţi poate juca multe feste, prietene! Hai la treabă!

— La mine e cam gata treaba! zise paznicul.

— Ai şi ieşit din tură?

— Da, cam de zece minute.

— Bine atunci, du-te acasă şi apropo, dacă îl vezi pe Prinţ, să-i spui că are o mulţime de treabă de făcut aici.

— O să fiu atent şi dacă nu-l întâlnesc pot să trec pe la el că drumul meu trece chiar pe strada lui.

— Bine, salut!

— Salut!

Paznicul mergea şi se tot gândea… „Cum am putut eu să-l confund pe domnul acela distins, care a trecut, cu amărâtul de Prinţ, care abia îşi târăşte picioarele când umblă, probabil că din cauza orei care coincide cu cea la care vine el la morgă”.

Se gândea că-i spusese şefului de sală că trece pe la el pe acasă dar de fapt nu avea niciun chef să-l vadă şi nici să vorbească cu unul care spăla morţii. A trecut chiar prin faţa casei lui şi nici nu s-a uitat spre ea de parcă nu dorea să se molipsească de vreo boală „bine măcar că are unde să stea şi nu este nevoit să umble pe drumuri şi să îngheţe pe sub poduri, că dacă păţeşte şi ăsta ceva, pe el chiar nu mai are cine-l spăla”.

În acele momente Prinţul mergea pe străzi fără nicio ţintă. Trecuse mult de când se sculase dar nu simţea nici urmă de foame şi avea senzaţia că nici nu doreşte să mănânce ceva. Se obişnuia greu cu noua sa stare mai ales fizică şi nu-i venea să creadă că el este cel care merge pe

stradă şi tot el este cel la care lumea se uită cu mare admiraţie. Era din ce în ce mai convins şi parcă şi simţea acest lucru că se trezeşte treptat dintr-un vis urât în care se făcea că este un fel de cerşetor spălător de trupuri lipsite de viaţă. Recunoştea cu greu drumul pe care se plimba deşi mai fusese pe aici de nenumărate ori.

Tot mergând a văzut un magazin de bijuterii şi ceva l-a făcut să simtă că ar trebui să intre şi el acolo ca să vadă ultimele noutăţi. A văzut că era deschis şi a împins uşa stârnind clopoţelul de la intrare. Înăuntru nu era foarte multă lumină şi în semiobscurul magazinului a zărit un om care era după vitrina plină cu aur şi care, aruncându-i doar o privire, i-a spus de cum a intrat:

— Bine că ai venit că nu mai aveam cu cine schimba şi eu o vorbă, după care a ridicat privirea şi a privit direct persoana care ajunsese sub lumina lămpii centrale. O! Mă scuzaţi! Vam confundat cu un bun prieten care mai trece pe la mine şi mă mir cum am putut s-o fac că el este şi mai scund şi cam ponosit ca înfăţişare. Cu ce vă pot fi de folos, stimate domn?

— Nici eu nu ştiu de ce am intrat aici, dar am simţit nevoia să mai văd un lucru frumos şi să schimb o vorbă cu cineva mai educat.

— Este o mare plăcere şi onoare pentru mine să vă stau la dispoziţie şi sper ca prietenul meu să nu vină tocmai acum să ne strice plăcerea întâlnirii.

— Dar cum ar putea să ne deranjeze chiar dacă va veni aici?

— Nu prea poate că este un băiat tare potolit şi de aceea suntem şi prieteni numai că el e cam absolut şi nu prea e scos în lume.

— Ăsta nu-i un păcat!

— Bineînţeles că nu, dar vreau să zic că nu am avea prea multe de vorbit cu el, mai vine aici doar dacă are vreun interes, cum a făcut acum câteva zile.

— Dar ce interes aşa mare putea el să aibă dacă nu este bogat şi nu-şi poate permite să-şi cumpere bijuterii?

— Tocmai că nu poate cumpăra dar poate vinde! Mi-a arătat un inel foarte ciudat dar care nu avea nicio valoare că nu era nici din aur şi nici din argint:

— Şi de ce era atât de ciudat?

— Era un model pe care nu l-am mai văzut că parcă era format din trei inele împărţit în şase părţi şi apoi fiecare parte tăiată altfel dar numai pe unul sau două din ele. Oricum nu avea nici piatră şi nu am putut să îl cumpăr.

În acel moment, printr-o străfulgerare a memoriei, Prinţul şi-a dat seama că de fapt era în magazin la prietenul lui bijutierul şi că avea atârnat la gât lanţul cu inelul despre care i se vorbea. Chiar a pus mâna la piept şi a pipăit inelul. Pentru o singură secundă a fost din nou Prinţul, dar imediat şi-a revenit la stadiul actual şi a uitat complet de el. A revenit la discuţie.

— Probabil că inelul acela avea o semnificaţie cu toate că eu nu cred că putea însemna ceva de unul singur.

— Eu nu mă pricep la aşa ceva, adică la semnificaţii, eu ştiu că o bijuterie îmi place sau nu îmi place şi gata. Acum cred că aveţi dreptate că el mi-a vorbit şi de un tatuaj pe care l-a descoperit pe corpul unui decedat şi eu cred că inelul era tot de la aceiaşi persoană, dar nu-mi permit niciodată să întreb clienţii de unde provin bijuteriile cu care vin la vânzare.

— Ce fel de tatuaj?

— Ceva foarte simplu care poate fi desenat şi de un copil de clasa două. Am păstrat desenul aici, uite cum arăta.

Bijutierul a scos foaia albă pe care era făcut desenul şi i-a arătat-o musafirului. Se vedeau clar cele şase linii orizontale suprapuse unde cea de jos era întreagă iar cele cinci de deasupra întrerupte chiar la mijloc.

Atunci când a văzut reprezentarea semnului musafirul a tresărit puternic, dar s-a stăpânit pentru a nu fi observat şi s-a dat puţin înapoi din lumina lămpii pentru a nu i se vedea schimbarea la faţă.

„Înţeleptul TAO nu a ajuns şi pe aceste meleaguri şi

cred că nimeni de aici nu înţelege această hexagramă în care se vede cum tunetul şi pământul au produs REVENIREA prin RENAŞTERE dezvăluind cheia!”

Bijutierul, cu ochii la desen, nu a observat de loc reacţia musafirului său şi a continuat să-şi facă prezentarea de parcă ar fi avut ceva de vânzare care trebuia învelit în cât mai multe vorbe meşteşugite.

— Cred că l-a desenat exact, dar nu ştiu ce poate însemna.

— Cine ştie ce semnificaţie o avea, dacă are vreuna. Dar dacă aş vrea să văd şi eu inelul prietenului cum ar trebui să fac?

— Nu-i nicio problemă, dacă vă interesează, vă pot scrie adresa lui pe dosul foii, că nu este foarte departe de aici şi dacă îl găsiţi acasă puteţi discuta direct cu el. Pentru că sunteţi o persoană atât de distinsă, am plăcerea să vă ofer acest inel bărbătesc şi astfel sunt sigur că mă veţi mai vizita.

Prinţul a luat în mână inelul, s-a uitat la el şi a spus: are o lucrătură splendidă barocă şi cred că şi vechimea lui spune acelaşi lucru, a fost purtat ultima dată de un bărbat care a murit într-un duel şi apoi a fost moştenit de fata lui, care a avut un băiat şi de la acesta, din urmă, provine inelul Chiar dacă nu este extrem de valoros, totuşi vă mulţumesc foarte mult pentru acest dar.

Bijutierul a rămas efectiv uluit şi nemişcat cu ochii la cel din faţa lui. Aşa ceva nu mai auzise. Niciodată nu a mai întâlnit o persoană care să ştie atâtea lucruri despre o bijuterie din magazinul lui. Avea impresia că îi fusese prezentată o podoabă de familie chiar de către proprietarul ei. Cu vocea plină de uimire şi respect, a îndrăznit să întrebe:

— Nu vreau să vă supăr, stimate domn dar totuşi m-aţi putea lămuri şi pe mine, de unde aveţi atâtea informaţii despre acest inel?

— Am senzaţia destul de certă că l-am cunoscut pe proprietarul lui şi chiar am fost prieteni buni.

— Adică îl ştiţi pe băiatul care mi-a adus inelul?

— Nu, nu despre băiat vorbeam ci despre bunicul lui, cel care a murit în duel. Ştiţi cum erau vremurile atunci, tinerii se duelau pentru orice fleac.

Bijutierul nu mai avea cuvinte. „Băiatul care i-a adus inelul avea peste 60 de ani, mama lui probabil că era mai mare decât el cu circa 25 de ani, iar tatăl ei probabil că avea şi el cu circa 25 de ani mai mult decât fata lui, deşi pe vremuri bărbaţii se căsătoreau mult mai târziu, deci au trecut cel puţin o sută de ani de când cel care a purtat inelul a murit şi cu toate acestea cel care stătea în faţa lui nu numai că îl cunoştea dar au fost şi prieteni atât de buni încât îşi amintea şi ce inele purta. Deja era prea mult pentru aceea zi!”

— Acum, dacă nu vă este cu supărare, trebuie să închid şi să mă duc acasă la masă că sunt aşteptat de soţia mea cu masa caldă.

— Este perfect, n-am mai avut de mult o conversaţie atât de interesantă cu cineva şi pe frigul ăsta nu cred că mă deranjează să stau la masă cu persoane agreabile. Să mergem ca soţia dumitale să nu ne aştepte.

Rămas puţin perplex dar şi încântat de modul în care clientul lui se auto invitase bijutierul spuse:

— Îmi pare rău că nu am putut să o anunţ că avem un aşa distins musafir la masă şi probabil că va trebui să mai prepare ceva de mâncare chiar pe loc.

— Nu este nicio problemă pentru că eu nu mă grăbesc şi chiar nu mai aveam niciun program în această după amiază şi doar plăcerea de a fi împreună mă face să vă însoţesc.

— Atunci să mergem, zise şi se îndreptă spre uşă, deschizând-o larg şi făcându-i loc să treacă musafirului.

Au închis bine uşa şi au luat-o pe stradă în jos spre casa bijutierului. Nu stătea foarte departe ci aproape de capătul străzii. Vântul bătea viscolind zăpada şi formând pe trotuar dune mici de zăpadă pe care cei doi le împrăştiau trecând peste ele. Aerul era totuşi foarte rece şi

intra imediat pe sub haine. Prinţul părea că nici nu se sinchiseşte de gerul zilei şi mergea calm lăsând ca viscolul să-i bată în faţă. Formau împreună o pereche tare ciudată în care se vedea un bărbat impunător cu un mers maiestuos şi un negustor care parcă alerga pe lângă el.

Au ajuns la destinaţie şi bijutierul a deschis uşa şi l-a invitat să intre în hol şi să aştepte puţin să o anunţe şi pe soţia lui.

Casa era destul de curăţică şi aranjată cu gust, fără să fie încărcată cu mobilă veche sau lămpi de acum zeci de ani.

Prinţul s-a dezbrăcat de paltonul pe care îl purtase şi l-a pus în cuier rămânând în costum. Arăta minunat înalt, cu părul blond lăsat pe umeri şi cu ochii albaştri privind parcă peste timp. Din camera de alături se auzea cum soţia îşi boscorodea bărbatul că venea cu tot felul de indivizi în casă fără s-o anunţe.

Într-un târziu totuşi uşa s-a deschis şi soţia bijutierului a intrat şi s-a apropiat, lăsând şorţul cu care era încinsă pe un scaun din drumul ei şi ridicând ochii spre bărbatul aflat acum în plină lumină a rămas, pentru un moment, mută de uimire. Soţul ei îi spusese că au un musafir şi ea credea că este unul din prietenii cunoscuţi cu care obişnuiau să mai ia masa şi să facă lungi conversaţii, după aceea, la o cafeluţă, dar în faţa ei era un înger, o minunăţie de bărbat cum nu-i fusese dat niciodată să vadă în viaţa ei. Se uita în sus la el şi nu-i venea să creadă că aşa ceva poate exista chiar în casa ei. Privirea lui părea că o arde şi numai în clipa în care i-a zâmbit şi-a revenit şi şi-a luat în primire îndatoririle de gazdă.

— Mă bucur mult să vă cunosc, spuse ea oftând ca o mare relaxare, gata să leşine de emoţie, îmi pare rău că soţul meu nu v-a invitat mai de mult pe la noi. Vă rog să poftiţi în salon să stăm împreună la masă. I-a întins mâna şi el a răspuns la gestul ei dar în clipa în care cele două mână s-au atins ea a avut senzaţia că un val de căldură trece din mâna lui în a ei, cu toate că se aştepta să strângă

o mână îngheţată de gerul de afară.

Au intrat în camera următoare pe care ea o numise salon şi acolo era masa pusă deja pentru trei persoane şi s-au aşezat în jurul ei. Soţia bijutierului nu era de loc o femeie simplă, cu aere de gospodină, ci părea o doamnă elegantă şi distinsă. Se vedea că în tinereţe frânsese multe inimi şi încă mai putea s-o facă. Avea o privire liniştită dar plină de viaţă care era în puternic contrast cu hainele ei de casă ce păreau mai mult obişnuite. Acum era stăpână pe situaţie şi mişcările ei erau de o eleganţă desăvârşită. Aveai senzaţia că face parte din altă lume şi nimerise cu totul întâmplător cu ei la masă.

Ea şi soţul ei s-au aşezat pe locurile lor în capul mesei iar musafirul a fost poftit să ia loc pe una din laturi. Bijutierul a reapărut şi el îmbrăcat cu o vestă cu ceas de buzunar şi a luat loc. Imediat ea a adus pe masă un castron cu supă cerându-şi din nou scuze pentru că nu a pregătit ceva mai deosebit.

Prinţul a avut o senzaţie ciudată şi un gând care îi spunea că el nu poate mânca nimic din ceea ce era pe masă. Atunci şi-a dat seama că de ore întregi de când a plecat de dimineaţă prin oraş nu a mâncat nimic şi nici nu simţea nevoia să mănânce ceva. A luat lingura de pe masă şi după ce a umplut-o cu supă a îndreptat-o spre gură dar i-a fost imposibil să o înghită. Ceva îi spunea, în sinea lui, că nu are niciun sens să guste măcar din supa aceea. Cu mult calm a pus supa la loc în farfurie şi lingura alături şi sub privirile uimite ale gazdei a spus:

— Mă scuzaţi, dar cred că nu îmi este foame de loc.

— Probabil că nu mâncaţi supă de obicei dar la noi este ceva foarte obişnuit mai ales iarna pe frig, sau poate că nu vă place mirosul sau altceva, a spus gazda scuzându-se.

— Nu, nici vorbă, totul este în regulă dar pur şi simplu nu pot mânca nimic în acest moment. Vă rog să mă scuzaţi dacă sunt nepoliticos!

— Aici nu-i vorba de politeţe pentru că este evident

că sunteţi un genteleman desăvârşit, dar poate că veţi gusta puţin din friptura de porc pe care am preparat-o după o reţetă a mamei mele.

— Nu vreau să vă mai deranjaţi pentru mine că nu voi putea mânca nimic astă seară, voi sta la masă cu dumneavoastră şi după aceea voi pleca să mai rezolv şi alte probleme.

— Nu-i nicio supărare dar ne pare rău că nu puteţi gusta nimic din tot ce am gătit azi.

— Nu trebuie să vă faceţi niciun fel de probleme, pentru mine e ceva obişnuit să mănânc foarte puţin, important este să ne simţim bine împreună.

În primele momente cele două gazde au fost puţin stânjenite de tot ceea ce se petrecea dar şi-au revenit repede şi foamea i-a făcut să frecă peste aceste clipe.

Prinţul era complet confuz. Nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplă. Nici cum a ajuns să se invite în casa acestor oameni, nici cum se face că nu poate mânca nimic şi mai ales ce ar urma să se mai întâmple. Ţinea minte totuşi că a mai stat la masă şi că a mâncat tot felul de mâncăruri dar îi era imposibil să-şi aducă aminte dacă avea vreun fel preferat sau ce a mâncat cu o zi mai devreme. În acest moment i se părea imposibil să bage în gură bucăţi de animale moarte, preparate în orice fel, sau orice altceva ce se numea hrană. Nu înţelegea deloc ce se petrece dar avea vaga senzaţie că nu va mai mânca nimic niciodată şi că nici nu va avea ceea ce alţii numesc foame.

A stat liniştit şi le-a respectat masa fără să scoată o vorbă. Din când în când mai surprindea privirea femeii care se furişa spre el pentru o clipă şi apoi cobora iar în farfurie, încerca să evalueze situaţia şi parcă pe creier îi apăreau fleşuri de gânduri şi imagini din alte părţi dar nu reuşea de loc să le pună cap la cap sau să le dea vreo interpretare. A hotărât să se lase purtat de evenimente pentru că, se gândea el, totul trebuie să aibă un rost. Pentru câteva clipe a parcurs cu gândul toate momentele întâlnirii cu bujutierul, discuţia lor şi drumul până aici.

Se gândea că totuşi va trebui să plece şi singurul loc în care se putea duce să înnopteze era în casa celui care găsise lănţişorul şi inelul de la gâtul lui. Era sigur că el avea o legătură cu acea casă, dar nu înţelegea în ce fel.

Gazdele au terminat şi ele masa şi i-au propus să ia loc pe fotolii înainte de a pleca să mai schimbe câteva vorbe. S-au aşezat şi iar a refuzat să guste coniacul pe care gazda l-a adus pe o tavă de cristal.

— Locuiţi în oraş? L-a întrebat soţia bijutierului.

— Da, a răspuns el, cu gândul că dacă va mai fi nevoit să frecă pe la ei să nu le trezească suspiciuni.

— Nu v-am mai văzut pe aici sau poate că staţi în partea cealaltă!

— Stau şi acolo şi aici! A răspuns el pentru a nu părea un ciudat care vine din „partea cealaltă” tocmai în partea asta.

— Înţeleg că aveţi mai multe proprietăţi?

— Da, zise el, am foarte multe proprietăţi şi nici nu reuşesc să le vizitez pe toate atât de des cât aş vrea. Nici el nu a înţeles de ce a dat acest răspuns dar a avut senzaţia certă că acesta era răspunsul corect. Era evident că în aceste clipe nu ştia prea bine cine este şi despre ce vorbeşte. Trecutul imediat începea să-i dispară din memorie şi nimic altceva nu-i lua încă locul.

— Vă mulţumesc mult pentru găzduire, aţi fost deosebit de amabili şi acum vă rog să-mi permiteţi să plec.

— Ne pare rău că nu mai puteţi să staţi dar acum am înţeles că sunteţi o persoană foarte ocupată şi nu ne permitem să vă mai reţinem. Oricând vă face plăcere şi aveţi drum prin zona noastră vă rugăm să vă consideraţi musafirul nostru, i-a spus femeia privindu-l cu greu în albastru pur al ochilor.

— Sunteţi nişte persoane cu totul aparte şi dacă voi mai avea posibilitatea am să profit de invitaţia dumneavoastră fără îndoială.

S-au ridicat cu toţii de pe fotolii şi după ce s-a îmbrăcat Prinţul a ieşit în fulguiala de pe stradă. Simţea

clar în ceafa privirile celor doi care încă nu se dumiriseră cu cine au avut de a face. Reţinuse exact adresa pe care bijutierul o scrisese pe foaia de hârtie dar nicio secundă nu şi-a amintit că este chiar adresa casei sale.

Musafirul confundat

Mergea liniştit pe stradă şi se gândea la faptul că înţelege şi simte totul dar parcă ceva nu era în regulă. Avea, în unele momente, senzaţia că în el sunt două persoane cu toate că era evident că el era unul singur. Era bombardat cu imagini din două lumi ce păreau total diferite şi totuşi nu reuşea să le aleagă şi să discearnă exact cui aparţin. Se gândea că acum este pe stradă şi că merge spre o adresă care nu-i spunea nimic şi imediat îi venea simultan în minte că locul spre care merge îi este foarte cunoscut. Trebuia să se lase ghidat de instinct şi până acum nu greşise, chiar drumul la bijutier a fost cu adresă precisă. Aşa a aflat despre inel şi despre tatuaj şi parcă o nouă lume i s-a deschis. În acelaşi moment i s-a şi închis şi a revenit la prezent fără să se mai gândească la Hexagrama tatuată.

Era extrem de ciudat că simţea prezentul cu o forţă nemaipomenită dar avea doar vagi noţiuni despre trecut şi aproape nimic despre viitor. Parcă era blocat într-un fel de tunel al timpului.

„Acum merg, se gândea el, sunt pe stradă şi voi ajunge la adresa de pe foaie”. Nu trebuia deloc să se orienteze deoarece paşii îl duceau singuri spre destinaţie. Era suficient la orice intersecţie să îşi dorească să ajungă la adresa corectă şi paşii lui se îndreptau singuri în acea direcţie. Nici măcar nu a mai trebuit să scoată foaia şi să se uite pe ea şi şi-a dat seama că este chiar în faţa casei pe care o căuta.

S-a apropiat, a urcat cele trei trepte de la intrare, a ridicat mâna până la ornamentul de pe stâlp a scos de acolo o cheie pe care a băgat-o în broască şi după ce a răsucit-o a deschis uşa şi a intrat. Era perfect calm şi a avut doar o uşoară tresărire când a simţit mirosul din holul

de intrare.

Părea foarte cunoscut. A ştiut unde este comutatorul şi a aprins lumina. Pe dreapta era un cuier în care şi-a agăţat haina şi a intrat în prima cameră. Iarăşi a aprins lumina fără să se mire că ştia locul comutatorului şi s-a oprit în mijlocul camerei. I s-a părut o locuinţă destul de decentă şi oarecum îngrijită. Pe şemineu tronau nişte fotografii care l-au făcut să facă doi paşi spre ele. Din poze îl priveau două persoane, un bărbat care i s-a părut cunoscut, la o primă vedere şi o femeie destul de tânără şi care părea într-o relaţie apropiată cu bărbatul.

Pentru o fracţiune de secundă în minte i-au venit cuvintele: „Uite-o pe Prinţesa mea!” Dar pentru că erau oricum o prostie le-a alungat imediat. A realizat că se afla în casa unor tineri, chiar dacă nu îşi dădea prea bine seama ce căuta acolo. În acel moment s-a auzit o cheie în uşa de la intrare şi în hol s-au auzit mai multe mişcări. Cineva se scutura de zăpadă, prin glasvand se vedea umbra unei persoane care îşi punea haina şi căciula la cuier.

— Unde ai fost toată ziua? se auzi din hol, că dacă ar fi să fac

O glumă bună, aş zice că numai la morgă nu te-am căutat!

El se întorsese cu faţa spre uşă şi aştepta liniştit în plină lumină. Imaginea lui era a unui bărbat falnic şi frumos. Uşa se deschise şi ea intră, cu privirea în jos, aranjându-şi părul turtit de căciulă.

— Am adus eu de mâncare că în nădejdea ta… şi în acel moment şi-a îndreptat privirea undeva spre pieptul bărbatului din faţa ei unde ea credea că întâlneşte privirea Prinţului! apoi încet, cu grijă şi-a ridicat ochii mai sus, tot mai sus şi a întâlnit privirea bărbatului care o fixa liniştit. El vedea o femeie tânără şi despre care se putea spune că este chiar frumoasă cu toate că era evident că viaţa nu a prea răsfăţat-o.

Un moment a rămas mută şi imobilă, limba nu o mai

asculta, creierul nu o mai ajuta, mâinile erau inutile, doar ochii mai arătau că încă trăieşte. O mie de gânduri i-au venit. Unde

1 Prinţul? Cine este acest bărbat? Cel de sus îşi bate joc de ea? Poate că este chiar cel despre care i-a vorbit mătuşa ei că va veni, dar trebuia măcar s-o prevină, să nu cadă leşinată din prima, putea să-i trimită o fotografie cu acest personaj de film! Oricum nu-i promisese nimic, chiar dacă ea insistase să-l cunoască şi îl lăudase atât. Frumos era să-i spună că vine şi se ducea şi ea la un coafor. Mătuşa îi spusese că e bine să spună că e vărul ei şi el n-o să se supere, ca să nu creadă Prinţul că a ajuns să fie şi ţiitoarea nepoatei.

Şi-a dat seama totuşi că trebuie să zică ceva ca să nu iasă un dezastru din toată întâlnirea ei.

— Mă scuzaţi că sunt atât de neîndemânatică dar v-am confundat cu „colocatarul" meu şi de aceea mi-am permis să fiu atât de familiară, îmi cer scuze, sunteţi vărul?

— Sunt exact ceea ce doriţi dumneavoastră scumpă doamnă!

— Domnişoară, domnişoară că nici vorbă de doamnă!

— Atunci, domnişoară verişoară, bine te-am găsit!

„Doamne! E vărul, chiar el este, ce mătuşe nebună, să nu-mi spună ea ce fel de om trimite la mine!"

— Vă rog să luaţi loc, am să pregătesc imediat ceva de mâncare, mai zise ea cu jumătate de gură că oricum nu avea nicio idee cu ce putea să-l servească, cu excepţia celor câteva felii de şuncă pe care le adusese.

— În niciun caz nu trebuie să te deranjezi cu masa pentru că vin de la nişte foarte buni prieteni şi am stat la masă cu ei.

— Atunci dumneavoastră staţi aici, spuse ea răsuflând uşurată, şi eu am să mai pun ceva lemne pe foc că a început să se stingă.

A ieşit pe verandă să ia câteva lemne şi în sinea ei se gândea că poate Prinţul are toată noaptea de lucru la morgă şi o să-i lase în pace. Dacă era singură l-ar fi certat

că întârzie dar având în vedere noile şi minunatele circumstanţe era gata să-i fie recunoscătoare chiar dacă ar fi ştiut că îşi pierde timpul şi banii în vreo cârciumă.

El se aşezase pe fotoliul care îi permitea cea mai bună vizibilitate şi o admira cum se mişcă, precis şi fără să piardă timpul cu mişcări inutile. A venit cu un braţ de lemne pe care l-a pus jos pe grătarul aflat înaintea şemineului şi după ce s-a scuturat de eventualele aşchii a băgat câteva lemne în foc făcându-l să tresalte viu de parcă şi lui îi convenea noua situaţie.

În timp ce băga lemnele în foc ea se gândea că mătuşa ei îi spusese că el va veni cu afaceri în oraş şi i-a recomandat să se cazeze la ea aşa cum au făcut înintea lui şi alte neamuri.

Bineînţeles că nu era vorba de nicio combinaţie că el chiar avea de făcut afaceri în oraş.

— Aş vrea să mă scuzaţi câteva minute să mă schimb de casă că nu obişnuiesc să stau în interior în hainele de stradă. Ea a observat imediat modul familiar de adresare şi chiar i-a făcut plăcere dar parcă pe moment nu-şi permitea să-i vorbească la fel. Părea că între ei este o distanţă foarte mare.

— Te rog să nu te jenezi de loc de mine şi să-ţi faci programul obişnuit.

— Vin imediat! zise ea ieşind din încăpere şi intrând alături lăsând special uşa întredeschisă.

„Probabil că asta este una din tehnicile ei favorite” îşi spuse Prinţul uitându-se la umbra pe care silueta ei o lăsa pe peretele aflat chiar în raza lui vizuală. „Cred că deja lucrurile au început să se limpezească, iată că acum sunt un văr în vizită la verişoara lui şi care probabil că urmează să mă bucur de toate atenţiile ei. Să sperăm că cel cu care este în fotografii este plecat din oraş sau are foarte multă treabă” Deşi nu-i surâdea de loc o întâlnire cu colegul domnişoarei. „O fi şi el coleg cum sunt eu văr!” Pentru moment avusese senzaţia că tipul din fotografie este o persoană foarte cunoscută dar şi-a alungat imediat din

minte acest gând.

Pe perete se vedea, din umbre, cum domnişoara se dezbracă şi se îmbracă tot atât de lent şi fără grabă de parcă sar pregăti de culcare nu de o seară plină de conversaţie.

Într-un târziu şi-a făcut apariţia şi dacă asta era îmbrăcămintea ei de casă atunci la un spectacol nu se ştie cu ce s-ar mai fi putut îmbrăca!

Ea de fapt nu a intrat în încăpere ci şi-a făcut apariţia cu privirea fixă în ochii lui unde, plină de satisfacţie că instinctul ei de femeie, a citit şi cules o scurtă străfulgerare de admiraţie.

„Pentru moment este suficient" s-a gândit ea şi apoi a zis:

— Sper că nu am întârziat prea mult şi s-a aşezat în cel mai apropiat fotoliu adică şi spre el şi spre foc, că de ce să nu recunoaştem, nu se dichisise foarte călduros.

— Nu-i nicio problemă, nu am niciun fel de grabă!

— O să vă fac, mai târziu patul în camera de oaspeţi, s-a grăbit ea să-i spună ca el să înţeleagă că este de acord să stea la ea şi nu este nicio problemă să-l găzduiască.

— Mulţumesc foarte mult pentru amabilitate şi sper să nu deranjez prea mult.

— A, nu! nici vorbă! Pentru mine este o plăcere. Îmi pare rău că nu am fost acasă atunci când aţi venit, dar înţeleg că mătuşa mea v-a spus unde este cheia şi mă bucur că aţi putut intra că asta nu e vreme de stat în stradă.

„Deci între mine şi fata asta mai este şi o mătuşă care deţine mai multe informaţii şi probabil că tot ea i-a spus că sunt vărul ei pe care încă nu a avut plăcerea să-l cunoască, începem să ne construim o idee despre acest prezent, extrem de ciudat".

— Am înţeles, spuse fata, că aţi umblat mult prin alte ţări şi de aceea nu ne-am cunoscut, nici nu ştiu cum să vă spun pe nume!

— Poţi să-mi spui cum vrei, răspunse el puţin

surprins, pentru că habar nu avea cum ar putea să-l cheme.

— Chiar aşa? Nu cred că este politicos să mă adresez unei persoane pe care abia am cunoscut-o aşa cum îmi vine, probabil că aveţi un mod preferat de adresare şi vă place ca lumea să vă strige cu acel nume. Sunt nersoane care au multe ranguri şi nume şi preferă să fie numiţi mai pe scurt, mai ales atunci când este vorba de rude.

Micul discurs al fetei i-a dat imediat posibilitatea să-şi formuleze un răspuns.

— Atunci, poţi să-mi spui simplu „Maestre” chiar dacă mai am şi alte nume, zise el şi se minună imediat de cuvântul rostit. Parcă îi fusese dictat de cineva mai presus de puterile lui. Culmea era că i se părea extrem de familiar şi avea senzaţia că îl aude deja în urechi strigat pe mai multe voci.

— Prea bine, Maestre, îmi cer iertare că nu am întrebat dacă doriţi cumva să pregătesc baia, zise fata cu toate că mirosul pe care îl primea din parte lui era al unui corp perfect curat.

— Nu este cazul, momentan, mulţumesc foarte mult, poate mai târziu.

— Cred că puteam să mă gândesc şi singură la asta, că de abia aţi intrat în casă, sper că nu v-am deranjat cu propunerea mea?

— O femeie atât de frumoasă nu mă poate deranja indiferent ce ar face!

— Sunteţi mai mult decât amabil se vede că aveţi o educaţie aleasă.

— Sincer să fiu sunt şi eu puţin surprins de viteza cu care se întâmplă lucrurile, dar mă simt foarte bine şi vreau să consideri asta ca un compliment.

— Mă simt flatată de atâtea vorbe frumoase şi mi-aş dori să ştiu dragă Maestre, cu ce te ocupi şi ce vânt te aduce pe la noi?

— Este destul de greu să-ţi spun acum cu ce mă ocup pentru că ceea ce fac eu este foarte divers şi nu pot spune

că am o ocupaţie anume, adică, din câte ştiu eu niciodată nu am avut un serviciu aşa cum au majoritatea oamenilor şi foarte multe lucruri le-am făcut umblând prin diverse locuri.

— Ca un fel de comis voiajor, care umblă şi vinde diverse lucruri.

— Dacă vrei poţi să te gândeşti şi aşa, pentru că toţi avem de cumpărat şi de vândut mereu câte ceva, cum ar fi fericirea oamenilor.

— Chiar crezi, dragă Maestre că fericirea poate fi o marfă pentru cineva?

— Din câte ştiu eu toată lumea doreşte să aibă numai fericire şi atunci nu văd de ce nu ar exista cineva care să facă şi comerţ cu acest produs.

— Ar fi prea simplu să fie aşa. Cum ar fi pentru mine să mă scol de dimineaţă şi să constat că nu sunt prea veselă şi atunci mă duc vis-à-vis la magazin şi-mi cumpăr o sută de grame de fericire şi am rezolvat pe ziua de azi.

— Nu cred că poate fi, totuşi aşa de simplu, chiar dacă s-ar vinde fericirea ar avea un preţ extraordinar de mare şi nu ar putea fi cumpărată decât de foarte puţini oameni.

— Adică de cei cu mulţi bani şi care oricum sunt fericiţi!

— Nu-i obligatoriu să ai bani şi să fi fericit, eu cred că fericirea este mai mult o stare interioară decât una care depinde de exterior. Poţi fi fericit şi dacă trăieşti singur într-o peşteră. Ar dori să o cumpere doar cei care nu ştiu că o au în ei în suficientă măsură.

— Asta nu prea înţeleg.

— Fericirea este mai mult lipsa tristeţii decât mulţimea banilor. Adică dacă nu eşti trist poţi fi fericit mai mult decât dacă eşti bogat.

— Eu cred că sunt mai simplă în gândire şi pe mine mă face fericită acum o masă bună, a companie plăcută, nişte haine elegante, o muzică frumoasă.

— Ai dreptate dar astea sunt toate din exterior şi

trebuie să a stent i ca să le nhtii în tirrm ce fericire a interioară deninde numai de tine şi de nimic altceva. Fericirea ta personală nu depinde de nimeni altcineva şi de nimic.

— Nu prea cred că este posibil aşa ceva!

— Încearcă şi ai să vezi!

— Cum adică să încerc, ce ar trebui să fac?

— Relaxează-te, stai rezemată în fotoliu, închide ochii şi gândeşte-te la ceva minunat care a fost sau care ar putea fi.

— Vrei să fac asta chiar acum? nu prea cred că sunt pregătită.

— Nimeni nu e pregătit să fie fericit şi de aceea toată lumea aleargă toată viaţa după ea cu teama că ar putea-o întâlni şi nu ar şti cum să se comporte. Nicio persoană nu se opreşte ca fericirea să o ajungă din urmă şi să înţeleagă că dacă fugi mai încet după bunuri dar gândeşti mai mult poţi fi mai fericit.

— Bine, uite că închid ochii şi mă relaxez dar nu-mi dau seama la ce aş putea să mă gândesc, că nu prea am momente fericite din trecut.

— Atunci imaginează-ţi ceva minunat în viitor.

Se uită la ea cum şi-a potrivit coatele pe marginea fotoliului, cum s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Chiar arăta admirabil lăsându-se admirată în acest fel. Nu se observa decât cum pieptul ei generos se ridică şi cobora ritmic în respiraţie. Timpul trecea şi el încă nu-şi dădea seama de ce provocase această discuţie şi de ce o mai şi pusese să facă exerciţii de imaginaţie ce păreau inutile.

În timp ce stătea cu ochii spre ea un fel de ceaţă a început să-i acopere şi un văl negru s-a lăsat peste ei. Deodată parcă ceva a explodat în capul lui, mii de scântei au început să joace un joc al focului şi din ce în ce, printre flăcări, o anumită imagine a început să i se dezvăluie. Era imposibil să mai ţină ochii deschişi şi a fost nevoit să-i închidă. Acum totul era şi mai clar. Imaginea care i-a apărut brusc parcă era pe ecran lat la un mare

cinematograf. Chiar în acel moment a avut senzaţia că dinspre fotoliul ei s-a auzit un fel de oftat întretăiat ca şi cum cineva ar zice: Ei! Dar ce-i asta! Ce minune!

Se făcea că era pe o pajişte undeva departe, într-o zonă însorită şi în jurul lui alergau doi cai pur sânge, unul alb şi altul negru şi parcă executau un fel de ritual depărtându-se şi apropiindu-se unul de altul. Erau cei mai frumoşi cai pe care credea că îi văzuse vreodată. Aveau o măreţie în mersul lor şi parcă aveai impresia că execută ceva bine învăţat şi îndelung exersat. Dansul lor impunea respect şi sugera putere şi iubire. Din moment în moment se opreau şi gâturile lor zvelte se atingeau iar coamele li se împreunau şi se despărţeau după cum bătea vântul. Aveai senzaţia că se privesc şi fac dragoste din priviri.

Tot pe pajişte, chiar lângă el, în picioare, se afla noua lui verişoară cu părul fluturat de adierea de vânt care îl mângâia, îmbrăcată într-o frumoasă rochiţă, scurtă, crem, mulată pe bust pe care vântul o mai ridica cu prudenţă prin toanele sale exact cât să se întrezărească pulpele frumos bronzate. Amândoi erau plini de soare şi de zâmbet şi parcă nimic nu le putea umbri clipele minunate. El a luat-o de după talie iar ea şi-a rezemat capul de pieptul lui şi au început să meargă uşor prin iarba de pe pajişte alungând lăcustele şi greierii care le aţineau calea. Pentru el zona părea foarte cunoscută şi chiar se gândea că nu ar fi avut cum să ajungă vreodată acolo. Parcă fiecare copac şi fiecare fir de iarbă făceau parte din fiinţa şi din viaţa lui.

Au mers aşa împreună şi s-au aşezat pe o bancă din lemn, unde el a îmbrăţişat-o şi au rămas uniţi. Cu capul pe pieptul lui, în ochii ei strălucea tot soarele care tocmai apunea şi se vedeau înmugurind lacrimi de bucurie. Aceasta era fericirea lor şi nimic nu ar fi putut s-o tulbure. Nu trebuia să o întrebe nimic pentru că privirea ei revărsa atâta fericire încât îl umplea şi pe el. Părea că veşnicia s-a aşternut peste viaţa lor. Respiraţiile lor se contopiseră şi se sincronizaseră la unison. Era evident că se comportau ca doi iubiţi pe care nimeni nu-i mai putea despărţi.

Nimeni nu le măsura timpul. După multă vreme s-au

ridicat şi ţinându-se de mână au plecat de lângă bancă şi au început să coboare spre vale. Fără să li se spună nimic cei doi cai au început să meargă încet în urma lor. Totul sugera o scenă ruptă din poveşti în care cei doi cu părul în vânt, urmaţi de cai coborau prin iarba înaltă spre un loc ştiut numai de ei. Mai jos, în vale, începea să se întrezărească o clădire impunătoare cu alură de castel, înconjurată de un parc imens, din care se vedea doar începutul.

La un moment dat, în viaţa reală, viscolul a trântit un oblon afară şi totul a dispărut topindu-se instantaneu. Amândoi au tresărit şi au deschis ochii deodată, ai ei erau deja plini de lacrimi. A mai stat un moment pe fotoliu şi chiar dacă era cu ochii deschişi parcă încă mai privea spre ceva. Apusul soarelui încă mai strălucea în ei. Rămăsese memorat pe retina lor. Într-un târziu s-a îndreptat de spate, şi-a luat mâinile de pe braţele fotoliului, le-a împreunat şi a mai rămas puţin liniştită. Apoi a spus:

— Nu ştiu ce a fost asta, dar cred că este pentru prima dată când mă simt fericită, parcă totul a fost aievea şi chiar şi eu eram adevărată. Niciodată nu am mai trăit aşa ceva. Cred că am gustat un fruct interzis. Habar n-am ce mi-ai făcut şi cum ai făcut asta!

— Înţeleg că ai văzut ceva frumos şi care ţi-a făcut mare plăcere, se vede şi pe chipul tău, poate că îmi spui şi mie despre ce a fost vorba.

— Nu cred că pot, pentru că a fost ceva foarte personal şi foarte intim, n-aş vrea să-mi spun toate gândurile sau să râdă cineva de ele.

— Măcar dă-mi de înţeles ce ai văzut de te-a tulburat atât.

— O să-ţi spun doar că a fost o poveste cu un bărbat şi doi cai.

În acel moment el a înţeles că văzuseră amândoi aceleaşi imagini şi au avut amândoi acelaşi vis, dacă se putea numi astfel. Nimic nu-l făcea să înţeleagă mai bine ce s-a întâmplat şi nici nu ţinea minte să mai fi avut

vreodată o astfel de senzaţie. Ceea ce era uluitor pentru el era faptul că locul pe care îl văzuse i se părea foarte familiar şi chiar caii îi erau cunoscuţi iar numele lor oricum nu putea fi uitate, Negrul şi Alba. Toată noutatea consta în faptul că alături de el se aflase această domnişoară care acum îl privea de parcă se cunoşteau de o viaţă. Probabil că totul se întâmpla aşa cum trebuia şi nu avea niciun rost să-şi facă vreo problemă. Era spectatorul propriei sale vieţi.

O linişte adâncă s-a aşternut peste ei şi niciunul nu dorea să o strice de parcă, fiecare ar fi vrut să se mai continue visul, despre care ea încă nu ştia că a fost comun.

Era destul de târziu şi pe stradă nu mai era vreo mişcare. Nicio clipă ea nu se gândise că Prinţul s-ar putea întoarce. Îl uitase complet.

— O să te rog să mă ierţi acum dar cred că este momentul să mă duc şi să-ţi pregătesc patul, Maestre! Pentru că văd că nu ai niciun bagaj presupun că nu ai nici pijama şi am să-ţi pun eu una nouă pe pernă pe care o cumpărasem pentru altcineva dar s-a dovedit ai fi prea mare şi acum îmi dau seama că de fapt era pentru alta ocazie.

— Îţi mulţumesc foarte mult că eşti deosebit de amabilă, singurul lucru pe care mi l-aş dori să-l fac acum înainte de culcare ar fi un duş.

— Nu este nicio problemă dar va trebui să mai aştepţi pentru că nu am dat drumul la foc să încălzesc apa şi o să mai dureze ceva timp.

— Nu te deranja cu apă caldă că eu nu obişnuiesc să folosesc decât apă rece!

— Probabil că îţi imaginezi că este totuşi un pic călduţă, rămasă de dimineaţă, dar eu vreau să-ţi spun că este rece ca gheaţa că rezervorul nostru de apă este exterior şi e doar protejat să nu îngheţe.

— E minunat aşa, cu cât mai rece cu atât mai bună, spune-mi doar unde este baia. Părea chiar şi el uimit de ceea ce spunea dar simţea ca vorbele lui sunt adevărate şi

era convins de acest lucru.

— Hai să-ţi arăt îi spuse ea, extrem de uimită şi se ridică din fotoliu.

El o urmă şi în timp ce s-a ridicat şi-a scos şi haina, din mers şi a pus-o pe marginea scaunului. Ea s-a îndreptat spre o uşă din spatele fotoliilor şi a deschis-o aprinzând şi lumina, înăuntru totul părea în perfectă ordine şi era foarte curat.

— Uite aici este, mă duc imediat să-ţi aduc un prosop curat şi pijamaua, săpunul este pe etajeră.

El intră în baie şi începu să se dezbrace până la brâu când ea se şi întorsese cu ceea ce-i adusese.

— Oho! Măiculiţă mare!

În faţa ei se desfăşurau muşchii ca din piatră a unui corp de atlet pe care se citeau toate venele şi arterele şi fiecare fibră părea separată de celelalte. Nu se vedea nicio urmă de grăsime totul fiind perfect aşezat şi proporţional Pielea lui era de culoare albă şi când a întins mâna spre prosop pectoralii iau tresărit şi s-au întins cu frumuseţe şi eleganţă. Avea corpul perfect pentru un model da statuie romană. Atunci i-a văzut şi pieptul şi a putut zări într-o fracţiune de secundă, deasupra pectoralilor un semn ce apărea ca o cicatrice proaspătă, făcut din şase linii orizontale, întrerupte la mijloc. Nu a putut vedea toate detaliile, din cauza unui medalion care atârna de un lanţ la gâtul lui, dar imaginea generală i-a rămas imprimată în minte.

— Poate vrei totuşi un ceai sau altceva cald? Nu s-a putut ea abţine să-l întrebe, când a reuşit să vorbească.

— Mulţumesc dar îmi este imposibil să beau ceva în acest moment, te rog să-mi pregăteşti camera de dormit.

— Sigur, imediat.

A închis cu grijă uşa în urma ei privind prin deschizătura lăsată până în ultima clipă şi minunându-se în continuare de ceea ce-i fusese dat să vadă. S-a dus în camera de oaspeţi şi a început să pregătească patul. În acel moment şi-a adus aminte că bărbatul ei nu a mai venit

acasă şi era destul de târziu. Nu era ceva neobişnuit să mai lipsească câteodată de acasă dar trebuia să aibă grijă ca atunci când va veni să ştie ce să-i spună despre vărul trimis de mătuşa ei. Chiar dacă va veni în timpul nopţii nu era o problemă că ea va fi în dormitorul lor şi oaspetele în camera lui şi totul va părea foarte firesc. Prinţul nu obişnuia să se îmbete vreodată sau să facă scandal în casă aşa că nu era nicio primejdie ca musafirul să fie deranjat din somn.

În momentul în care a auzit apa curgând s-a dus încet spre fotoliul pe care musafirul aşezase haina şi fără să dea dovadă de prea multe scrupule, a început să-l caute prin buzunare. Toate erau goale cu excepţia unuia în care era o hârtie. A luat-o şi a desfăcut-o şi a crezut că începe să se lămurească. Pe partea pe care se uita era chiar adresa ei scrisă de cineva cu un scris destul de frumos. „Probabil că mătuşa ia dat-o şi el a scris-o”, s-a gândit ea, în primul moment şi a întors foaia pe partea cealaltă. Asta e! Acolo era desenat cu destulă precizie chiar semnul pe care musafirul îl avea pe piept şi acum şi-a dat seama că din cele şase linii orizontale doar primele cinci, de sus în jos erau împărţite la jumătate iar cea de jos, a şasea, era întreagă de la un cap la altul. A pus repede la loc foaia de hârtie după ce a împăturit-o aşa cum era şi s-a dus spre dormitor. A rămas complet surprinsă de lipsa unui portofel sau a unor acte de identitate, dar s-a gândit că probabil le ţinea în buzunarul pantalonilor şi nu în haină. Probabil că şi bagajul era pe undeva prin gară că nu ştia pe cine va găsi acasă şi a evitat să-l care cu el. A fost foarte mulţumită de logica ei şi s-a grăbit să facă patul.

Aici cu experienţa unei adevărate gospodine a pus unul din cele mai bune aşternuturi pe care le avea şi a învelit frumos şi perna convinsă că pe aceasta se vor imprima cele mai alese mirosuri de carne bărbătească pe care le-a întâlnit vreodată. După aceea s-a dus la dulap şi a scos şi un halat pe care Prinţul ei nu l-a prea purtat tot din cauză că-i era prea mare. L-a aşezat chiar lângă uşa de la baie. Nici nu mai ştia de pe unde adunase el hainele astea

dar bănuia că atunci când lucrează la morgă mai primeşte de pomană tot felul de lucruri de la rudele celor decedaţi şi le aduce acasă. Îl văzuse odată chiar cu o pereche de pantofi de damă pe care dacă i s-ar fi potrivit i-ar fi plăcut să-i poarte dar îi erau prea mici. El îi spusese că erau de la o actriţă care a murit într-un accident. Rudele ei au adus mai multe perchi de pantofi atunci când a trebuit s-o scoată de la morgă şi una din ele rămăsese pe jos pe sub masă.

Din baie se auzea apa curgând cu putere şi sunetele de satisfacţie pe care le scotea musafirul ei sub jetul puternic şi rece. Nici nu voia să se gândească la ce ar fi însemnat ca o singură picătură de apă îngheţată să o atingă pe ceafă.

Atunci când s-a dezbrăcat, în primul moment el nu a observat semnul care îi apăruse pe piept. După ce a ieşit de sub duş şi a început să se frece cu prosopul în faţa oglinzii, a simţit ca o arsură şi când s-a privit a rămas surprins dar parcă imediat a început să i se pară ceva firesc şi nu i-a mai acordat atenţie ci doar s-a frecat mai uşor cu prosopul. Urma părea de dată recentă dar şi în curs de vindecare. Atunci când s-a spălat nu a simţit nevoia să-şi scoată de la gât lanţul cu inelul cu toate că a avut senzaţia că s-a mai micşorat puţin şi ar fi fost şi mai greu de scos pe cap. Până atunci nu şi-a dat seama cum se mai desface şi nici nu a mai insistat să-l scoată. Parcă îl avea la gât dintotdeauna.

După duşul făcut cu apă complet rece se simţea ca din altă lume şi parcă radia în jurul lui o energie nefiresc de mare. Nu a acordat nicio atenţie frumuseţii pe care o arăta corpul lui, ce părea perfect, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să fie aşa. S-a îmbrăcat cu pijamaua şi a ieşit din baie găsind imediat halatul pe care şi l-a pus peste pijama strângându-i cordonul. Primise şi nişte papuci moi în care se simţea perfect. În primul moment a crezut că gazda lui se culcase deja şi că lăsase lumina aprinsă la camera lui dar când a intrat a văzut-o aplecată peste pat şi nu a putut să nu-i admire corpul şi

mai ales sânii pe care ea şi expunea cu generozitate. A remarcat că deja se îmbrăcase într-o pijama uşor vaporoasă atât cât să aţâţe şi spiritele latente ale unui taur.

Oricum el era pregătit de culcare şi orice altceva ar fi însemnat un consum nejustificat de energie.

— Ţi-am pus şi apă pe noptieră îi spuse ea cu cea mai drăgălaşe voce privindu-l ca pe un Făt Frumos.

— Mulţumesc foarte mult şi vreau să-ţi spun că nu ştiu la ce oră mă voi scula de dimineaţă.

— Nu-i nicio problemă, chiar dacă te scoli mai târziu şi eu sunt plecată o să-ţi las pe masă micul dejun.

— În niciun caz să nu-mi laşi ceva de mâncare că nu simt nevoia să mănânc nimic dimineaţa, eşti prea amabilă!

— Pentru mine nu-i niciun deranj şi o fac cu mare plăcere.

Pentru că el stătea în picioare lângă pat şi nu dădea niciun semn că ar vrea să se întindă, ca ea să vină şi să-l acopere şi să-i ureze noapte bună s-a văzut nevoită să se îndrepte spre uşă.

— Noapte bună, atunci şi mai vorbim mâine.

— Noapte bună, zise şi el şi începu să-şi desfacă cordonul de la halat.

Ea a ieşit încet şi a închis uşa fără zgomot iar el s-a întins pe pat fără să se învelească cu nimic şi în scurt timp a închis ochii.

Iniţial a avut impresia că a adormit dar încet, încet, şi-a dat seama că, cu toate că se simţea din ce în ce mai bine şi mai relaxat creierul lui păstra o stare de veghe ciudată. Pe măsură ce timpul trecea el se simţea din ce în ce mai odihnit şi din ce în ce mai treaz. Pentru câteva clipe a avut impresia că vede nişte stăfulgerări de lumină dar erau absolut neclare. Apoi totul s-a făcut de un negru absolut şi în mijlocul acestui neant părea că străluceşte un singur punct luminos.

Era foarte calm şi asista plin de curiozitate la ceea ce ar fi urmat să se petreacă. Pe undeva avea sentimentul că

ceva se întâmplă şi că acel ceva este foarte important pentru el. Punctul de lumină a început să se mărească şi să prindă formă. Puţin câte puţin imaginile se desluşeau şi se măreau. Deja vedea foarte clar o margine de deal pe care parcă toată primăvara îşi revărsase florile şi mai în spate o altă coamă de deal plină de arbori ce păreau a fi foarte bătrâni. Nu se vedea nicio fiinţă cuvântătoare sau necuvântătoare, cerul era senin, soarele strălucea şi o linişte adâncă părea că stăpâneşte locul.

Avea o puternică senzaţie că acest loc îi este cunoscut şi că de el este legată toată viaţa lui. Simţea că fiecare fir de iarbă şi fiecare creangă de copac îi sunt familiare. Era perfect conştient că în această clipă se afla într-o casă străină, proaspăt spălat, întins pe un pat pe care nu-l recunoştea, dintr-o casă despre care nu ştia mare lucru, într-un orăşel despre care avea senzaţia că nici măcar nu făcea parte din trecutul lui. Culmea era că trecutul lui părea mai degrabă legat de ceea ce vedea în aceste clipe decât de locurile prin care se plimbase toată ziua.

Părea a fi agăţat undeva în timp fără trecut şi fără viitor curios să afle ce se petrece şi cine se va ocupa să-i îndrume paşii şi pe ce cale.

Imaginile pe care le vedea, în această stare de semitrezire se derulau ca într-un film pus cu încetinitorul. Totul îi părea cunoscut şi avea senzaţia că dacă ar fi dorit ar fi putut ajunge într-o clipă în mijlocul imaginilor şi ar fi făcut parte din peisaj. Pentru o clipă a avut senzaţia că vede un colţ dintr-o clădire, mare, impunătoare şi a simţit că a mai văzut acea clădire de curând. Părea a fi casa spre care se îndrepta cu Prinţesa în momentul în care amândoi erau împreună într-un fel de vis.

Somnul fără somn.

Deodată i s-a părut că aude o mişcare în camera de alături şi părea că cineva s-a sculat şi umblă prin bucătărie. „Este imposibil, se gândi el să fie ora de sculare pentru că abia am apucat să mă întind” Se întoarse şi se

uită la ceasul aflat pe perete chiar în stânga patului şi rămase uluit. Era şase şi jumătate dimineaţa şi geamurile începeau să se alburească din cauza zorilor. Pentru el, de când se aşezase în pat şi până în această clipă trecuseră doar câteva minute dar în realitate s-au scurs circa şapte ore. Ar fi dorit să înţeleagă ceea ce se petrece dar instinctul îi transmitea că totul este în regulă şi ceea ce se întâmplă este absolut normal. A închis ochii la loc şi şi-a propus să stea liniştit şi să vadă ce se petrece. Se simţea foarte bine, foarte odihnit, dar nu-i venea să se ridice din pat şi spera să poată adormi câteva clipe de-adevăratelea.

A auzit cum uşa de la cameră s-a deschis încet şi a simţit că cineva se apropie de el. În acel moment uluirea l-a cuprins total atunci când şi-a dat seama că ştie perfect tot ceea ce se întâmplă în încăpere fără ca măcar să deschidă ochii sau să privească printre gene. Totul se petrecea ca şi cum pe interiorul pleoapelor vedea un film. Imaginile erau perfect clare, cu toate că nimeni nu aprinsese lumina şi încăperea era cufundată într-o semiumbră ce făcea ca totul să pară destul de întunecat.

A văzut cum Prinţesa s-a apropiat de el, s-a oprit la marginea patului şi l-a privit îndelung cu ochii plini de lumină şi care păreau. La un moment dat. uşor înlăcrimaţi. S-a aplecat uşor şi s-a apropiat de fruntea lui cu buzele întredeschise dar s-a oprit la o mică distanţă suficientă ca el să-i simtă răsuflarea şi mirosul de parfum ales special. Nu l-a atins deşi ar fi fost foarte tentată să facă acest lucru fără să ştie că el îi vedea orice mişcare şi că îi simţea şi bătăile inimii care căpătaseră un ritm uşor accelerat. S-a îndreptat de spate şi cu un uşor oftat de regret s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă pe care a închis-o cu grijă în urma ei.

S-a auzit cheia răsucindu-se în broască şi zgomotul vântului care, pentru o clipă, a intrat în hol.

Era calm, liniştit şi se gândea la ce ar trebui făcut mai departe. Era din ce în ce mai evident că nu aceasta era lumea lui şi că ceva trebuia să se întâmple. Deşi noua lui verişoară era deosebit de amabilă totuşi nu putea rămâne

pe capul ei ca un musafir perpetuu. În el se dădea o luptă de imagini şi de stări sufleteşti pe care nu o stăpânea şi pe care nu o înţelegea. Putea să mai stea în pat sau, la fel de bine putea să se scoale şi să iasă din casă dar şi-a dat seama că nu cunoştea alt drum decât cel către bijutier şi către această casă.

În acel moment un imbold puternic l-a făcut să sară din pat şi să înceapă să se îmbrace. Părea că cineva îi croia soarta şi el nu trebuia decât să execute. În două minute era îmbrăcat cu toate hainele şi a ieşit afară pe uşa de la intrare. A încuiat-o şi a pus cu grijă cheia la locul ei. A ieşit în stradă şi a început să calce pe asfaltul îngheţat al trotuarului. Se luminase bine de ziuă şi multă lume umbla deja după treburi sau cumpărături. Prezenţa lui impresiona la fel ca ieri orice persoană pe care o întâlnea. Mergea încet, călcând apăsat şi fără grabă. Părul blond îi atârna pe umeri şi vântul dimineţii se juca cu el. Soarele începuse să-şi facă simţită prezenţa printre nori.

La un moment dat a văzut în capul străzii un câine mare ciobănesc care stătea pe loc şi parcă îl aştepta. Nu i-a acordat prea multă atenţie pentru că era foarte departe dar când s-a mai apropiat nu a putut să nu-i admire frumuseţea lui de câine. Atunci când a ajuns chiar lângă el l-a privit exact în ochi şi a fost şocat de gândul că acest câine îi este cunoscut. Privirile celor doi s-au întâlnit şi parcă un arc electric a străbătut atmosfera. Nicio secundă câinele nu şi-a luat privirea din ochii lui şi nu s-a uitat în altă parte. Surprins de strania senzaţie pe care a avut-o a trecut mai departe pe stradă. Intrigat totuşi de cele întâmplate după un timp s-a întors să-l mai vadă odată şi dispăruse.

„Foarte curioasă treabă”, se gândi el, mai ales că în zonă nu era nicio curte sau vreo ieşire din acea stradă.

După circa cinci, zece minute de mers s-a oprit în loc de parcă cineva i-a blocat picioarele. Câinele, sau cel puţin unul identic era exact în faţa lui în aceiaşi poziţie ca prima dată şi culmea era că părea a fi aşteptat iar.

„Cred că încep să am halucinaţii, şi asta îmi mai lipsea după ce am impresia că toată lumea este în continuă schimbare”.

Ajuns iar lângă câine şi-a dat seama că nu putea fi altul mai ales că avea privirea aţintită exact asupra lui ca şi prima dată.

„Iar o să trec şi iar o să mă întorc, să mă uit după el şi iar nu va mai fi acolo” se gândea el în timp ce mai avea doi paşi şi trecea de câine.

„Asta chiar că nu se poate!” gândi el în timp ce se uita la locul în care stătuse până cu o secundă înainte câinele. Dispăruse! Dar nu că ar fi plecat frumos, ca orice câine civilizat, nu, pur şi simplu se dizolvase chiar în faţa lui şi devenise invizibil. Acum nu mai era de loc. Nu l-a văzut plecând! Foarte intrigat s-a uitat cu atenţie în locul în care a fost dulăul şi nu a mai zărit nicio umbră şi apoi s-a uitat în faţa lui, apoi în spate şi pe toată lăţimea străzii şi nu era nici ţipenie de animal. Noroc că era singur pe stradă că altfel cine ştie ce şi-ar fi putut imagina cineva care l-ar fi văzut cum se holba în lungul şi latul străzii.

„În fond nu e treaba mea ce fac câinii pe stradă” cugetă el liniştit şi plecă mai departe. Ceea ce era foarte curios era acea senzaţie că se cunoştea cu acel câine şi mai ales că nu era singur pe stradă. Şi-a propus să meargă tot înainte şi să nu se mai gândească la nimic. Simţea încă impulsul acela care l-a făcut să sară din pat şi ştia că trebuie să-l urmeze. Strada era perfect dreaptă şi nu se punea problema că se putea rătăcii, mai ales că oricum nu ştia unde merge.

„Să văd ce fac la prima intersecţie? Nu cred că ştiu exact ce drum am” se gândi el mergând liniştit mai departe.

Prima intersecţie se apropia şi el nu-şi făcea nicio problemă dar nu ştia de ce. Chiar atunci când a ajuns în ea s-a oprit liniştit şi s-a uitat în jurul lui şi nici măcar nu s-a mirat când a văzut câinele peste drum în linie dreaptă. Evident că atunci când a ajuns aproape de el acesta s-a

topit şi a dispărut.

În momentul în care la o altă intersecţie dulăul era pe strada din dreapta nu a mai avut nicio îndoială că acela era un fel de ghid al lui. Tot aşa din stradă în stradă s-a pomenit în faţa unei clădiri impunătoare pe care nu o puteai confunda deoarece pe faţada ei scria „Morga municipală”.

Nici măcar nu a stat să se întrebe ce căuta el aici şi a intrat în holul principal. Din acest moment ştia exact ce are de făcut fără să se fi lămurit de unde şi s-a îndreptat direct spre camera mortuară. Culmea este că, atunci paznicul era plecat din cuşca lui, cu cine ştie ce treburi iar ceilalţi angajaţi nu i-au dat niciun fel de atenţie de parcă nici nu ar fi trecut pe acolo. Ajuns în spaţiul destinat celor trecuţi în altă lume s-a îndreptat direct spre ultima masă de la fereastră. Sacul de plastic era deschis şi în el se vedea faţa complet liniştită a celui decedat. Nimic nu trăda faptul că aveai în faţă un om care să fi murit. Prinţul s-a apropiat şi a întins mâna dreaptă atingând pieptul celui culcat exact pe simbolul pe care îl avea la vedere.

Dintr-odată mâna lui a devenit complet transparentă şi se vedea clar cum prin ea curge ceva care intră în corpul celui de pe masă. În următoarele clipe trupul decedatului părea că a început să se înmoaie şi să se dezumfle, pur şi simplu şi în câteva secunde a dispărut, lăsând în urma lui un fel de abur alb, sacul rămânând complet gol şi căzând în poziţia firească de sac golit de orice conţinut. Totul s-a petrecut ca şi cum cadavrul ar fi fost gonflabil.

Prinţul a privit satisfăcut lucrarea şi s-a gândit că nu e ultima dată când se întâlneşte cu cel dispărut.

S-a întors liniştit şi a ieşit din încăpere. Chiar atunci o femeie de serviciu a intrat, s-a uitat lung după el şi s-a îndreptat spre ultima masă unde ar fi trebuit să sigileze sacul de plastic.

— A dispărut, a dispărut! a început ea să strige ieşind pe culoarul clădirii.

— Ce-i femeie? Ce te-a apucat de ţipi aşa? Cine a

dispărut? o întrebă unul din cei care aşteptau clienţii.

— ăla care a fost adus ultimul, mortul, nu mai este!

— Da' unde Doamne iartă-mă a dispărut că nu a fost nimeni aici.

— Cum nu a fost, voi nu l-aţi văzut? A ieşit acum câteva secunde din cameră!

— Pe bărbatul ăla l-am văzut şi eu dar nu mi s-a părut că ar fi avut vreun mort în braţe? Ai văzut tu aşa ceva?

— N-am văzut să care pe cineva că era cu mâinile în buzunare!

— Chemaţi paza, a strigat directorul instituţiei care între timp îşi făcuse apariţia şi pricepuse despre ce este vorba. Să vină imediat! Vom vedea sistemul de supraveghere video şi ne vom lămuri imediat.

Paznicul a venit în fugă şi s-a oprit drept în faţa şefului.

— Da, să trăiţi!

— Tu ai văzut pe cineva străin că a intrat în această încăpere? îl întrebă el arătând spre camera mortuară.

— Nu, să trăiţi! Nu a intrat nimeni aici!

— Ce tot zice ăsta, a strigat femeia de serviciu că eu l-am văzut foarte bine pe bărbatul care a fost aici.

— O să ne lămurim imediat, a mai spus directorul, mergi şi pregăteşte caseta video din ultimele două ore.

— Da, să trăiţi, o putem viziona imediat că aţi avut dumneavoastră grijă să avem sistem performant.

— Să mergem în camera de supraveghere.

Toată lumea care a asistat la discuţie s-a îndreptat spre camera de înregistrări video şi l-au lăsat pe domnul director să ocupe cel mai confortabil loc, ei rămânând în picioare cu ochii la ecran. Paznicul a dat banda înapoi şi au început vizionarea.

— Acum au venit cei de la îmbalsămări, uite-te şi pe tine i-a zis şeful femeii de serviciu, cum te mişti ca ochiul mortului şi uite-l şi pe paznicul nostru cum pleacă de la uşă. Unde naiba te duceai?

— Păi dumneavoastră mi-aţi zis să vă anunţ atunci când este toată lumea prezentă la program şi tocmai veneam să v-o zic.

— Uite şi omul nostru, zise directorul şi într-adevăr în ecran se vedea Prinţul intrând pe uşă. El este, măi femeie, cel pe care zici că l-ai văzut?

— Da, şefu' el este!

— Mută camera acum! Treci pe culoar!

— Uite-l pe culoar cum se duce exact la camera mortuară!

— Treci pe camera din interior!

— Uite că a intrat! Da' nu se mai vede nimic! Că nu prea e lumină acolo.

— Treci mai bine pe infraroşu!

— Da şefu'!

În imagine se vedea cum se duce spre fundul sălii şi se apropie de ultima masă dar nu se vede bine ce face acolo că e filmat din spate.

— Eu cred că a aprins ceva că se vede ca o lumină, probabil vreo lanternă.

— Da' de ce s-a întrerupt camera tocmai acum, ce-i cu puricii ăştia?

— Nu ştiu şefia, că nu am atins nimic. Uite că se vede iar bine dar astea sunt imagini de la plecarea omului. Uite că iese pe uşă şi intră fata asta cu găleata ei şi acum se vede cum o apucă ţipatul.

— Vezi la poartă când iese.

— Păi uite că iese ca tot omul, cu mâinile în buznare şi nu se uită la nimeni şi e clar că e singur.

— Eu cred, zise directorul că trupul a dispărut mai devreme şi omul ăla a venit doar să verifice că nu mai e!

— Ce rost are domn director chestia asta?

— Toată lumea să caute mortu' prin toată morga că altfel am încurcat-o că e raportat ca găsit şi trebuie să ajungă şi poliţia în câteva minute. N-aţi plecat?

Toţi cei prezenţi s-au împrăştiat cu excepţia paziculuiu

care a rămas la datorie.

După ce a plecat toată lumea, acesta a mai derulat odată casetele pentru fiecare cameră video şi iar s-a petrecut acelaşi lucru. În momentul în care omul s-a apropiat de ultima masă şi s-a văzut lumina, imaginile s-au întrerupt şi s-au mai reluat doar atunci când bărbatul ieşea din încăpere.

„Ce-o mai fi şi asta, se gândea paznicul, că până acum nu am mai păţit aşa ceva!”

Bărbatul din imagine îi amintea de cineva dar, pe moment nu reuşea să facă nicio legătură.

— Nu a trecut multă vreme şi iată şi poliţia, un bărbat şi o femeie. El mai şef decât ea. Se vedea de la o poştă că nu aveau niciun chef de făcut investigaţii şi paznicul primise instrucţiuni clare să-i invite în biroul directorului. Desigur că s-a conformat şi i-a rugat să-l urmeze cu toate că păreau destul de grăbiţi.

— Bună dimineaţa, le spuse directorul ridicându-se în picioare de după biroul lui masiv din lemn, evident, negru.

— Bună, zise poliţistul. Am auzit că aţi găsit un mort pe stradă? Să mergem să-l vedem.

— Eu zic mai bine să luaţi puţin loc şi să vă facă secretara câte o cafea că omul este la spălat şi încă nu este gata. L-au găsit, după cum am aflat într-un şanţ şi nu era tocmai curat.

— Hai să stăm, dar nu prea mult că mai avem şi alte treburi.

— Imediat e totul gata şi vă puteţi face treaba, le zise directorul şi a ieşit din birou să-şi anunţe secretara despre cafeaua pentru musafiri şi să vadă ce se mai aude cu căutatul decedatului. Secretara nu ştia nimic mai nou dar cafele putea să aducă imediat.

— Directorul se întoarse în birou şi se instală pe fotoliul lui de şef.

— Cam frig, zise el cu intenţia de a porni un dialog.

— Da! zise poliţista, care până atunci nu luase nicio atitudine. Noi suntem obişnuiţi cu frigul că stăm mai mult

pe afară.

— Secretara a intrat cu cafelele, că doar le-a pus în ceşti şi i-a spus directorului:

— Vă caută şi o doamnă care vrea să vă întrebe ceva, când poate să intre?

— Dar te rog s-o inviţi înăuntru că noi nu avem secrete faţă de poliţie şi dorim să fim amabili cu toată lumea.

— Poftiţi înăuntru, domnul director vă aşteaptă, spuse secretara ţinând uşa deschisă pentru a intra persoana anunţată.

Elegantă şi cochetă, cu toate că era destul de gros îmbrăcată, în încăpere şi-a făcut apariţia chiar Prinţesa. Aceasta se gândise să treacă pe la morgă şi să întrebe de prinţul ei care nu venise în noaptea aceea acasă. Nu că ar fi avut mare nevoie de el dar voia să ştie cum stau lucrurile şi să stea liniştită că acesta nu avusese vreun necaz.

— Bună ziua, zise ea îndreptându-se spre director dar privind şi destul de intrigată spre cei doi poliţişti.

— Bună ziua, îi răspunse acesta, recunoscând-o imediat, dânşii sunt în interes profesional, cu ce vă pot fi de folos scumpă doamnă?

Ar fi vrut el să zică „Prinţesă dragă” dar s-a gândit, în ultima clipă să nu sune prea familiar.

— Nu vreau să vă deranjez decât cu o întrebare, spuse ea, destul de liniştită, cu toate că ar fi preferat ca poliţia să se afle acolo într-o vizită amicală şi nu în interes profesional, doream să aflu dacă ştiţi ceva de soţul meu care nu a ajuns acasă în noaptea asta.

— Ieri nu l-am văzut de loc şi ştiţi foarte bine că el nu are aici o slujbă permanentă şi vine doar dacă este chemat la treabă.

— Ştiu foarte bine asta, dar credeam că totuşi a fost pe aici şi ştiţi ceva de el.

— Domnul de care întreabă doamna, zise directorul ca să facă conversaţie şi cu cei doi poliţişti mai vine pe la noi şi ne mai ajută la unele treburi.

— Şi când l-aţi văzut ultima dată aici? întrebă poliţistul cu un ton profesional care nu permitea niciun refuz.

— Cred că acum două, trei zile, dacă nu mă înşel, parcă atunci a avut ceva de lucru.

— Şi acasă de când nu a mai apărut? întrebă poliţistul întorcându-se spre Prinţesă, părând vădit interesat în a-i face conversaţie.

— De ieri noapte.

— Încă nu puteţi să-l declaraţi dispărut că trebuie să treacă cel puţin trei zile.

— Dar nici nu m-am gândit la aşa ceva, doamne fereşte, eu doream doar să ştiu unde poate fi, dacă nu este acasă.

— Probabil că o să vă spună el atunci când se va întoarce. Oricum aici, în această instituţie există un sistem foarte performant de supraveghere şi dacă doriţi ne putem uita să vedem ce a făcut la ultima lui apariţie prin zonă.

— Cred că sunt direct interesată să ştiu tot ce s-a întâmplat aşa că am să profit de invitaţia dumneavoastră.

— Trebuie să aşteptaţi puţin, să ne bem cafelele şi după ce mai inspectăm un cadavru mergem şi ne uităm împreună pe video.

Se pare că Prinţesa nu-i era de loc indiferentă poliţistului şi în mod sigur cea care era cu el nu-i era nici soţie, nici amantă şi mamă în niciun caz!

În acel moment secretara a intrat încet şi s-a dus chiar lângă scaunul directorului şi i-a spus ceva discret la ureche.

— Asta nu se poate! a sărit în sus acesta şi a ieşit din birou.

Apoi şi-a dat seama că a fost total nepoliticos şi a intrat la loc. Toată lumea era cu ochii pe el. Oricum nu avea de ce să mai ascundă faptele şi zise:

— Trebuie să vă anunţ o veste foarte tristă pentru instituţia noastră, ne-a dispărut mortul!

— Hai că începe să devină interesant! zise şi poliţistul şi noi care credeam că vom avea o zi plină de plictiseală. Cum adică v-a dispărut?

— Habar n-avem, am crezut că e la analize sau la spălat dar mi se spune că nu este nicăieri. Dacă vreţi mergem să ne uităm chiar acum pe camerele video!

— Nu-i rea ideea, spuse poliţistul sorbind ultima gură de cafea, putem să mergem?

— Fără nicio problemă! zise şi directorul şi se grăbi spre uşă.

În câteva momente erau în camera cu înregistrările. Prinţesa, curioasă de felul ei şi cu gândul că poate îşi vede bărbatul în vreo înregistrare l-a întrebat pe poliţist cu cea mai suavă voce din lume:

— Deranjez foarte mult dacă asist şi eu la vizionare?

— Nu cred, domniţă, spuse acesta şi o prinse uşor de talie pentru a-i dirija direcţia mersului. Pentru că ea nu s-a retras pe faţa lui a apărut un zâmbet care te ducea cu gândul la cine ştie ce victorie masculină.

S-au instalat şi paznicul a început să manevreze butoanele pregătindu-se de dat explicaţii.

— Auzi, zise poliţistul eu te rog să o iei mai din urmă să vedem de când a fost adus aici.

— Nicio problemă, zise paznicul şi a început să deruleze casetele explicând fiecare imagine. Acum vin băieţii cu el şi-l duc în camera mortuară. Aici l-au pus pe masă şi au plecat. Acum este noapte şi eu mă duc să fac verificarea camerelor.

— Da’ de ce dai din mână pe deasupra lui? întrebă pliţistul când a văzut ce gesturi ciudate făcea paznicul tăind parcă aerul de deasupra mortului.

— În imagine nu se vede dar eu am avut senzaţia că unul din băieţi şi-a uitat o 1 antenă în sacul de plastic şi verificam cum lumina în palma mea.

— Da, bine, treci mai departe. Oricum nu înţelesese nimic.

— Aici e mai puţin interesant, zise paznicul, că este

momentul în care mortul este spălat şi pregătit pentru analize, în imagine se vedea Prinţul, cu spatele la cameră cum ştergea sau spăla cadavrul.

— Bine, treci mai departe că nu ne interesează!

— Uite-l! El este soţul meu zise Prinţesa şi acum văd şi eu ce făcea aici. Ştiţi că el nu are miros şi de aceea poate să spele morţii. Pe la ce oră o fi fost asta? A întrebat ea fără să primească vreun răspuns.

— Şi acum urmează partea cea mai interesantă, zise direcorul, fără să-şi dea seama că de fapt s-a dat de gol că a mai văzut odată casetele. Uite vine tipul ăsta, moment în care Prinţesa era să cadă de pe scaun, se duce până în fundul sălii unde nu vedem ce face şi apoi iese ca într-o plimbare pe bulevard. Nu ştim nici ce a căutat acolo şi nici cum a intrat şi cum a plecat fără să-l vadă nimeni.

— Eu cred că l-am mai văzut pe domnul acesta! Aproape a strigat Prinţesa! Este o rudă a unei mătuşi de-a mele şi a fost pe la mine în vizită. Dar oricum nu văd să fi făcut ceva rău sau ilegal. Părea un domn foarte civilizat.

— Problema ar fi, după cum am înţeles, zise poliţistul, că este singura persoană care s-a apropiat de acea masă iar după aceea aţi zis că a dispărut cadavrul. Cum îl cheamă pe omul acesta?

— Asta chiar că nu ştiu! zise Prinţesa, este posibil să ştie mătuşa mea.

— Şi cum putem vorbi cu ea, are o adresă, un telefon?

— Sigur că are telefon că doar nu trăieşte în sălbăticie, are chiar mobil.

— Atunci este foarte simplu, putem să o sunăm chiar acum. Tu dă-mi mobilul îi spuse el poliţistei şi tu spune-mi numărul ei.

— Uite-l aici, spuse Prinţesa, scoţând o agendă micuţă din geantă şi subliniind cu unghia.

— Eu formez şi dumneata vorbeşti cu ea să nu se sperie că o sună de la poliţie.

— Am înţeles, a zis ea şi după ce numărul a fost

format a pus telefonul la ureche. E cam surdă şi se mişcă destul de greu dar trebuie să fie acasă că nu prea iese.

După un timp destul de lung se pare că cineva totuşi a răspuns la telefon.

— Bună, mătuşico, ce mai faci? Da, Da, E frig dar au zis la radio că se mai încălzeşte. Eu fac bine! Da, nu am nicio problemă. Ce zici? Cum adică nu mai vine, eu credeam că a şi venit. Poate că nu ştii tu şi el a plecat spre mine. Tu femeie, eşti sigură că şi-a rupt piciorul şi acum e chiar acolo cu tine? Cu piciorul pe scaun? Eu cred că este o confuzie mătuşico pentru că a venit cineva din partea ta şi a stat azi-noapte la mine Cum adică nu a venit nimeni? Ce eu sunt nebună?

A venit la mine un bărbat înalt şi frumos de parcă era un actor de film. Păi ăsta al tău ce are? Nu e nici înalt, nici frumos, dar cum e? Hai că eşti o ciudată, acum vrei să-mi trimiţi mie unul cocoşat, Cum adică nu se prea cunoaşte! Cum ce mi-a venit? îmi spui că vine cineva la mine, el chiar vine şi tu acum îmi spui că nu a venit nimeni, ba mai mult că cel care trebuia să vină e chiar lângă tine cu piciorul rupt şi mai e şi ghebos! Hai că eşti de groază! mai vorbim că acum am treabă.

— Cred că s-a făcut o confuzie. Eu am găzduit persoana care apare pe film dar pe care, se pare, că nu trebuia s-o primesc în casă că nu era venită din partea mătuşii mele, care dorea să-mi trimită un ghebos potrivit la care nu se vede ghebul foarte tare.

— Stai să înţeleg, l-ai primit în casă pe bărbatul din imagine dar nu şti cine este?

— Exact aşa am făcut! Dar am crezut că ştiu sigur de unde vine!

— Păi nu ţi-a fost frică că te… io mai ştiu ce şi-ţi fură lucrurile din casă?

— Uite că nu mi-a fost şi dacă l-ai fi văzut şi l-ai fi auzit cum vorbea ai fi făcut la fel ca mine.

— Da zici că el ţi-a spus că vine din partea mătuşii tale?

— El nu mi-a zis nimic, dar eu ştiam de unde vine şi nici măcar nu l-am întrebat de unde a apărut, mai ales că ştia exact unde se află cheia de la casă. Pentru că eu l-am găsit înăuntru.

— Şi ce ţi-a zis, mă rog de te-a fermecat aşa? Şi unde este acum?

— Eu l-am lăsat acasă dar văd că a plecat la plimbare, însă unde este acum nici prin cap nu-mi trece.

— Eu cred că trebuie să stăm de vorbă cu tipul ăsta cât mai repede, ia dă-mi staţia. Alo, centrala, sunt 1848 şi caut o persoană care umblă prin oraş, înalt cam de 1, 90, cu ochii albaştri, cu părul blond, lung, într-un pardesiu gri închis. Cine îl întâlneşte este rugat să-l reţină şi să-l invite la secţie, este o problemă legată de dispariţia unui cadavru.

Nici nu au trecut cinci minute, timp în care poliţiştii au mai văzut o casetă video fără importanţă şi a sunat staţia.

— Raportează, zise poliţistul.

— L-au găsit, echipajul 4 a dat de el plimbându-se pe drumul principal.

— S-a opus, a făcut scandal?

— Nici vorbă parcă era chiar fericit că l-a găsit cineva. Eu cred că dacă dorea îi punea la pământ pe amândoi băieţii din echipaj în două mişcări. Tipul este într-adevăr o forţă.

— Da’ tu de unde şti?

— Păi îl văd cum intră în secţie. Ăsta bărbat!

— Acum va trebui să vi cu noi, îi spuse poliţistul Prinţesei că avem nevoie de martori şi nu permit niciun refuz, zise el sorbind-o din ochi.

— Dacă este ordin, atunci eu nu comentez, zise şi Prinţesa, zâmbindu-i şi clipind din gene, după care s-a ridicat de plecare. Cu două maşini toată lumea s-a mutat la secţia de poliţie. Şeful poliţiei o invitase pe Prinţesă să stea cu el în faţă în prima maşină iar pentru partenera lui rezervase un loc în maşina domnului director.

Contactul cu poliţia, halucinaţiile.

Tot personalul se bulucise la intrare să vadă în direct noul personaj care fusese adus. Într-un orăşel mic distanţele sunt mai scurte şi vorbele ajung mai repede ca gândul.

Nimeni nu a îndrăznit să-l forţeze cumva în vreun fel şi toată lumea vorbea extrem de politicos cu el. Tipul impunea de departe acest gen de conduită, era perfect calm. cu chipul senin privind în jurul lui în jos cu perfectă detaşare.

— Vă rog să intraţi în această încăpere pentru aşteptare şi va veni imediat şeful să discute cu dumneavoastră, sincer să fiu eu nu ştiu despre ce este vorba şi nici pentru ce aţi fost invitat la secţie. I-a spus poliţistul de serviciu.

— Nu este nicio problemă, orice cetăţean trebuie să colaboreze cu poliţia ori de câte ori este solicitat iar eu o fac cu cea mai mare plăcere.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum vă numiţi să completez şi eu un formular?

— Nu deţin această informaţie dar dacă doriţi să vorbiţi cu mine ar fi foarte potrivit să-mi spuneţi Maestre!

— Eu cred că glumiţi şi s-ar putea ca şeful să nu guste aceste răspunsuri, trebuie să aveţi un nume, un prenume, un act de identitate. Toată lumea are aşa ceva.

— V-am mai spus că nu deţin în prezent aceste informaţii. Ochii de un albastru pur ai personajului erau fixaţi exact pe privirea spălăcită a poliţistului. Era evident că acesta suporta cu greu momentul.

— Să ştiţi, cu noi nu se prea glumeşte în niciun fel şi o să vedeţi imediat ce înseamnă să stai de vorbă cu un şef de poliţie.

— Sunt chiar mai nerăbdător de cât vă imaginaţi, să vorbesc cu o persoană aşa de importantă din secţia de poliţie pentru că văd că dumneavoastră sunteţi cam depăşit de acest dialog.

— Auzi, şti ceva, pe mine nu mă iei peste picior că nu

suport chestiile astea şi pot să iau şi eu măsuri dure!

— Nu înţeleg la ce fel de măsuri faceţi referire şi nu înţeleg nici de ce vă permiteţi să utilizaţi un astfel de ton în prezenţa mea.

— Adică mă iei peste picior şi eu trebuie să fiu amabil şi să vorbesc frumos, nu?

— Un angajat al poliţiei trebuie să fie mereu extrem de amabil şi să vorbească foarte decent deoarece el este angajatul celui cu care stă de vorbă şi nu invers. Amabilitatea nu a dăunat niciodată nimănui.

— Văd că încerci să-mi dai lecţii şi cred că trebuie să-ţi dau şi eu o lecţie matale, că prea te-ai obrăznicit. Ia întinde frumos mâinile în faţă să-ţi pună mandea o pereche de cătuşe. Aşa o să-ţi mai scadă din elan şi o să stai o vreme cu botul pe labe.

— Dacă vrei să mă arestezi te rog să fi amabil şi să-mi citeşti sau să-mi spui pe de rost ce drepturi am să nu zică cineva că ai făcut un abuz.

— Îţi dau eu drepturi imediat de o să te saturi, ia întinde mâna dreaptă, aşa, şi acum stânga, e cum ţi se pare, eşti tot aşa de curajos cu cătuşele la mâini.

— E drept că nu am mai purtat genul acesta de bijuterii dar nu mă incomodează în niciun fel şi eu cred că vrei doar să mă sperii dar nu ai găsit încă cea mai bună metodă.

— Tot nu-ţi tace fleanca! Vezi că s-ar putea să o păţeşti şi mai rău!

— Eşti un tip simpatic şi văd că vrei ca eu să cred că ai şi puterea de a face oamenii să ţi se supună, dar din păcate ţi-am mai spus că nu eşti de nivelul meu şi voi aştepta să discut cu cineva mai potrivit pentru astfel de dialoguri.

— Adică ce vrei să spui?

— Mai exact doresc să-ţi sugerez că nivelul tău intelectual este mult sub media pe ţară a unui papagal şi că nu faci în niciun fel faţă acestui dialog care cere cel puţin câteva clase de şcolarizare.

— Tu râzi de mine dar nu vezi că eu sunt cel care te interoghează iar tu eşti cel care are cătuşele ne mâini.

— Ai impresia că aceste cătuşe îţi cresc gradul de inteligenţă cu vreun procent?

— Eu nu mă refer la gradul de inteligenţă ci la putere. Este evident că dintre noi doi eu sunt cel care deţine puterea.

— Atunci este greşeala mea că ţi-am creat iluzia puterii, probabil că am dorit doar să fiu amabil.

— Adică ce ai fi putut să faci cu cătuşele la mâini?

— Foarte simplu, să le scot!

— Hai că mă faci să râd, da' tu ce crezi că sunt astea şireturi de pantofi!

— Ar putea fi şi aşa, spuse arestatul şi puse mâinile pe masă. Spre uluirea poliţistului mâinile lui erau legate cu un şiret, frumos colorat şi aveau o fundiţă mare între ele.

Poliţistul a sărit de pe scaun şi a rămas cu ochii la mâinile omului văzând, foarte clar, cum acesta s-a dezlegat fără nicio problemă, exact în clipa în care şeful secţiei a intrat în încăpere şi i-a întins mâna. Şireturile au căzut undeva pe jos.

— Îmi cer scuze pentru întârziere dar afară se circulă foarte greu, sper că aţi fost primit cum se cuvine şi nu v-a deranjat faptul că aţi fost invitat pentru câteva întrebări?

— Nu am avut nicio problemă, spuse Prinţul, aruncând o privire fugitivă spre primul poliţist care încă nu-şi revenise din şocul cu şiretul şi încă se mai uita pe jos să vadă unde a dispărut. Era chiar cu piciorul pe el.

Şeful secţiei de poliţie intrase singur, partenera lui a plecat cu alte treburi prin clădire, iar toţi ceilalţi care veniseră cu el se îngrămădeau la peretele oglindă privind cu admiraţie la personajul coborât parcă din revistele cu vedete de film.

— Mă scuzaţi o clipă, spuse şeful şi a ieşit din încăpere îndreptându-se direct spre Prinţesa care rămăsese cu ochii prin oglindă.

— El este omul pe care l-aţi găzduit?

— Nu poate fi niciun dubiu că el este, nu cred că mai există o persoană cu această înfăţişare.

— Să aşteptaţi aici că poate va fi nevoie să facem o confruntare directă cu martori.

— Nu mă mişc de pe acest scaun, orice s-ar întâmpla.

Şeful secţiei se întoarse în birou şi continuă dialogul.

— Doriţi o cafea, un ceai, o ţigară bună?

— Sunteţi deosebit de amabil, la fel ca şi colegul dumneavoastră, dar momentan nu doresc să consum nimic.

— Tot personalul nostru este instruit pentru a fi capabil să poarte orice discuţie cu oricine, dar din păcate întâlnim foarte rar persoane distinse ca dumneavoastră, spuse el uitându-se cu mirare la primul poliţist care parcă nu reuşea să iasă dintr-o transă pe care el nu o pricepea. Părea că ar căuta ceva, pe masă, pe jos. Imediat a ieşit şi el afară din încăpere. Acum aş dori să discutăm puţin despre problema pentru care v-am invitat aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră, mai ales că în ultima perioadă de timp s-au petrecut foarte multe lucruri inedite şi pentru mine.

— Vă referiţi la ceva anume?

— Nu în mod special, vă rog să-mi spuneţi despre ce este vorba.

— Nu vreau să pierdem timpul şi am să vă întreb direct: aţi fost azi sau ieri la Morga centrală din acest oraş?

— Nu cred că înţeleg întrebarea.

— Ce anume nu înţelegeţi, parcă am formulat-o destul de limpede? V-am întrebat dacă aţi fost recent la Morga din oraş?

— Nu deţin această informaţie şi nu văd ce aş putea să fac eu la o morgă.

— Atunci, pentru a vă împrospăta memoria am să vă aduc la cunoştinţă că dumneavoastră apăreţi pe toate

înregistrările camerelor video de la morgă de unde s-a constata dispariţia unui cadavru.

— Şi dumneavoastră cum vă explicaţi că eu apar pe toate înregistrările pentru că mie nu mi se pare posibil aşa ceva.

— Aşteptaţi un moment vă rog! spuse şeful şi apăsă pe un buton de pe birou. Imediat în încăpere şi-a făcut apariţia primul poliţist iar şeful i-a ordonat: Să intre directorul de la morga cu înregistrările!

Primul poliţist a ieşit pe uşă şi imediat a intrat directorul cu câteva casete video în mână.

— Te rog să pui aceste casete în acel aparat video şi să le vedem împreună, iar tu, îi spuse el primului poliţist te rog să stai la uşă şi să nu laşi pe nimeni să ne tulbure.

— Da, să trăiţi!

Ecranul de la aparatul video era chiar în faţa mesei şi directorul a instalat prima caseta şi i-a dat drumul.

— Asta este cea în care dumnealui intră în morgă pe uşa principală! A început să explice foarte doct directorul.

Toată lumea era numai ochi cu privirile fixe în ecran cu excepţia Prinţului care se uita relaxat la afişul cu programul de masă instalat pe peretele biroului. Caseta a început să se deruleze şi pe ecranul indicator se vedeau cum trec secundele de derulare şi minutele fără ca vreo imagine să apară.

Directorul a dat din telecomanda pe repede înainte dar tot degeaba pentru că nu a apărut nicio imagine.

— Vezi că ai încurcat casetele, i-a zis şeful secţiei!

— Nu prea cred că fiecare are un număr care reprezintă data şi orele de înregistrare.

— Pune alta că avem mai multe imagini cu domnul!

Directorul a scos o altă casetă şi a pus-o în aparatul video. Pe aceasta se vedea foarte clar toată încăperea cu cadavrele şi apoi cum intră femeia de serviciu şi face curat. La un moment dat se vede clar cum aceasta se îndreaptă spre masa din fundul camerei şi din acest moment caseta se întrerupe şi până la final nu mai arată

nicio imagine.

— Asta nu e posibil, a zis directorul, niciodată nu am avut casete întrerupte şi ca să vă demonstrez acest lucru mai pun o casetă dintr-o zi oarecare făcută cu infraroşu să vedeţi ce camere video performante avem.

El a introdus în aparat o altă casetă care nu avea pe ea nicio pauză şi chiar dacă era făcută pe timpul nopţii era evident că imaginile sunt de cea mai bună calitate.

— Nu mai înţeleg nimic! spuse directorul. Voi pune şi ultima casetă în care cu toţii l-am văzut, de dimineaţă, pe domnul cum ieşea din clădirea principală de la Morgă.

În mod evident şi această încercare avea să eşueze, caseta fiind absolut goală aproape în totalitatea ei. Pentru că era o filmare din interior spre exterior totuşi la final s-a putut vedea prin uşa deschisă, de nu ştim cine, cum un câine mare şi extrem de frumos stătea aproape în faţa uşii aşteptând parcă pe cineva.

— Ce-i cu javra aia acolo, întrebă şeful secţiei?

— N-am nici cea mai mică idee de unde a apărut şi ce caută acolo. Ceea ce pot să vă spun este că nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Este foarte interesant ce faceţi dumneavoastră dar totuşi nu înţeleg ce vreţi să demonstraţi şi ce legătură au aceste imagini răzleţe cu mine, zise Prinţul zâmbind calm şi amabil.

— Atunci staţi puţin că veţi înţelege imediat! spuse şeful secţiei şi apăsă iar pe butonul de ordine. La intrarea primului poliţist îi spuse: Să intre domnişoara care a venit cu noi şi care aşteaptă dincolo!

Poliţistul a ieşit imediat şi la fel de repede s-a întors cu persoana chemată. Aceasta a intrat foarte degajată şi s-a îndrepat spre şeful secţiei.

— Domnişoară, spuse acesta privind-o cu multă admiraţie, te rog să-l priveşti pe acest domn şi să ne spui din nou ce şti despre el.

Prinţesa se întoarse spre cel despre care vorbea şeful secţiei arătându-l chiar cu degetul şi despre care era

convinsă că-l cunoaşte foarte bine dar în faţa ochilor ei era un bătrânel care stătea mic în scaunul parcă prea mare şi o privea liniştit.

Nimic nu o putea surprinde mai mult după ce de o oră întreagă îl privise prin oglindă pe cel care îi fusese musafir. Aproape că nu-şi putea lua privirea din ochii lui. Acesta o privea într-un fel cu totul deosebit ce nu se cădea să se întâlnească niciodată în privirea unui moşuleţ. Era evident că o dorea în cel mai pur mod şi privirea lui transmitea cu prisosinţă acest lucru. Era complet uluită de diferenţa dintre imaginea moşului şi puterea cu care o privea. Toţi cei din încăpere care aşteptau relatarea ei nu au auzit decât: Nu l-am întâlnit niciodată pe acest om.

În clipa următoare şeful secţiei, care în mod evident îi vedea pe cei doi tineri frumoşi cum se priveau îi spuse:

— Domnişoară nu este dânsul persoana pe care ai găzduit-o aseară şi pe care apoi ai identificat-o pe înregistrările camerelor video?

— În niciun caz această persoană nu este cea care a fost în casa mea şi nici cea pe care am văzut-o de dimineaţă pe camerele video, spuse Prinţesa privind către bărbatul în vârstă care stătea pe scaun.

— Mai aveţi şi alte dovezi, de genul ăsta împotriva mea? se auzi vocea Prinţului.

Vocea bărbatului a lovit-o direct în timpane dar i-a fost imposibil să priceapă ce legătură este între cel care stătea pe scaun şi minunata voce cu care se desfătase toată seara. Nu şi-a putut abţine un tresărit care a fost imediat observat de şeful secţiei.

— Aveţi vreo problemă domnişoară?

— A, nu, mi-am adus aminte, pur şi simplu de ceva din trecut care m-a făcut să tresar. Aşa sunt femeile mai sensibile!

— Vă înţeleg perfect, spuse şeful secţiei! Acum vă rog să mă lăsaţi singur cu domnul!

Primul poliţist, directorul de la Morga şi Prinţesa au ieşit din încăpere şi au trecut în camera cu oglindă.

Uitându-se prin oglindă Prinţesa l-a recunoscut imediat pe musafirul ei din seara trecută care se instala comod în scaun aşteptând un nou dialog. Imediat, şocată, Prinţesa s-a întors în încăpere pretextând că şi-a uitat poşeta dar din pragul uşii a văzut acelaşi bătrânel care stătea ghemuit pe locul lui. Privirea lui a ţintuit-o pe loc.

— Îmi căutam poşeta, dar cred că am lăsat-o afară, zise ea, mai mult pentru sine pentru că oricum şeful nu o băgase în seamă. Evident că privind iar prin oglindă a văzut aceiaşi minune de bărbat de la care nu-şi putea dezlipi ochii sperând că totuşi nu-şi pierduse încă minţile.

Şeful secţiei s-a instalat pe scaun în faţa Prinţului şi a început să-i spună câteva din îndatoririle poliţiei cu privire la apărarea cetăţenilor, a oraşului şi pentru păstrarea ordinii publice. Era evident că toate acestea nu interesau pe nimeni. El nu putea totuşi omite, cu mintea lui de poliţist că a văzut de dimineaţă nişte casete şi acolo era chiar personajul din faţa lui.

— Stimate domn, pentru că suntem într-o anchetă dificilă şi foarte delicată am să vă rog să staţi la dispoziţia noastră pentru o perioadă de timp. Puteţi să rămâneţi la domiciliul dumneavoastră pentru a vă putea contacta ori de câte ori este nevoie.

— Cu cea mai mare plăcere, numai că eu nu ştiu să am un domiciliu în această localitate.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi din alt oraş?

— Vreau să spun exact ceea ce am spus, că nu ştiu să am un domiciliu stabil în acest oraş.

— În această situaţie, pentru a vă avea la dispoziţie mă văd nevoit să vă ofer găzduire în această clădire. Nu sunt spaţii foarte confortabile dar aici nu avem altceva.

— Ce înţelegeţi dumneavoastră prin a-mi oferii găzduire?

— Adică, mai pe înţelesul dumneavoastră o să vă bag într-o celulă din subsolul clădirii.

— Ca să înţeleg eu mai bine, dumneavoastră vreţi să mă închideţi într-o celulă şi să mă privaţi de libertate cu

toate că nu aveţi nicio dovadă împotriva mea?

— Cam aşa ceva, spuse şeful de secţie, destul de iritat dar şi satisfăcut de găsirea celei mai bune soluţii şi apăsă butonul de pe birou. Dacă până acum acesta făcea un zgomot de scula un cartier întreg de această dată nu s-a auzit nimic. După mai multe încercări şeful s-a sculat, intrigat, în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. În clipa în care a deschis-o primul poliţist care era lipit pe partea cealaltă a luat poziţia de drepţi aşteptând ordinele. Şeful l-a privit cu toată seriozitatea lui şi i-a spus răspicat: Cred că s-a stricat soneria!

— Eu am verificat-o personal, a spus primul poliţist şi s-a dus imediat la birou şi a apăsat butonul. Un sunet strident a vibrat prin toată clădirea. Uite că merge! De fapt ce doreaţi să-mi spuneţi?

— Ia-l imediat pe acest individ şi bagă-l în celula doi!

Prinţesa privea prin oglinda de supraveghere cum cei doi discutau iar musafirul ei stătea calm pe scaun.

— Pe cine să iau, vă rog frumos!

— Cum pe cine? Pe tipul ăsta proptit în scaun!

— Şefule cred că avem o problemă, ori matale eşti obosit, ori tipul a plecat cât timp am fost eu la W.C. că în cameră eu nu văd pe nimeni!

În aceiaşi clipă şeful se întoarse şi se uită crucit spre scaunul de la birou şi prin toate colţurile camerei. Aceasta era absolut goală.

— Unde-i mă ăsta? Unde a dispărut, că a fost aici până acum şi nici nu avea pe unde să iasă, ia vezi pe hol! Blocaţi toate ieşirile!

Prinţesa se amuza teribil văzând cum se agitau şi gesticulau cei doi poliţişti şi se făceau că ar căuta ceva în timp ce omul ei stătea liniştit pe scaun. Cei doi poliţişti au ieşit din încăpere şi i-au întrebat pe ceilalţi dacă nu cumva l-au văzut pe cel pe care doreau să-l aresteze.

— Nu ştiu pe cine căutaţi dar omul dumneavoastră este pe scaun în cameră, uite-l! le spuse Prinţesa complet contrariată de ceea ce auzea.

Crezând că fac apoplexie cei doi s-au uitat lung pe geamul cu oglindă şi l-au văzut pe Prinţ cum stătea complet relaxat şi fără a da vreun semn de grabă. Au năvălit amândoi în camera care era perfect goală şi de data asta.

— Unde naiba e omul ăsta? A urlat şeful secţiei.

— Da' pe cine căutaţi, s-a auzit vocea Prinţului!

Lipiţi de perete, cu ochii holbaţi prin cameră cei doi au amuţit de parcă le-a pierit glasul. Din afară era evident că cei doi poliţişti nu aveau un comportament normal pentru că stăteau lipiţi de perete speriaţi parcă de o nălucă în timp ce pe scaunul de la birou stătea, bine mersi, acel tânăr cu un chip minunat.

— De unde vorbeşti? A prins curaj şeful secţiei, fără să vadă pe nimeni.

— De unde mă aflu, s-a auzit vocea.

— Dar de ce nu te vedem?

— Pentru că eu nu doresc acest lucru!

— Cum adică?

— Nu-mi place de loc ideea cu celula şi dacă vreţi să fiu la dispoziţia poliţiei vă rog să găsiţi altă variantă.

— Dar ce garanţie avem că nu plecaţi şi că nu vom mai avea pe cine ancheta.

— Singura garanţie pe care v-o ofer şi pe care vă sfătuiesc să o acceptaţi este cuvântul meu de Maestru că voi fi oricând la dispoziţia dumneavoastră, atâta timp cât vă sunt musafir.

— Ar trebui totuşi să stabilim nişte condiţii!

— Din păcate, dumneavoastră nu puteţi să puneţi niciun fel de condiţii ci doar să le acceptaţi pe ale mele, care de altfel mi se par destul de rezonabile. Dumneavoastră îmi asiguraţi o locuinţă foarte decentă, pe toată perioada acestei anchete, iar eu voi fi permanent la dispoziţia poliţiei. Mi se pare extrem de clar şi civilizat.

— Şi dacă nu veţi respecta acest lucru?

— Din punctul meu de vedere nu vor fi probleme,

numai dumneavoastră să aveţi grijă ce faceţi în continuare şi de altfel cred că v-aţi dat seama că nu aveţi de ales iar cele mai simple hotărâri sunt de luat atunci când nu ai de ales.

Şeful, cugetă ce cugetă, ideea era destul de profundă şi apoi îi spuse ceva la ureche primului poliţist, iar acest zise:

— Păi asta înseamnă să umblăm la bugetul secţiei.

— Mai bine umblă şi execută imediat ordinul!

— Am înţeles! zise acesta şi ieşi din încăpere. După scurt timp se întoarse şi raportă:

— Am telefonat şi poate fi cazat la hotelul de lângă noi unde i-am rezervat o cameră din partea poliţiei că nu am ştiut ce nume să dau.

— E perfect aşa, zise şeful.

— Văd că putem să ne înţelegem atunci când există mai multă amabilitate, se auzii vocea Prinţului în timp ce acesta chiar apărea în faţa ochilor uluiţi ai poliţiştilor, prinzând contur, formă şi culoare.

— O să fiţi condus imediat la apartamentul rezervat pentru poliţie din hotelul de vis-a – vis.

— Sunteţi deosebit de amabili dar nu cred că trebuie să se deranjeze cineva pentru mine că mă descurc singur.

— Oricum ne-am gândit să punem pe cineva de pază la uşa dumneavoastră pentru a nu fi deranjat de nimeni.

— Nici asta nu este cazul şi nu este nevoie să vă dispersaţi forţele. V-am mai spus că este absolut inutil să încerce cineva să mă supravegheze.

În clipa următoare Prinţul a dispărut din nou dar de data aceasta el nu s-a mai văzut nici prin geamul cu oglindă. Cei doi poliţişti se priveau consternaţi când a sunat telefonul din partea hotelului. Au fost anunţaţi, conform protocolului, că apartamentul rezervat de poliţie a fost ocupat din acel moment. Nu trecuseră zece secunde de când stăteau toţi trei de vorbă.

— Şefule, e groasă, dacă pot să mă exprim mai elevat. Ăsta doarme şi mănâncă pe banii poliţiei şi mâine

când o să-l căutăm e plecat de mult.

— Ce noi ne luăm după el, crede că noi suntem proşti, pui un poliţist cu experienţă să stea de pază în capul culoarului unde e apartamentul şi să faci trei schimburi să fie treaba ca la carte.

— Aşa da, şeful Imediat dau toate ordinele! Poliţia e poliţie!

În aşteptarea următoarelor rapoarte Şeful poliţiei a ieşit din cameră şi s-a îndreptat spre locul în care aşteptau Prinţesa şi Directorul de la Morgă.

Cred că puteţi să plecaţi acum, i-a spus el directorului, eu vă mulţumesc şi vom mai vorbi mâine iar dumneata să mai rămâi puţin că mai am nişte neclarităţi. Spuse el întorcându-se spre Prinţesă.

Au aşteptat amândoi până când a ieşit directorul şi apoi şeful poliţiei a întrebat-o

— Ai timp de o cafea, că acum s-a terminat programul şi nu trebuie să ne mai grăbim?

— Nu numai că am timp dar eu fac o cafea foarte bună şi noi încă nu am lămurit unde este acum soţul meu, dacă m-aţi putea însoţii până acasă, la două străzi de aici am putea vedea dacă a ajuns sau am putea bea o cafea în linişte până ar veni şi el.

Lui parcă i s-a luminat ziua!

— Uite o idee foarte bună pentru a ne încheia programul pe azi! Ia loc puţin să mai semnez nişte ordine şi mergem cu maşina poliţiei că ne considerăm, nu-i aşa, în interesul serviciului în căutarea unei persoane dispărute.

Între timp primul poliţist a găsit un coleg, care tocmai intrase în schimb şi i-a spus pe scurt că are misiunea de a păzii un etaj de la hotel. Acesta a fost chiar încântat pentru că nu putea fi o misiune mai plăcută decât să stea pe un scaun, la căldură, în hotel.

— Te duci chiar acum acolo, a fost ordinul şi vin eu şi-ţi aduc armamentul şi sprayul.

Omul de pază a ieşit din secţia de poliţie şi s-a dus direct la hotel. Acolo a întrebat unde este apartamentul

închiriat pentru poliţie şi s-a instalat pe un scaun în capul culoarului având o vizibilitate perfectă asupra intrării în apartament. Primul poliţist a ridicat de la magazie pistolul cu toc şi sprayul împotriva unui eventual atac şi a pornit alene spre hotel. Era şi el la sfârşitul programului şi toată seria de evenimente de azi îl cam obosise. S-a salutat cu fetele de la recepţie şi a urcat la etajul doi unde era apartamentul. Hotelul nu avea lift că la trei etaje ale lui nu era cazul. Cum a ajuns la etaj a făcut la dreapta şi la mijlocul culoarului stânga şi de parcă nu i se întâmplaseră destule pe ziua de azi, a rămas mască. Poliţistul lui de încredere stătea pe scaun cu capul în piept şi sforăia de se cutremura tot holul.

— Hei, omule, trezeşte-te că eşti în misiune! Ce fel de pază faci tu aici? Când naiba ai avut timp să adormi? Dacă află şeful ne dă pe amândoi afară. Mă! Tu nu auzi?

Văzând că nu reuşeşte cu vorba a pus mâna pe el şi a început să-l zgâlţâie de umăr. Capul poliţistului se bălăngănea ca o limbă de clopot dar ochii lui rămâneau închişi în continuare şi puţin a lipsit să nu cadă după scaun.

— Hei, scoală mă omule că eşti la serviciu nu în dormitor! Ce naiba, îţi baţi joc de mine?

Poliţistul deschise încet un ochi şi îl închise repede şi conştiincios la loc. Apoi îl deschise pe celălalt şi-şi culcă capul pe umăr încercând să privească în lateral la persoana care îi vorbea. Gestul părea că îl surmenează total aşa ca închise iar ochii şi îşi lăsă capul în piept. Din această poziţie i s-a auzit foarte clar vocea care spunea răspicat:

— Acest om nu poate fi păzit!

— Bă tu şi dormi şi vorbeşti? Ori dormi ori vorbeşti! Uită-te la mine, până nu-ţi trag vreo două!

— Acest om nu poate fi păzit! spuse din nou cel de pe scaun stând în continuare cu capul lăsat în piept şi ochii închişi.

Poliţistul treaz a scos telefonul şi a zbierat imediat ce

i s-a răspuns:

— Să vină imediat la hotel, la etajul doi vreo trei băieţi din tura de noapte!

Nici nu au trecut cinci minute, timp în care un poliţist dormea liniştit în scaunul lui iar celălalt patrula pe culoar că au şi apărut trei vlăjgani în uniforme gata de acţiune.

— Voi doi, luaţi-l pe individul ăsta şi duceţi-l înapoi la secţie iar tu. Îi spuse el unuia carenarea mai firav, stai de oază în locul lui şi să nu te mişti de aici. Misiunea ta este paza apartamentului închiriat de poliţie, adică ăsta şi îi arătă cu degetul uşa.

— Am înţeles să trăiţi, şeful

Cei doi poliţişti l-au luat de braţe pe somnoros şi au început să-l târască pe hol.

— Ăsta tot vorbeşte ceva, da nu s-a trezit! zise unul din ei.

— Duceţi-l de aici că m-a făcut de râs, le-a spus poliţistul şef cu coordonarea conducându-i spre scări. Apoi s-a întors spre holul cu apartamentul şi spre scaunul celui care păzea şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Acesta stătea pe scaun, la fel ca primul paznic cu capul în piept şi dormea dus. Era evident că orice strigătură nu ar fi avut niciun efect. În timp ce se uita perplex la el, de pe scări se auzeau strigăte puternice ţipate de cel care venise primul la pază. Imediat acesta a şi apărut.

— Ce-i cu ăştia că au început să mă târască pe scări de parcă eram un sac cu cartofi. Eu trebuie să stau de pază aici nu să mă plimbe ei pe scări. Şi ăsta ce face de doarme pe scaunul meu, aşa face el de pază? Scoală măi băiete că aici e locul meu!

În spatele lui au apărut şi cei doi vlăjgani care îl căraseră.

— Şefule ăsta s-a trezit brusc, cum am ajuns un etaj mai jos şi ne-a acuzat de răpire din postul de pază. Da acum văd că s-a schimbat socoteala, îl luăm la cărat pe celălalt.

— Luaţi-l şi mergem cu toţii la secţie! Să nu vă mai văd. Aici e clară treaba!

Nici nu l-au ridicat bine în picioare pe cel nou adormit că acesta a şi început să spună fiind cu ochii închişi: Acest om nu poate fi păzit!

Imediat ce au ajuns cu el la parter a început să ţipe la cei care îl cărau că el este în misiune şi că trebuie să stea de pază şi în niciun caz nu poate pleca din hotel.

— Misiunea ta tocmai s-a încheiat! I-au spus ceilalţi.

— Da ce repede a trecut timpul! S-a mirat el.

— Da, am pierdut cam o juma de oră până să-i dau dreptate amicului din apartament. Să sperăm că are cuvânt şi stă la dispoziţia noastră. Dar asta o să vedem mâine, acum mergem la secţie.

— Gata şefu'!

Cum au intrat în secţie prima grijă a fost să-i raporteze şefului mare ce s-a întâmplat. Acesta era la birou iar în faţa lui, picior peste picior, într-o evidentă poziţie ofensivă stătea Prinţesa şi îl privea cum tot moşmondeşte la câteva hârtii. Deosebit de importante, după cum i se spusese.

Cei veniţi încercau, la grămadă să-i raporteze ce s-a întâmplat şi cum au făcut ei tot posibilul pentru executarea misiunii dar nu au reuşit. Era evident că el era mult mai atent la orice mişcare pe care o făcea Prinţesa cu picioarele ei decât la ceea ce-i spuneau subordonaţii.

După un timp, plictisit, le-a făcut semn să iasă din cameră şi să se ducă la treaba lor iar el s-a ridicat şi a început să se îmbrace pentru a ieşi afară. Imediat ce a sesizat mişcarea Prinţesa s-a şi ridicat şi şi-a încheiat toţi nasturii la haină. Nici ea nu pricepuse mare lucru din ce i-au spus băieţii şefului dar la final a înţeles că nu mai era nevoie de pază la hotel.

Vizita şefului.

Foarte galant poliţistul a invitat-o în maşină şi parcă ochii deja îi străluceau de viziunea imediată a viitorului. Ce rost ar fi avut să-l invite la ea dacă nu ar fi existat şi o

perspectivă a unei relaţii mai apropiate. Maşina a pornit în trombă şi poliţistul chiar a avut tupeul să dea drumul la sirenă de vreo două ori, în momentul în care avea senzaţia că cineva se pune în calea fericirii lui.

— Vreau să mai îmi dai nişte detalii despre soţul tău să vedem ce putem face şi pentru el. Era chiar să spună „sper că nu a ajuns acasă” dar şi-a dat seama în ultimul moment şi a spus:

— Poate că deja a ajuns acasă!

— Eu sper să fie bine sănătos că de lipsit de acasă a mai lipsit, i-a spus Prinţesa, că umblă cu tot felul de indivizi în care eu nu prea am încredere. Uite, aici stau eu unde sunt toate luminile stinse, mai zise ea.

Plin de speranţă, cu toate luminile sufletului aprinse, poliţistul a coborât din maşină şi i-a deschis galant portiera. Ea a coborât fără a uita să-şi pună în valoare lungimea picioarelor şi s-a dus direct la uşă. Pentru că era încuiată a pierdut ceva timp, pe întuneric, dar a rezolvat imediat ce el i-a aprins o lanternă şi atunci a deschis uşa.

— Te rog să mă scuzi că la mine nu este aşa cald dar voi face imediat focul şi va fi mult mai bine.

— Nu am nicio grabă, aşa că te rog să faci cum crezi că este mai bine. „Pentru amândoi” ar fi vrut să mai zică dar s-a oprit la timp.

— Ai un cuier aici pe hol şi te rog să te faci cât mai comod.

— Chiar aşa aveam şi eu de gând, zise el plin de speranţe şi de idei, fără legătură cu funcţia de poliţist.

— Te rog să iei loc pe fotoliul acela şi să te simţi cât mai confortabil, eu fac imediat focul şi pun de cafea. După câte ştiu eu poliţiştii pot să bea continuu cafea că ei nu au somn şi trebuie să vegheze permanent.

— Asta cam aşa e, dar ne mai „culcăm” şi noi atunci când avem ocazia!

— Am mai pus pe foc şi acum mă duc să mă schimb de casă şi să pun de cafea.

Bineînţeles că poliţistul a urmărit-o cu privirea şi

privind prin glazwandul de la cameră i-a sorbit toate mişcările şi a încercat să ghicească exact ce scotea de pe ea şi ce punea. La un moment dat chiar a avut impresia că a rămas goală şi pentru moment privirea lui s-a bulbucat de plăcere, iar apoi a înţeles că şi-a pus ceva extrem de uşor şi transparent. Soba deja duduia, căldura începuse să se simtă şi el stătea cu privirea pe geamul de ornament al uşii, care îi stiliza toate imaginile.

— Sper să nu te plictiseşti, i-a spus ea deschizând un pic uşa pentru a se face auzită.

— Nu, nu zise el gâtuit, stai liniştită, dar privirea lui rămăsese pe pulpa piciorului întrezărită, pentru o clipă, prin deschizătura uşii. Era prima şi cea mai mare ofertă din această seară.

După ceva momente Prinţesa a apărut, în toată snlendoarea ei şi tot ceea ce văzuse nolitistul crin uşă s-a confirmat. Era aproape de a fi goală, deoarece prin capodul, extrem de transparent i se vedeau desuurile în toată splendoarea lor.

— „La nevastă-mea n-am văzut niciodată aşa ceva” se gândi el înghiţind în sec şi încercând să nu se dea de gol cu privirea lui care îi scana trupul în plină mişcare.

Ea s-a dus spre bucătărie de unde i se vedea doar spatele şi bineînţeles, funduleţul obraznic şi a pus ibricul de cafea la fiert. Cu instinctul ei de femeie simţea privirea lui cum o parcurgea şi avea impresia că îi poate simţii şi bătăile inimii.

— Mai dulce, mai amară?

Aici l-a prins în ofsaid că el nu era cu mintea la întrebările ei şi ea a trebuit să-l mai întrebe odată până ce s-a prins că era în dialog.

— Mai dulce că şi aşa viaţa este destul de amară! A răspuns el cu o expresie pe care o folosea de fiecare dată la birou sau dacă era întrebat de cineva. El nu prea era un tip cu imaginaţie şi nici nu-şi bătea capul să furnizeze răspunsuri diversificate la acelaşi gen de întrebare. Avea un fel de regulament mintal.

— Uite că avem şi cafea caldă, îi spuse Prinţesa şi se aplecă spre el pentru a-i pune ceaşca de cafea pe măsuţa alăturată.

Nici că se putea tortură mai plăcută decât să vezi un decolteu vibrând de frumuseţe şi sănătate cum vine spre tine şi e gata să te atingă iar privirea ta nu are unde să evadeze datorită minunatelor lui forme pline decât în simetria-i perfectă.

— Mulţumesc foarte mult, eşti foarte amabilă şi foarte drăguţă! încercă el un pas timid spre o relaţie mai apropiată.

Se gândea totuşi că tembelul de bărbat-su ar putea apărea dintr-o clipă în alta şi cu toate că a văzut, pe video, că nu era decât o aschimodie de om, totuşi nu-şi permitea să-l ignore total. Şi o aschimodie poate să facă o reclamaţie.

A suflat puţin în cafea, că plăcerea lui era s-o bea cât mai fierbinte şi a întrebat-o:

— Da’ unde crezi că ar putea fi soţul tău, că este destul de târziu să mai umble acum pe străzi. E destul de periculos!

— Eu am mare încredere în poliţie şi nu cred că străzile din cartierul nostru sunt periculoase, dar el aşa e, adică dacă s-a întunecat, mai ales iarna, mai rămâne pe la vreun prieten şi nu mai vine.

— Păi s-a întunecat deja bine de ceva vreme, zise poliţistul, relaxat şi plin de speranţe ilegale.

— Păi aia spun şi eu că nu cred că mai vine acasă în noaptea asta.

— Atunci putem să discutăm în linişte tot ce vrem!

— Da, chiar aşa, că putem să facem tot ce vrem! A răspuns şi ea fără să-şi dea seama că a cârmit-o pe sens interzis!

Era deja prea mult! Regulamentul militar nu l-a învăţat niciodată ce trebuie făcut în astfel de situaţii. Toată viaţa lui de poliţist a fost convins că Regulamentul cuprinde modul de conduită pentru orice situaţie în care s-

ar fi putut afla militarul şi iată că acum se afla într-o situaţie, de luptă, de viaţă şi de moarte şi habar nu avea ce trebuia să facă mai departe. Instinctul lui de bărbat îi spunea clar ce trebuie făcut şi ştia şi el dar nu-şi dădea seama cum va ajunge în poziţia respectivă şi ajunsese să-l obsedeze gândul că nu-şi va desface destul de repede şireturile de la bocanci şi va rata totul.

Prinţesa se uita calmă la el şi-şi dădea seama că nici ea nu prea este în firea ei şi se simţea de când a intrat în casă cam ciudat. Ea se considera o femeie obişnuită, cultivată, dar naivă şi chiar dacă ştia că nu exista bărbat să nu se întoarcă după ea nu-şi luase lumea în cap şi stătea împreună cu amărâtul ei fără a emite alte pretenţii. Poate că acum, văzând privirile celor de la poliţie şi mai ales ale şefului a înţeles că de fapt valoarea ei este cu totul alta. Ea nu avea colegi de serviciu pentru că, pur şi simplu nu mergea la serviciu trăind, bine mersi, din renta pe care mătuşa ei şi celelalte rude i-au asigurat-o. Poate ca dacă ar fi ieşit mai mult şi ar fi fost prin societate şi-ar fi făcut o altă părere despre sine, dar aşa singurele ei ieşiri erau la prietenele ei sau pe unde se ducea să mai aibă grijă de vreun copil obraznic.

— Ia spune-mi acum cam cu ce se ocupă bărbatul ăsta al tău? întrebă el ca totuşi să se vadă şi un pic de interes pentru cauza lor care i-a adus împreună.

— Păi nici eu nu ştiu prea bine, că umblă toată ziua şi mi-a zis că e funcţionar la morgă şi lucrează la protocol, adică se ocupă de primirea cum se cuvine a celor care vin acolo. A trecut destul de mult timp până să mă lămuresc eu cam ce face. Mereu venea ud pe haine şi zicea că l-au stropit unii pe stradă dar eu am aflat ce făcea că mai veneau unii şi îi lăsau vorbă că are de spălat morţi a doua zi. Eu nu i-am zis că ştiu să nu se simtă prost şi m-am gândit că trebuie să facă cineva şi treaba asta. Eu sunt convinsă că o făcea foarte bine că este un tip foarte meticulos.

De curând însă a început să facă nişte fiţe ciudate. Adică a început să-mi vorbească de parcă citea din nişte

cărţi. Nu vorbea urât dar nu era de loc stilul lui şi aproape că nu înţelegeam ce vrea. Nu-mi mai dădeam seama dacă mă înjură sau zice alte alea. I-am şi spus-o direct şi cred că s-a supărat şi a plecat că nu a mai apărut de atunci.

— Dar cu musafirul, care l-ai primit în casă fără să ştii cine e, cum a fost?

— Eu nu l-am primit în casă pentru că aici l-am găsit, înăuntru, atunci când am venit de la o vecină. A ştiut unde este cheia, a deschis singur şi eu l-am găsit în picioare în mijlocul casei. Am şi ţipat la el din hol, că eu credeam că e bărbatul meu, care de fapt nici nu e al meu că nu suntem căsătoriţi, doar locuim împreună.

— Şi ce aţi făcut o noapte întreagă, aţi stat de vorbă? Nu l-ai întrebat cine e?

— Cum să-l întreb dacă deja ştiam, sau eram convinsă că ştiu. Mătuşa mea mi-a promis că îmi trimite un băiat cu care să fac cunoştinţă şi cu care să-mi fac o relaţie şi o familie şi mai ales că l-am văzut nici nu m-am gândit să dau afară aşa o minunăţie de bărbat, indiferent cine mi l-a trimis.

— Dar putea fi şi un borfaş, că ai văzut ce ne-a făcut la poliţie şi ce scene de groază a băgat în noi. S-a făcut şi invizibil, ai văzut că ai fost acolo. Ăsta nu-i normal!

— Eu nu l-am văzut când s-a făcut invizibil şi nici nu cred că s-a întâmplat aşa, mai degrabă v-a făcut pe voi să credeţi că a dispărut. Cred că are puterea asta. E ca un fel de hipnoză.

— Nici eu nu mai ştiu ce să cred şi atunci cum îţi explici că au adormit paznicii la uşa lui?

— Păi asta e chiar hipnoză, ce mare lucru să adormi un poliţist care are inteligenţă variabilă, cât are şi toate gândurile aiurea. Asta chiar cred că e simplu.

— Dar cel care i-a pus cătuşele mi-a zis că i s-au înmuiat pe mâini şi s-au scurs ca un şiret…

— Asta am văzut şi la circ la ăla de înmuia şi îndoia linguri. Acum nu numai că a înmuiat cătuşele dar chiar le-a schimbat cu un şiret, şi asta cred că-i simplu.

— Vorbeşti de parcă ai fi asistenta lui aşa te pricepi! îi cam iei apărarea. Atunci să-mi spui cum se face că nu l-ai mai recunoscut când ai intrat în cameră?

— Nici eu nu ştiu s-o explic, pur şi simplu am intrat în cameră şi am văzut o altă persoană, sau probabil că mi s-a părut că văd o altă persoană şi aşa am şi zis. Chiar m-am gândit că aţi adus o altă persoană ca să mă verificaţi şi am vrut să fiu cât mai corectă.

— Asta-i bună! De unde era să aducem altă persoană?

— Eu nu mă pricep la tehnicile poliţiei de a face interogatorii şi nici nu pot să sugerez ceva metode, aşa am crezut eu că aţi făcut şi am răspuns în consecinţă.

— Da cum adică, ai văzut altă persoană, ce persoană, sau ce fel de persoană ai văzut?

— Am văzut foarte clar o persoană mai în vârstă şi care nu avea nicio legătură cu cel pe care l-am primit eu în gazdă.

— Numai lucruri ciudate mi s-au întâmplat astăzi şi totul a plecat de la morga aia unde a dispărut un cadavru.

— Da cum poate să dispară un corp, aşa dintr-odată, poate l-a furat cineva pentru experienţe!

— În oraşul ăsta eu nu am auzit pe nimeni să facă experienţe pe morţi şi nici nu cred că voi auzi vreodată de aşa ceva. Aici este ceva mult mai necurat şi mai diabolic. O să vorbesc şi cu cei care l-au adus să-mi spună dacă era real şi nu era vreo fantomă. Ziceau că l-au găsit îngheţat pe stradă. O să mai vedem, zise el şi puse ceaşca de cafea pe măsuţă, că doar nu se fi topit ca o îngheţată. Mulţumesc foarte mult pentru cafea, a fost foarte bună!

— Cu plăcere zise şi Prinţesa şi cu un gest foarte graţios se ridică, se apropie de poliţist şi se aplecă, aproape peste el să ia ceaşca goală de pe măsuţă. Evident că piciorul ei, cu totul întâmplător se nimerise între picioarele lui şi pulpa ei îi atingea pulpa interioară iar de decolteu nu mai este cazul să amintim pentru că aproape îi luase respiraţia.

„Acum ori niciodată” Se gândi poliţistul cu mintea lui de poliţist şi ridicându-şi mâna dreaptă o apucă de talie şi chiar a simţit freamătul şoldului în palma lui. Se făcea că o sprijină şi o ajută să nu cadă peste el, deşi asta chiar că nu l-ar fi deranjat de loc.

Ea a simţit mâna lui pe şold şi s-a gândit că nu era un gest chiar exagerat că bărbatul cu care convieţuia nu o mai atinsese de multă vreme. A rămas un moment nemişcată, să nu creadă că îl respinge total şi apoi, încet de tot a vrut să-şi continue aplecarea dar i-a fost imposibil. Mâna care era pe şoldul ei a rămas complet fixă, înţepenită şi nu i-a mai permis să se aplece.

— Ei, spuse ea, încercând să-şi umple vocea de drăgălăşenie, nu fi tu aşa şmecher şi dă-mi drumul că nu pot să mai stau mult în poziţia asta!

Din partea lui nu s-a auzit niciun răspuns.

— Tu n-auzi, lasă-mă să plec şi apoi mai vorbim, o să cad dacă mai stau aşa în echilibru.

Linişte deplină.

Prinţesa întoarse privirea şi se uită, în jos spre capul poliţistului. Acesta rămăsese cu privirea direct în decolteul ei, cu corpul absolut imobil, ca o statuie de ceară.

Ea văzuse la viaţa ei tot felul de bărbaţi, care mai de care mai ciudaţi şi nu era genul de femeie care să se sperie aşa uşor, aşa că lăsă încet ceaşca pe masă şi puse degetele pe carotida lui şi a constatat că funcţiona perfect. Pulsul inimii se simţea regulat şi puternic. Şi totuşi individul nu mişca nici măcar o geană. Atunci s-a proptit cu ambele mâini de umerii lui şi s-a ridicat dreaptă în picioare, ieşind cu pricepere prin lateral din atingerea mâinii fixată pe şold. S-a dat doi paşi înapoi şi s-a uitat la el crucindu-se. Era pur şi simplu ca o statuie rămasă în poziţia anterioară şi cu privirea fixă acolo unde cu câteva momente înainte se afla generosul ei decolteu. Ceva a străbătut-o ca un curent electric, dându-i senzaţia că nu este singură şi că în cameră se mai află o persoană sau un fel de spirit.

„Ce mă fac eu acum cu ăsta? îşi spuse ea. O avea

vreo boală care te înţepeneşte aşa. Nici n-aş vrea să-l trezesc brusc să se sperie dar nici nu ştiu ce să mă fac cu el”.

S-a dus alături în dormitor, a adus o pătură mai groasă şi a încercat să-l învelească fără să-l atingă. I-a lăsat chiar ochii deschişi şi holbaţi în gol de frică să nu-i facă vreun rău.

„O să mă culc şi eu şi dacă se scoală o să văd unde a rămas cu mintea şi în funcţie de ce-mi spune o să-i răspund” S-a gândit ea şi s-a dus în dormitor şi s-a băgat în pat. Toată noaptea a dormit cam cu urechile ciulite, atentă la orice mişcare din salon. Până dimineaţa nu a fost nimic neobişnuit dacă considerăm că e normal să ai în casă, un tip statuie pe un fotoliu ce poate dormi cu o mână ridicată şi cu ochii holbaţi la ceva inexistent din faţa lui.

Cum s-a luminat de ziuă, a început să se agite prin casă şi să facă tot felul de zgomote în speranţa că starea musafirului ei se va schimba în bine. Tocmai când îşi pierduse orice nădejde şi era aproape şapte dimineaţa, Prinţesa, care între timp se schimbase în alte haine, îl auzi pe poliţist cum se foieşte în fotoliu şi zice senin:

— Foarte bună cafeaua, mulţumesc mult şi dacă nu mai ai ce noutăţi să-mi spui atunci mă duc şi eu înapoi la secţie.

— Şi eu îţi mulţumesc că ai fost atât de amabil şi m-ai condus până acasă şi îţi doresc spor la treabă, la birou. Spuse ea încercând să nu pară de loc surprinsă.

Poliţistul se ridică greoi în picioare de parcă ar fi fost înţepenit de spate şi îşi puse mantaua pe care Prinţesa i-a adus-o imediat, apoi a ieşit pe uşă, mulţumindu-i încă o dată. Ea era convinsă că acasă la el nici nu i se observase lipsa pentru că nu era prima noapte în care un poliţist lipseşte din căminul conjugal. Când a ieşit pe uşă a avut impresia că este puţin contrariat de faptul că afară era ziuă şi el venise noaptea dar prima regulă este că atâta timp cât porţi haina militară nu trebuie să te miri de nimic, aşa că s-a urcat repede în maşină şi a demarat spre secţie.

„A naibii cafea!” şi-a spus el având senzaţia că i-a şurubărit cineva prin creier.

Cel ce stăpâneşte evenimentele.

Imediat ce s-a instalat la hotel Prinţul a rememorat cu grijă toate evenimentele zilei trecute şi a fost foarte satisfăcut de modul cum a reacţionat. Nu prea pricepea el de unde avea aceste puteri stranii dar, dacă tot le avea, atunci mai bine să le folosească şi să se protejeze de toţi nebunii din oraş. Cel mai mult l-a distrat modul în care i-a adormit pe poliţiştii puşi să-l păzească. Cu toate că iniţial i-a spus şefului de secţie că nu e nevoie să fie păzit, atunci nici el nu a înţeles de ce a făcut-o pentru că orice fel de pază era în interesul protecţiei lui şi nu trebuia să-l deranjeze.

După ce s-a aşezat în pat şi a început să cugete a realizat că poate vedea practic tot ce se întâmplă pe hol chiar dacă între el şi poliţistul de pe scaun era un perete. De fapt el nu vedea efectiv, cu ochii lui, ce era pe hol dar ştia cu certitudine, privind cu ochii minţii, că acolo este un om pe un scaun. De unde ştia acest lucru, habar n-avea. Cert era că atunci când avea în cap imaginea poliţistului care stătea pe scaun şi-a dat seama că îl poate adormi imediat. A ştiut că îl poate adormi şi s-a gândit să-l odihnească! A închis ochii şi să concentrat cu intensitate pe idee. A reuşit imediat acest lucru şi i s-a părut chiar extrem de simplu. Pur şi simplu şi-a propus ca acel poliţist să adoarmă instantaneu pe toată durata cât va sta pe acel scaun. Ceea ce s-a şi întâmplat. S-a convins atunci când i-a auzit sforăiturile şi a avut impresia că s-a concentrat mai mult decât era necesar. Cu cel de al doilea a fost la fel, ba chiar mai simplu deoarece ştia procedura.

La fel de uşor a fost şi să „vadă” tot ce face Prinţesa cu musafirul ei, şeful de secţie. Cât timp a observat că totul se desfăşoară în limitele decenţei nu le-a acordat nicio atenţie dar în secunda în care poliţistul a trecut pe „repede înainte” a considerat oportun să-i oprească entuziasmul. A avut o singură dilemă, durata penalizării, dar când a văzut că Prinţesa dorea să se culce a realizat că

cel mai bine este să o lase să doarmă liniştită până dimineaţa şi aşa a şi făcut.

Cu sau fără treabă, pentru el noaptea a trecut ca şi cum nu ar fi fost şi cu toate că se simţea foarte odihnit nu-şi dădea seama dacă a dormit sau nu vreun minut. Plin de energie a intrat la duş şi a început să se desfete cu o cascadă de apă rece ca gheaţa care îi punea în valoare pielea extrem de netedă şi parcă îi scotea şi mai mult în relief fiecare fibră a muşchilor. A dorit, pentru un moment, să-şi scoată, de la gât lănţişorul cu inelul care atârna de el dar probabil că se întâmplase ceva cu încuietoarea lui că nu a putut s-o deschidă nici acum şi atunci nu l-a mai preocupat treaba asta. A fost puţin intrigat de semnul din linii pe care l-a văzut apărut pe pieptul lui, pentru că nu-şi dădea seama de când îl are însă i se părea atât de familiar încât l-a atins cu mâna să-l simtă mai bine. Pentru o fracţiune de secundă în faţa ochilor i-a apărut dealul şi colţul de castel pe care le mai văzuse cu o seară înainte şi parcă i s-a părut că aude şi nechezatul unor cai.

Totul a dispărut la fel de repede precum a şi apărut şi el a ieşit de sub duş înviorat şi extrem de bine dispus. Şi-a legat un prosop în jurul şoldurilor şi a păşit în cameră. Pe faţa lui nu s-a clintit niciun muşchi atunci când a văzut că pe fotoliul din mijlocul încăperii stătea tolănit cu toată greutatea lui de poliţist unul dintre cei care au încercat să-l păzească cu o seară înainte.

Acesta se uita la el, ca la ceva din altă lume şi nu-i venea să creadă că poate exista un bărbat care să aibă alcătuirea celui din faţa lui.

— Ce s-a întâmplat de ai ajuns chiar la mine în cameră? L-a întrebat Prinţul complet degajat şi surâzător. De ce te-ai deranjat până aici?

— Noi am sunat la uşă şi am bătut şi dacă nu ne-a răspuns nimeni ordinele noastre au fost clare, să intrăm şi să cercetăm camera, mai ales că este închiriată de poliţie.

— Şi aţi cercetat-o?

— N-am apucat că aţi ieşit dumneavoastră din baie şi

atunci am înţeles de ce nu aţi auzit nimic atunci când am bătut. De fapt noi am venit să vă spunem că şeful vă aşteaptă la birou şi va invită să veniţi imediat. Chiar a zis că nu are timp prea mult de pierdut şi vrea să termine repede că hotelul costă destul de mult pentru secţia noastră mică de poliţie.

— Că mă invită, e foarte frumos dar că vrea imediat nu e prea elegant din punctul meu de vedere. Să-i transmiteţi că o să vin, cu plăcere, atunci când îmi voi termina toate treburile şi voi fi mai liber.

— Cred că nu ştiţi cu cine aveţi de a face de vă jucaţi aşa cu vorbele. Dacă şeful a zis să veniţi acum, atunci acum trebuie să veniţi.

— Vezi asta vă strică pe voi poliţiştii, după ce că nu aveţi niciun fel de imaginaţie şi umor nici nu încercaţi să fiţi mai înţelegători şi mai maleabili.

— Să nu ne faci pe noi debili că ţi-o tragem de ne pomeneşti că noi suntem talpa şi baza poliţiei şi pe noi nu ne ia nimeni peste picior. Noi o să te ducem chiar acum la şefu'!

— Care noi?

— Adică eu şi cei trei băieţi de la uşă!

— De la care uşă?

— Cum de la care, de la asta! zise poliţistul şi se întoarse spre peretele dinspre care venise dar pe care nu se mai vedea nicio urmă de uşă. Adică, de la asta şi se întoarse spre celălalt perete. Unde naiba e uşa aia, că doar am intrat pe ea!

— Eu cred că nu ai căutat bine, ia uită-te în baie!

— Ce să caute uşa în baie! Ce te-ai smintit! Unde sunteţi băieţi, intraţi înăuntru! Acum!

— Da ce e aşa umezeală şi frig aici! se auziră nişte voci din baie şi pe uşa acesteia au intrat în încăpere trei poliţişti înarmaţi până în dinţi. Ce-i cu uşa asta şeful? Cine a pus baia în intrare?

— Băi, voi aţi înnebunit, ce căutaţi în baia omului?

— Nu ne-ai chemat tu şefule, că noi stăteam liniştiţi

la uşă şi ne-ai strigat şi am intrat, tu n-ai intrat tot pe aici?

— Cum o să intru mă prin baia omului? Smintiţilor! Lăsaţi vorba şi hai să mergem la secţie până nu se supără cineva pe noi! Ia şi matale o haină pe tine şi să mergi cu noi!

— Probabil că nu am reuşit eu să mă exprim prea bine sau nu am fost clar dar o să merg cu voi, sau singur, atunci când o să am timpul necesar şi acum chiar că nu am.

— Da ce faci mă rog matale, acum?

— Nu cred că asta e treaba poliţiei.

— Eu zic s-o laşi mai moale că cu mine nu ţine şi să te mişti imediat cu noi!

— Bine! Hai! Dacă văd că insişti atât de mult, o să mă şterg pe cap şi o să merg cu voi.

— Chiar te rog şi dacă poţi, mai repede!

Prinţul a ieşit din cameră şi a intrat în dormitor închizând cu grijă uşa după el. Cei trei stăteau în mijlocul camerei şi încă mai căutau o uşă normală cu privirea. Vorbeau în şoaptă de parcă ar fi dorit să nu deranjeze pe nimeni.

— Ce bine arată tipul! A zis unul din ei, cred că trage la fiare de se rupe!

— Aşa muşchi nu are nici antrenorul nostru de la lupte!

— Cu toţi muşchii lui ai văzut că l-am dovedit până la urmă că altfel primeam o papară de ne terminam!

În acel moment a sunat unul din telefoanele de tip staţie care era la cel mai împuternicit dintre ei.

— Poliţia, raportaţi ce problemă e!

— Voi aţi înnebunit, măi băieţi, nu v-am trimis eu să aduceţi omul de la hotel? Unde umblaţi?

— La datorie şefule, la datorie, ce noi ne jucăm cu ordinele! Acum îl aducem! Nu şefu’ cum să ne batem joc? Cum să fie acolo? Nici vorbă, că nu poate fi acolo când este aici, acum pune ceva pe el şi venim cu toţii.

— Eu cred că voi v-aţi băgat în vreo cârciumă şi nu mai ştiţi pe ce lume sunteţi, eu dacă spun că omul vostru este aici, înseamnă că aşa şi este, acum stă pe scaun în faţa mea şi cred că râde de voi, că nu sunteţi în stare de nimic!

— Stai şefule că nu-i chiar aşa, uite, acum o să intru peste el în dormitor, zise poliţistul şi trânti uşa de la dormitor de perete, evident camera era absolut goală.

— Unde-i mă ăsta?

— Voi chiar vreţi să mă supăr, se auzi cu putere în staţie, nu ţi-am spus că este la mine în birou, veniţi imediat la secţie şi nu vă mai faceţi că îl căutaţi că o s-o încurcaţi de tot! Veniţi imediat la mine! Nu v-am zis că nu trebuie să umble neînsoţit!

— Am înţeles şefule! Hai mă că am încurcat-o, tipul a ieşit pe altă parte şi deja e la şeful în birou, ne-a chemat imediat.

Toţi trei au plecat val vârtej înghesuindu-se prin uşa care acum apăruse la locul ei şi s-au dus direct la şeful de secţie în birou.

— Unde-i omul, şefule?

— Ce om mă? Pe mine mă întrebaţi, nu eu v-am trimis după el?

— Am impresia că trebuie să-mi iau un concediu de boală, şefule! Noi eram la hotel când ne-ai sunat pe staţie şi ne-ai spus să venim imediat că tipul e aici în birou şi acum ne iei la mişto şi ne întrebi pe noi unde e?

— Hai să lămurim lucrurile că văd că aţi luat-o pe arătură. Eu v-am trimis să-l aduceţi de acum juma de oră şi voi veniţi acum şi mă întrebaţi unde e? Aşa este? în plus eu nu puteam să sun pe nicio staţie pentru că nu am nicio staţie. A rămas în maşină şi maşina a plecat cu şoferul la gară. Eu sunt sigur că el nu v-a sunat că nu avea de ce!

— Păi la hotel nu este şefule, după ce a sunat staţia am verificat fiecare cameră din apartament şi nu era şi am venit imediat aici aşa cum ai ordonat!

— Să vă fie clar, eu n-am ordonat nimic şi de când aţi

plecat nu fac altceva decât să vă aştept să veniţi cu el. Dacă mi-aţi fi spus că nu l-aţi găsit înţelegeam perfect, dar dacă îmi spuneţi că mai întâi l-aţi găsit şi mai târziu l-aţi pierdut asta nu pot să înţeleg de la nişte poliţişti cu atâta vechime şi mai ales să veniţi cu tâmpenia aia că v-am sunat eu şi v-am chemat! De unde şi până unde? Voi nu aţi fost tot timpul în apartament, aţi ieşit vreun moment şi l-aţi lăsat singur?

— Noi n-am ieşit nicăieri dar el a intrat în dormitor şi s-a făcut nevăzut!

— Eu cred că bateţi câmpii!

În acel moment telefonul interior de serviciu de pe birou a sunat.

— Raportează!

— S-a prezentat tipul de ieri, ăla înaltul şi zice că a venit la dumneavoastră. Zice că l-aţi invitat azi, dar eu nu cred că aveţi invitaţi!

— Lasă părerile personale şi condu-l imediat la mine în birou.

Toţi s-au privit lung şi apoi şi-au îndreptat privirile spre uşă. Aceasta s-a deschis larg şi Prinţul a intrat zâmbitor şi relaxat.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! A apucat să răspundă corul poliţiştilor.

— Mă bucur să văd că toată lumea este bine sănătoasă şi aşa cum am promis m-am prezentat să continuăm dialogul de ieri.

— Luaţi dumneavoastră loc aici şi să pun să vă aducă o cafea sau o apa sau un suc. Zise şeful secţiei în timp ce aşeza un scaun cu faţa spre biroul lui.

— Sunteţi prea amabil, dar nu vreau să vă deranjaţi cu nimic mai ales că presupun că discuţia noastră nu va fi foarte lungă.

— Păi şi eu zic la fel, dacă lămurim lucrurile îşi vede fiecare de treaba lui că şi aşa avem destule pe cap.

— Şi eu sper la fel mai ales când văd că nu toată lumea s-a odihnit foarte bine de parcă unii nu au dormit în patul lor.

Găluşca din apropoul Prinţului a fost înghiţită fără apă de şeful de secţie care efectiv nici nu-şi mai amintea foarte clar cum şi unde a dormit. Totul devenea deja o nebuloasă. De când a intrat în ancheta asta nu mai era sigur pe nimic. Avea în faţă un tip care nu putea fi arestat şi care impunea foarte mult respect, în cameră cu el mai erau nişte subordonaţi cam duşi cu pluta şi care inventau tot felul de ciudăţenii, numai ca să-şi scape pielea iar în capul lui era o tipă cu care i-ar fi plăcut să stea mai mult împreună şi să o tot „ancheteze” dar nici acum nu pricepea de ce nu i-a ieşit figura.

Îşi aminteşte că el era chitit pe treabă, ea i-a adus cafeaua, el a băut-o şi mai departe ştie doar că i-a mulţumit frumos şi a plecat ca prostul înapoi la secţie. Dar cum naiba de a durat băutul unei cafele o noapte întreagă nu putea să priceapă oricât şi-ar stoarce creierii. Ea l-a condus până la uşă, i-a făcut cu mâna şi el a plecat chiar cu un pic de mândrie că nu s-a lăsat sedus. Ceea ce oricum era o mare tâmpenie!

Revenind cu picioarele pe pământ, după atâta plimbare prin propria-i minte, unde e drept că nu avea prea mult de umblat, fiind un spaţiu limitat, după ce musafirul lui s-a aşezat în faţa biroului s-a trântit şi el de partea cealaltă şi a încercat să ia un aer inteligent. Nu i-a reuşit din prima dar totuşi s-a străduit să sună:

— Acum dacă tot suntem cu toţii aici, zise el uitându-se la cei din cameră cred că este util să reluăm puţin datele din ziua de ieri. Sper că nu vă deranjează?

— Nici vorbă, zise Prinţul şi eu cred că ieri am avut o zi plină de evenimente.

— Aţi fi amabil să ne povestiţi activitatea dumneavoastră de ieri, mai pe larg şi cu mai multe amănunte?

— Nu! Nu cred că activitatea mea privată poate

interesa pe cineva! Eu nu am venit aici să stau la taclale cu poliţiştii ci, dacă este cazul, să răspund la unele întrebări, foarte la obiect, ca să nu pierdem vremea.

— Adică ce anume să vă întrebăm noi, ca dumneavoastră să aveţi amabilitatea să ne răspundeţi? Uite, o să dau drumul la reportofon şi o să înregistrez toată convorbirea noastră, ca să nu mai fie discuţii mai târziu că unul a zis aia şi altul a zis-o pe cealaltă, adică să fie totul clar.

— După câte ştiu eu o discuţie de acest gen şi în acest context nu poate fi înregistrată decât cu acordul ambelor părţi şi nu reţin să-mi fi dat acest acord.

— Hai să nu fim aşa de scrupuloşi, încercă Şeful un zâmbet de superioritate, să zicem că aşa este procedura standard şi gata, dacă ne împiedicăm de la început de tot felul de mofturi nu mai terminam niciodată!

— E minunat că doriţi să fiţi cât mai operativi şi vă rog atunci să daţi drumul la reportofon, aşa, zise Prinţul după ce şeful a apăsat imediat pe tastă, şi să se înregistreze, chiar de la început că nu am fost de acord.

— Şi ce dacă o să se înregistreze, zise poliţistul oprind instantaneu reportofonul, că eu am specialişti care pot să şteargă orice din înregistrare.

— E extraordinar să ai în subordine tot felul de specialişti pentru că tot timpul poţi să înveţi ceva nou.

— Hai să lăsăm palavrele, zise şeful şi să începem treaba şi cum termină vorba porni iar reportofonul.

— Cum doriţi, spuse Prinţul, făcându-se că nu a observat gestul, dumneavoastră conduceţi ancheta!

— Prima întrebare, este care este numele dumneavoastră?

— Cred că aveţi o obsesie pentru întrebarea asta că mi s-a mai pus şi ieri şi răspunsul a rămas acelaşi, nu deţin această informaţie completă dar puteţi să-mi spuneţi, Maestre. Asta nu înseamnă cumva că vă îndemn la familiaritate sau că vreau deja să ne împrietenim.

— Ăsta nu e nume de om!

— Da ce este?

— Un fel de rang sau grad sau aşa un fel de mod de adresare cum i-ai spune cuiva Excelenţă!

— Şi ce e ceva rău în a fi politicos cu cineva, eu nu cred!

— Vedeţi dumneavoastră, noi aici la poliţie gândim după regulament, noi nu facem cursuri de bune maniere şi dacă la regulament zice că trebuie să trecem pe foaie un nume înseamnă că aşa trebuie să facem!

— Adică dumneavoastră vreţi să spuneţi că nu gândiţi de loc şi faceţi totul aşa cum vă spune regulamentul. Atunci pentru ce aveţi creiere proprii?

— Ca să aplicăm regulamentul întocmai!

— Şi dacă, să zicem, nu aţi fi de acord cu unele prevederi, nu aveţi voie nici să spuneţi că nu sunteţi de acord.

— Nu are nici importanţă dacă suntem de acord sau nu şi deci nici nu are rost să ne spunem părerea deoarece oricum trebuie să-l aplicăm aşa cum este scris.

— Vreţi să spuneţi că nu aţi găsit niciodată, în regulamentul poliţiei, un cuvânt sau o frază sau o expresie cu care să nu fiţi de acord.

— Ei! Cum să nu găsim, numai dacă citeşti despre modul de avansare şi te apucă pandaliile, e o distanţă între grade de îmbătrâneşti pe un grad şi pe o funcţie.

— Vedeţi că puteţi să gândiţi şi voi, vedeţi că nu sunteţi chiar duşi cu pluta, aveţi idei şi nu trebuie decât să le puneţi în aplicare.

— Ca să schimbi ceva trebuie să faci raport mai sus şi aici nu prea ne pricepem noi, uite, chiar eu trebuia să fiu avansat de acum şase luni şi nici măcar nu am primit vreo înştiinţare, nu mai vorbesc că în timpul ăsta iau aceiaşi soldă.

— Şi aţi făcut vreun raport?

— Nu, că nu ştiu dacă e voie.

— Regulamentul vostru ce zice?

— Nu l-am citit chiar aşa din scoarţă în scoarţă!

— Nu aveţi un exemplar pe aici?

— Ia scoate mă regulamentul!

— Poliţistul indicat s-a dus la un raft de pe perete şi s-a întors cu un exemplar nou nouţ de unde se vedea că în mod evident nu fusese deschis niciodată.

— Nu aveţi un exemplar de lucru că ăsta e prea curat să umblăm cu el?

— Nu! Nu există alt exemplar acesta este singurul regulament din secţie!

— Cine l-a citit de la cap la coadă? Ştie cineva?

— Noi nu prea l-am citit pentru că în atâţia ani tot ce scrie aici ni s-a tot repetat şi nu a mai fost nevoie să căutăm prin el.

— Deci nu ştie nimeni ce scrie despre avansări?

— Cum să nu ştim, la şase ani poliţistul se avansează!

— Şi dacă nu avansează, ce face el?

— Păi ce să facă, nimic, că nu poate să se avanseze singur! zise şeful şi se uită râzând la ceilalţi care îşi lărgiseră gurile până la urechi că doar, doar, i-or fi pe plac şefului.

— Puteţi să-mi daţi şi mie puţin acest regulament?

— Păi nu prea.

— Cum adică?

— Acest regulament este un document de uz intern, nu este ca un ziar pe care îl cumperi de pe stradă sau îl găseşti chiar pe o bancă în parc, el este înregistrat la Biroul de documente secrete şi nesecrete şi nu poate fi dat nimănui decât cu aprobarea şefului de secţie.

— Şi nu dumneavoastră sunteţi şeful de secţie?

— Ba da, sigur că eu sunt şeful, că cine să fie, zise el şi se uită de sus la cei din jurul lui.

— Şi atunci care este problema?

— Problema este că niciun şef nu dă o aprobare atât de importantă în urma unei cereri verbale, trebuie o cerere scrisă.

— Adică vreţi să spuneţi că pentru a mă uita prin această carte aflată pe masă chiar în faţa mea eu trebuie să fac o cerere scrisă către dumneavoastră aici de faţă. Dacă aşa se pune problema atunci sunt dispus să fac şi acest lucru, presupun că-mi trebuie o foaie de hârtie şi un pix.

— Cam aşa ceva dar nu chiar, că foaia de hârtie este un formular tipizat şi pixul trebuie să fie numai din cel cu vârf ceramic şi pastă neagră.

— Şi cum facem rost de aceste lucruri?

— Nu prea ştiu exact că la noi în secţie nu a făcut nimeni nicio cerere în ultimii zece ani.

— Adică toată lumea a fost mulţumită şi nimeni nu a avut nimic de cerut?

— Adică nu! Toată lumea a fost mereu nemulţumită dar şi-a zis că aşa prevede regulamentul militar să fi nemulţumit şi să taci. Scrie undeva, a zis cineva, odată, că militarul trebuie să îndure cu tărie tot felul de chestii şi să tacă. Sau dacă nu a zis chiar aşa, era ceva asemănător că nu mai ştiu exact, că cine mi-a zis a ieşit la pensie când am intrat eu în poliţie dar am ţinut perfect minte.

— Şi după ce fac cererea ce fac cu ea, mi-o aprobaţi?

— Nici vorbă că trebuie în primul rând înregistrată la Biroul de documente şi apoi pusă într-o mapă specială, cu găuri între foi, ca să se vadă fiecare document şi prezentată pentru semnare.

— Şi aveţi multe cereri din astea pe zi?

— Nu, nu am niciodată cereri, eu semnez numai deconturi şi ordine, dar alea nu vin în mapă că e foarte obositor să tot cauţi prin ea şi să „lingi” la documente.

— Păi ce să lingi dacă nu este decât unul singur!

— ăla cât e trebuie să-l lingi, aşa se spune la noi! Eu cred în tradiţiile poliţiei şi caut să le păstrăm cu sfinţenie.

— Aici aveţi dreptate, e foarte instructiv să stea cineva de vorbă cu dumneavoastră, din păcate nu vă pot reţine mai mult deoarece trebuie să plec dar sper că ne vom revedea curând!

— Şi mie mi-a făcut mare plăcere să discut cu un om inteligent şi umblat prin lume. Vă stau oricând la dispoziţie şi vă rog să-mi permiteţi să vă conduc.

— Mulţumesc mult dar nu este nevoie!

Zicând aceste cuvinte Prinţul s-a ridicat în picioare, s-a înclinat ca un fel de salut în faţa şefului de secţie şi a ieşit pe uşă.

— Şefu', se trezi vorbind, după câteva momente de perplexitate, unul dintre poliţişti, noi n-am prea aflat multe de la ăsta şi de cazul nostru n-am vorbit de loc!

Parcă trezit din somn, şeful zise şi el:

— Mă tu ştii că ai dreptate! Ia du-te după el şi cheamă-l înapoi!

Poliţistul a ieşit imediat pe uşă şi s-a întors la fel de repede.

— A dispărut! Nu este nicăieri! Cred că a plecat!

Şeful a pus mâna pe telefon şi a sunat la Punctul de control de la intrarea în secţia de poliţie.

— Unde s-a dus ăla care a fost la mine, ăla înaltul?

— Nu s-a dus nicăieri, că doar a urcat la dumneavoastră dar de ieşit încă nu a ieşit!

— Mă tu dormi în post?

— Nu, să trăiţi, nu m-am mişcat de aici de când am intrat de serviciu!

— Tu vrei să zici că nu l-ai mai văzut de când a intrat?

— Exact asta vreau să zic, că a intrat dar de ieşit nu a ieşit şi nici nu avea cum să iasă fără să-i deschid eu uşa cu cartela.

— Uită-te te rog pe înregistrarea video de la intrare şi spune-mi ce vezi. Sau mai bine pregăteşte-o să o văd şi eu, cobor acum! Asta o umbla pe undeva prin birouri!

Şeful de secţie iese pe hol, coboară un nivel, merge pe un culoar şi intră la Punctul de control.

— Ia dă drumul la casetă să vedem ce vedem!

— Poliţistul pregătise caseta, o introdusese în video

şi atunci când şeful a fost gata i-a dat drumul. În primul moment se vedea uşa de la intrare închisă şi nimic altceva, nicio mişcare.

La un moment dat a intrat şoferul care fusese la gară şi s-a salutat cu cel de la poartă. Apoi s-a văzut foarte clar cum Prinţul intră în cadrul camerei de filmat, merge pe culoar, se apropie de punctul de control, din camera iese poliţistul de serviciu, acelaşi care acum se uita cu ochii cât cepele la înregistrare şi începuse să vorbească singur, scoate cartela magnetică, o trece prin fanta aparatului de siguranţă, uşa se deschide şi Prinţul iese liniştit salutându-l zâmbitor. În ultima clipă se întoarce spre camera video şi pare că flutură o mână ca la despărţirea de nişte prieteni.

— N-a fost aşa şefule, omul ăsta nu a trecut prin faţa mea şi eu n-am deschis nicio uşă pentru el!

— Nici măcar nu pot să zic că ai adormit în post că te văd foarte vioi cum sari să deschizi, poate ai un lapsus şi nu mai şti ce ai făcut. Eu zic să ieşi acum din post şi să te duci să te culci să nu mai faci şi alte boroboaţe. I-ai cerut vreun act la intrare?

— Sigur că i-am cerut dar mi-a zis că toate actele lui sunt la dumneavoastră şi chiar chitanţa de la lumină de acasă.

— Cum o să fie la mine toate actele lui, ce să fac eu cu ele? Şi ce să fac eu cu chitanţa lui de la lumină? E clar că omul a plecat perfect în regulă şi tu i-ai deschis fără probleme! Fă mai bine cum ţi-am zis! Hai să mergem sus să ascultăm înregistrarea că poate pricepem ceva!

Toată lumea a urcat iar la etaj unde au intrat în birou şi s-au aşezat tacticoşi în jurul mesei. Şeful a poziţionat reportofonul cu microfonul spre el ca să audă cel mai bine şi le-a zis:

— Gata, vorba, că ascultăm! Şi a apăsat pe tasta de pornire.

S-a auzit un fel de fâşâială şi apoi foarte clar cum şeful îl anunţă pe cel din faţa lui că va înregistra convorbirea iar el îi spune că trebuie acordul părţilor şi că

el nu este de acord. Urmează apoi o pauză mai lungă care nu se mai termina.

— Aici e când am închis eu şi i-am spus că asta-i treaba şi că trebuie să înregistrăm şi după ce el a zis să fac cum doresc i-am dat iar drumul.

— Asta înregistrază şi pauza când a fost oprit, ce sculă! A zis vorbind fără să fie întrebat unul din poliţişti. Da' nu e cam lungă pauza!

— Cam lungă dar o să dau mai repede, zise şeful apăsând pe altă tastă şi după ce a stat puţin a apăsat-o la loc. De pe bandă nu se auzea nimic.

— Poate am dat prea departe! zise şeful şi a dat pe repede înapoi dar tot nimic, iar înainte, nimic, iar de la capăt aceleaşi cuvinte prin care Prinţul spunea că nu este de acord cu înregistrarea şi totul se oprea brusc.

I-a trebuit o jumătate de oră de du-te vino pe bandă ca toată lumea să priceapă că nu conţinea nimic altceva. Practic era goală.

— Voi mai ştiţi mă ce am vorbit, ia să vă testez eu vigilenţa că data v-am lăsat să asistaţi ca să văd cât sunteţi de atenţi la o anchetă profesionistă.

— Ce anchetă şefule că a fost un fel de vrăjeală despre regulament că nici acum nu am înţeles măcar prea bine cum e cu avansările.

— Ce avansări?

— Cum ce avansări, ale poliţiştilor, că numai despre asta aţi discutat!

— Cum o să discut eu cu un civil despre problemele poliţiştilor şi mai ales despre avansări!

— Dumneavoastră i-aţi zis că nu v-a avansat de şase luni şi el a zis că să faceţi o cerere, pe urmă i-aţi zis ceva despre o mapă cu găuri şi nu mai ştiu altceva că m-a luat somnul pe scaun.

— Cu tine m-am lămurit, ia spune tu mă ce ai auzit şi ce ai văzut!

— Eu n-am auzit nimic şi nu am văzut decât că tipul a intrat şi aţi stat amândoi faţă în faţă fără să spuneţi nimic

şi apoi el a plecat!

— Tu eşti şi mai prost, iar pe tine nu te mai întreb că după cum te uiţi la mine e clar că tu nici nu realizezi că ai fost în camera asta!

Zise şeful din ce în ce mai nervos şi ridicând vocea de se zguduiau pereţii.

— Ieşiţi odată afară din biroul meu şi să nu vă mai prind pe aici, afară!

Cei trei poliţişti s-au îngrămădit să iasă simultan pe uşă iar şeful a ieşit după ei să fie sigur că fiecare se duce la treaba lui. Cu umerii căzuţi, zdrobit de cursul evenimentelor a intrat la loc în birou. N-a leşinat în tocul uşii deşi era cât pe-acii când l-a văzut pe Prinţ cum stătea liniştit pe acelaşi scaun ca şi prima dată şi îl privea direct în ochi cu multă simpatie.

— Cred că am omis să vorbim de ceea ce vă interesa pe dumneavoastră şi poate ar fi bine să continuăm!

— Ar fi bine, zise şeful şi căzu pe scaunul lui! Mi-aţi zis că aveţi treabă şi aţi plecat!

— Da, aşa este, nu am zis şi că nu mă întorc imediat ce termin treaba.

— Aşa o fi! Nici nu mai ştiu unde am rămas cu discuţia.

— Tocmai vă spusesem că nu sunt de acord cu înregistrarea discuţiei şi aţi deschis reportofonul.

— Şi n-am mai discutat nimic?

— Lucruri neimportante, spuneţi ce doriţi să mă întrebaţi?

— Uite care e treaba, zise şeful în care începuse să revină instinctul de poliţist, la morgă a fost adus un cadavru şi apoi a dispărut iar dumneavoastră aţi intrat acolo şi toată lumea crede că el a dispărut chiar după acest moment.

— Adică l-am băgat în buzunar şi am ieşit, hai că mă faceţi să zâmbesc! După câte ştiu eu în poliţie se lucrează cu dovezi iar în acest caz, cel puţin până în prezent nu am văzut niciuna.

— Cum niciuna dar domnişoara care v-a văzut şi v-a recunoscut, asta ce e?

— Care domnişoară şi care recunoscut că şi eu am fost prezent atunci când aţi chemat-o în birou şi a spus clar că nu m-a văzut niciodată! Doar aţi văzut că eram pe scaun!

— Da, dar prima dată a spus că aţi fost la ea!

— Dumneavoastră aveţi vreo declaraţie scrisă sau vorbim vorbe, puteţi să prezentaţi o singură dovadă a ceea ce spuneţi? O singură imagine sau un singur cuvânt care să mă implice în poveştile poliţiei.

Prinţul era din ce în ce mai calm iar şeful nu mai ştia cu ce să-l agaţe.

— Nu, şi de asta v-am asigurat cazarea la hotel ca să ne ajutaţi la elucidarea cazului.

— Elucidarea asta nu trebuie neapărat legată de mine. Vă reamintesc că eu mă plimbam pe stradă şi poliţiştii dumneavoastră m-au invitat la poliţie, după care aţi fost deosebit de amabil să-mi asiguraţi un apartament pentru cazare. Las la o parte gafa cu paznicii de la uşă care a fost şi inutilă şi penibilă pentru forţele de poliţie din acest oraş. Tot timpul acesta dumneavoastră nu v-aţi ocupat de elucidarea cazului ci de acuzarea mea. Eu sner că va veni un moment în care veţi aborda şi cazul care vă interesează, cu toată seriozitatea.

— Şi cum adică să ne ocupăm de acest caz, ce ar trebui să facem, ia să aud şi eu ce zice un novice în această situaţie!

— Aţi înregistrat toate datele despre cel decedat, că înţeleg că nu vorbim decât despre o persoană care a decedat de curând şi al cărui corp nu mai este la locul în care a fost pus iniţial.

— Aici greşiţi, noi nu am zis că a fost mutat ci că a dispărut!

— Ce înseamnă că a dispărut, s-a evaporat, a prins viaţă şi a plecat, l-au mâncat duhurile şi nu a mai rămas nimic, cum adică a dispărut?

— Aşa cum se dispare! Acum este şi apoi nu mai este! Da ce faceţi? De ce vă ştergeţi? Unde sunteţi?

— Aici sunt! se auzi vocea. Staţi liniştit, vreau să vă arăt că sunt aici şi dumneavoastră mă consideraţi deja dispărut.

— Dacă nu vă mai văd!

— Şi dacă nu mă vedeţi însemnă că am dispărut sau că doar nu mă mai vedeţi?

— E clar că nu vă văd dar nici nu aţi dispărut că vă aud foarte bine.

— Probabil că la fel aţi făcut şi cu mortul, nu-l mai vedeţi dar dacă el ar vorbi aţi şti exact unde este.

— Vreţi să spuneţi că doar pentru că nu vorbeşte nu-l găsim, adică este pe undeva pe acolo şi noi nu ştim de el!

— Eu nu sunt în măsură să dau sfaturi poliţiei locale am vrut doar să vă fac să înţelegeţi că dacă un om nu poate să dispară pur şi simplu, cadavrul lui nici atât. Probabil că cine s-a ocupat de caz nu şi-a făcut treaba cum trebuie!

Mortul surprinză.

În acel moment a sunat telefonul de pe biroul şefului de secţie.

— Ce-i mă, care-i treaba? Nu ştiţi că am de făcut un interogatoriu?

— Cu cine şefule că noi te-am lăsat singur în birou?

— Ce cu cine, mă? Ce cu cine? Ce treabă ai tu cu cine fac eu interogatorii? Tu spune de ce ai sunat!

— Ne-a anunţat de la Morga că să mergem repede la ei că-i groasă! S-a întors oarecum un mort! Da mai bine să mergeţi personal că eu cred că ăştia au înnebunit, spun aşa nişte bazaconii de mă ia pe şira spinării!

— Ce spun mă aia?

— Şefu’ megeţi acolo chiar dumneavoastră că probabil nu am înţeles eu bine care-i treaba!

— Şi de ce trebuie să merg eu tu nu poţi să te duci sau să trimiţi pe altcineva!

— Eu cred că numai dumneavoastră trebuie să mergeţi că e cel mai bine!

— V-aţi tâmpit cu toţii, uite că mă duc personal. Sper să te mai găsesc aici când mă întorc, îi spuse Prinţului care apăruse la locul lui pe scaun şi urmărea curios toată scena.

— Poate da, poate nu ştiu.

— Nu te juca cu mine că…

— Că ce? întrebă Prinţul curios.

— Că nimic, ce că, stai aici şi gata!

— Dar dacă am vreo urgenţă pot să plec puţin?

— Puţin da, dar nu mai mult!

— E minunat că ne înţelegem aşa bine!

— Ne înţelegem pe dracu'!

Zise şeful ieşind din birou, coboară apoi la parter, trece de punctul de control şi nici nu remarcă ochii holbaţi ai poliţistului de serviciu cu care tocmai stătuse de vorbă. Demarează în trombă şi în scurt timp ajunge la Morgă unde a şi intrat. Toţi se uitau la el ca la o fantomă şi o femeie chiar a ţipat şi a fugit în biroul ei.

— Ce mă a dat strechea în voi ce vă holbaţi aşa? Unde-i mortul? Cum a apărut? Aţi dat vina pe domnul acela care şi în acest moment e la mine în birou şi e clar că nu are niciun amestec, unde-i? S-a întors la locul lui pe masă?

— O aşteptăm şi pe soţia dumneavoastră să vină!

— Ce treabă are mă nevastă-mea cu voi şi cu morţii voştri? Ce să caute ea aici? V-aţi pierdut minţile?

— Aşa prevede regulamentul, nu vă supăraţi, să anunţăm imediat rudele de gradul unu dacă sunt cunoscute şi cine nu o cunoaşte pe doamna şefa? Toată lumea o ştie!

— De ce să vină mă soţia mea aici, voi sunteţi nebuni!

— Şefule nu ne mai insulta atât şi du-te să vezi mortul şi pe urmă vorbim.

— Ce, că n-o fi murit frate-su? ăla e mortu'?

— Care frate şefule, du-te odată să vezi!

— Noi copii nu avem aşa că nu văd despre ce rude de

gradul unu vorbiţi!

Tot vorbind, toţi cei de pe hol şi şeful poliţiei mergeau spre sala cu cadavre şi au şi intrat. Toţi s-au oprit la uşă şi numai şeful poliţiei s-a apropiat de ultima masă care i-a fost indicată, pe care era un corp în husa de plastic negru.

— Ăsta e mă omul? întrebă şeful cu glas tare. Cine îl desface?

— Poţi să-l deschizi şefule că nu e sigilat noi l-am văzut acum câteva minute.

— Bine mă puturoşilor o să-i trag eu fermuarul, zise el şi se aplecă asupra mesei. Aşa dovedea el că un poliţist e un poliţist! A apucat de fermoar şi a început să tragă dar acesta nu s-a deschis şi mai avea puţin şi îl smulgea cu totul.

— Mai înnoiţi-vă şi voi că aveţi numai vechituri aici, zise şeful şi a continuat să tragă.

— Cu ce fonduri şefule, ştiţi şi dumneavoastră că morţii nu prea au prioritate.

— Vă arde şi de glume!

Mai trase odată şi parcă, parcă a început să se desfacă, încă un hop şi fermoarul s-a tras până la jumătatea corpului. În clipa aia toţi au ieşit afară din sală şi au rămas să se uite prin geamul uşii. Şeful a rămas cu mâna pe sac şi cu privirea pe chipul celui din sacul de plastic. Nu se auzea nici musca. Nimeni nu mai mişca.

În mod firesc şi fără să surprindă pe nimeni, şeful părea că se înmoaie de picioare şi cade leşinat, şi chiar a ajuns pe jos, între mese, cât era el de poliţist. S-a auzit clar cum a lovit cu capul de pardoseala rece şi s-a văzut cum cascheta i s-a rostogolit sub mese. Din sacul de plastic negru, privea senin, relaxat şi mort însuşi el, şeful poliţiei.

În clipa aceea în sală a intrat soţia şefului, extrem de elegantă, însoţită de un bărbat înalt şi bine făcut dar care nu era din poliţia locală. Nu era de nicăieri! I-a dat pe toţi la o parte şi s-a repezit spre fundul sălii unde s-a împiedicat chiar de soţul ei care era căzut şi lungit pe jos

între mese.

— Ce oameni, ce oameni! Nu aţi găsit o masă şi pentru soţul meu acum că a murit trebuie să stea aruncat pe jos ca un câine?

Bărbatul care o însoţea încerca să o liniştească şi o ţinea cu tandreţe de umăr.

— Nu vezi dragă că sunt toate mesele ocupate! Probabil că o să-i facă imediat loc, vă rog să luaţi toate măsurile şi să puneţi decedatul pe o masă le spuse el celor de la uşă protejând-o în continuare pe doamna care se părea a fi, din acel moment numai a lui.

— Domnule, zise directorul Morgii, intrând în încăpere, nu ştiu cine sunteţi şi în ce calitate vorbiţi dar problema este cu cel de pe masă nu cu cel de pe jos pe care toată lumea îl ştie foarte bine. Dacă aveţi amabilitatea să-i aruncaţi o privire şi să faceţi recunoaşterea.

— Ce treabă am eu cu mortul de pe masă, pe noi ne-aţi chemat pentru soţul doamnei care este mort pe jos.

— Este şi mai mult mort pe masă, dacă sunteţi amabil, să observaţi singur, decât pe jos!

— Ce vreţi să spuneţi, zise bărbatul şi lăsând-o pe soţia şefului a trecut de partea cealaltă a mesei şi s-a uitat la cel de pe masă. S-a tras înapoi un pas şi a rămas proptit de perete. A stat un moment fără să clipească şi apoi a venit înapoi, evident buimăcit de ceea ce văzuse, s-a aplecat şi s-a uitat la şeful poliţiei care continua să stea întins pe jos. Apoi şi-a întors capul spre soţia şefului şi a întrebat-o gâtuit:

— Tu ai ştiut că sunt doi fraţi gemeni? Şi amândoi în poliţie? Toate poveştile despre gemeni susţin că nu e ceva neobişnuit să moară în aceeaşi zi.

Ea era complet bulversată şi nu a înţeles ce a întrebat-o şi ce era cu fraţii gemeni. Se uita la soţul ei care era pe jos şi era complet incapabilă să aibă vreo reacţie. Ea nu apucase să se uite în sacul de pe masă şi era în afara oricăror nelămuriri. Pentru ea era clar că soţul ei murise şi acum putea să înceapă o nouă viaţă alături de bărbatul pe

care îl ascundea de atâţia ani de privirile şi curiozităţile tuturor. Trebuia cât mai repede să facă toate procedurile legale şi să-şi rezolve problemele.

— Să-mi spuneţi ce trebuie să fac? spuse doamna cu un aer extrem de calm şi de hotărât.

— Să vă recunoaşteţi soţul doamnă! Conform procedurilor acesta este primul pas! Aproape că strigă Directorul, recunoaşterea cadavrului!

— Bineînţeles că îl recunosc! Doar nu sunt oarbă, acesta este soţul meu şi şeful poliţiei din oraş, sunteţi mulţumit?

— Nu prea, zise directorul, dumneavoastră trebuie să priviţi cadavrul de pe masă, din faţa noastră şi apoi să faceţi recunoaşterea.

— Dumneavoastră vreţi să chinuiţi o biată femeie căreia i-a murit soţul şi vă faceţi că nu aţi observat dar de când am venit nu mi-am luat privirea de pe soţul meu aici pe jos.

— Nu despre cel de pe jos vorbim noi doamnă ci de cel de pe masă!

— Ce treabă am eu cu cel de pe masă? zise ea aproape ţipând şi bătând din picioare!

Bărbatul cu care venise tot încerca să-i spună ceva şi o trăgea de mână dar ea l-a împins cât colo şi nu i-a dat nicio atenţie.

— Pentru acela v-am chemat stimată doamnă, că şeful de pe jos e rezolvat, îl cunoaştem!

— Vă referiţi la vreun vecin sau altcineva fără rude?

— Uitaţi-vă la acela doamnă şi nu mai bateţi câmpii! Părea că Directorul morgii începuse să se piardă cu firea.

Femeia şi-a aruncat în treacă privirea şi peste cadavrul de pe masă.

— Aaa!!! Aaa! Ţipetele au umplut imediat toată clădirea. Cine-i ăsta? Nu se poate!

— Asta vrem şi noi să ştim doamnă! Cine-i ăsta?

Evident că la atâtea urlete şi ţipete şeful poliţiei a

deschis ochii din leşinul pe care şi-l permisese, fără voia lui şi primul lucru pe care l-a văzut au fost picioarele soţiei lui, cu ciorapi eleganţi şi cei mai buni pantofi care stăteau chiar lângă capul lui. A început să se îndrepte şi brusc, s-a apucat de o margine a mesei şi s-a ridicat de jos dând nas în nas cu bărbatul care o însoţea pe doamna. Toată ameţeala leşinului parcă i-a trecut într-o clipă.

— Ce cauţi aici, mă nenorocitule ai venit cu nevastă mea? Ce credeai femeie că am murit şi ai început să te dai în bărci cu ăsta?

În timp ce vorbea şeful poliţiei s-a aruncat asupra bărbatului şi a început să-i care pumni în cap conform unei vechi metodologii însuşite într-o carieră de poliţist. După pumni au urmat şi câteva picioare în burtă şi un genunchi în gură până când au intervenit bodyguarzii chemaţi de domnul director şi i-au despărţit. Bineînţeles că pentru ei acest spectacol era atât de rar încât o vreme doar s-au prefăcut a fi complet neputincioşi în oprirea celor doi combatanţi.

Doamna şefa căzuse pe un scaun şi una din femeile de serviciu îi făcea vânt cu un făraş, să-şi revină, ceea ce părea puţin probabil în aceste momente. Ceea ce ea credea că s-a terminat, calvarul propriei căsnicii, se pare că era în mai multe acte.

Scena era parcă ruptă din cele mai tari filme de groază. Un şef de notiţie era mort ne masă chiar în uniformă un al doilea era ţinut de băieţii forţoşi, amantul doamnei părea mai mult sprijinit şi arăta foarte bine a cârpă de şters pe jos, iar toată asistenţa privea fără să priceapă mare lucru, dar cu deosebit şi nedisimulat interes.

Pentru directorul morgii dielma era şi mai mare deoarece mortul fusese evident recunoscut dar în acelaşi timp era şi viu şi trebuia să afle acum cine este cel de pe masă cu toate că identitatea lui era evidentă. Pentru primul moment părea imposibil să-l declare mort pe şeful poliţiei, care, de altfel se dovedise a fi plin de energie.

— Nu vă supăraţi că vă întrerup gândurile dar trebuie să vă întreb, zise directorul, încercând să pară cât mai calm, către şeful poliţiei, dumneavoastră mai aveţi un frate geamăn?

— Nu am niciun frate, nici geamăn nici negeamăn, am fost singur la părinţi.

— Atunci aţi putea să ne spuneţi cine este domnul cam mort de pe masă?

— Nu pot să vă spun nimic acum, dar am o vagă bănuială de unde mi se trage chestia asta. Oricum a fost bine că am aflat cu cine stau în casă. Eu nu mai am nimic de făcut aici aşa că am să plec. Tu femeie o să stai de vorbă cu mine acasă! Iar pe ăsta luaţi-l şi aruncaţi-l în stradă că i-a cam pierit graiul. Poate mai apari vreodată în faţa mea că atunci te aduc şi te aşez eu cu mâna mea direct aici pe o masă!

Zicând aceste vorbe pline de ordine şi disciplină şeful poliţiei şi-a căuta cascheta pe sub mese şi a ieşit afară unde s-a urcat în maşină. Bineînţeles că la birou nu-l mai aştepta nimeni.

Soţia lui a rămas vreme îndelungată pe scaun privind cu speranţă la mortul de pe masă şi dorind din tot sufletul ei ca „nenorocirea” să se fi întâmplat.

— Să vă tratez cu ceva doamnă? A întrebat-o Directorul cu multă condescendenţă. Cred că vă simţiţi mult mai bine acum, când aţi aflat că soţul dumneavoastră trăieşte. Sigur că este şi mort dar în principal trăieşte şi probabil că îl preferaţi pe cel viu.

Doamna şefa privea pierdută şi nu se mişca din poziţia pe care şi-o alesese de prima dată, căzută grămadă pe scaun, cu privirea pierdută, umerii căzuţi strângând la piept poşeta ei, scumpă, de adevărată doamnă.

— Să mai stea cineva cu doamna până îşi revine, a spus directorul şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Iar a dispărut domn, director! se auzi o voce în spatele lui.

— Cine mă?

— Ăsta de era pe masă şi ziceam noi că e domnu' şef de la poliţie!

— Foarte bine, se surprinse spunând directorul, că oricum nu ştiam ce să facem cu el. Da cum a dispărut, voi nu aţi fost lângă el?

— Ba da dom. Director, chiar eu am tras fermoarul la loc şi în clipa în care l-am închis, s-a dezumflat tot sacul şi acum e ca o cârpă.

Într-adevăr sacul negru de plastic era întins pe masă de parcă cineva îl pusese acolo pentru a pune sculele de disecţie pe el, ca un fel de faţă de masă, dacă termenul are vreun sens în încăperea de morgă.

— Poate o să apară, ăla primul înapoi!

— Ba poate nu o să mai apară niciunul şi atunci stăm şi noi liniştiţi. Vreau pază cu om, permanentă, chiar aici în această sală şi înregistrările video să funcţioneze non stop. Poate vedem şi noi cine îşi mai bate joc de instituţia noastră!

— Gata şefule, aşa facem! se auziră câteva voci uşor anemice.

În timp ce directorul ieşea pe uşă, ceilalţi se uitau unul la altul fără prea multă hotărâre în a face tot ce li s-a spus. Nimeni nu avea chef să facă pază în sala cu morţi.

— Eu zic să stăm în cabina de la poartă cu ochii pe camera video din sală şi e la fel ca şi cum am fi aici permanent. Iar tu, femeie, ia sacul ăla de pe masă, acum că s-a golit şi du-l la depozit că dacă îl mai laşi aici putem să avem surprize că se umple la loc. Zise unul din paznicii din tură.

— Eu nu pun mâna pe sacul ăla nici să mă bateţi! Să-l ia un bărbat că voi vă daţi de curajoşi!

— Bine mă fricoas-o, o să-l iau eu, zise paznicul şi se duse spre ultima masă.

Cum a ajuns lângă masă a început să întindă sacul pentru a-l împăturii mai bine. Dădea cu mâna peste el şi dorea să-l netezească.

— Da ăsta nu e gol complet! mai are ceva aici! zise el

întâlnind ceva cu mâna care îl împiedica să se netezească.

— Cum adică nu e gol? zise femeia de serviciu, ia să văd, ce are?

— Uite aici se simte ceva sub palmă! E ceva rotund ca un inel!

— O fi vreun capac de bere de la băieţii care cară!

— Nu e capac! Hai să ne uităm, cel mai bine!

Zise paznicul şi începu să tragă de fermoar. Când îl trase pe tot se uită şi zise. E un fel de inel, cum am spus eu.

— Mie mi-a căzut atunci când am pus mâna pe el, e al meu, se auzi vocea soţiei şefului de poliţie, care imediat s-a înviorat, a sărit în picioare, a băgat mâna în sac, a scos inelul şi l-a pus pe deget. Îi venea ca turnat. Nimeni nu a mai zis nimic. Oricum nu te puteai pune cu Doamna şefa. Chiar şi ea s-a mirat că îi venea atât de bine. Crezuse că e o piesă mai de valoare dar părea mai mult un fel de tablă, făcută din mai multe inele tăiate la nimereală. Oricum era mai bine să fie la ea decât cine ştie la ce femeie de serviciu. Imediat, parcă înviorată a ieşit din sală şi s-a îndreptat spre ieşire. Afară, după un gard, dârdâind, o aştepta amantul plin de vânătăi şi cu un dinte, din faţă, deja lipsă.

— Ce bine că ai ieşit că îngheţasem de frig aici!

— Dar nu cred că ne cunoaştem domnule, iar în halul în care arătaţi nu cred că faceţi parte din cercul meu de relaţii!

— Iubire, eu sunt, ce ţi-au făcut oamenii ăia?

— Ce v-au făcut dumneavoastră, că pe mine nu m-a atins nimeni!

— Hai lasă gluma şi să mergem la mine, zise el cu gândul cel puţin la o masă caldă, pentru moment.

— Dar sunteţi chiar îndrăzneţ domnule, vă rog să plecaţi imediat de lângă mine că nu vreau să mă compromit cu aşa o prezenţă! spuse femeia şi ridică mâna văzând venind un taxi.

— Te înţeleg să nu mă placi aşa cum arăt acum, dar o

să-mi revin şi o să te caut, îţi promit!

— Nu-i nevoie să-mi promite-ţi nimic domnule din moment ce nici măcar nu ne cunoaştem! spuse doamna şefa, urcându-se în taxi şi trântind uşa după ea.

Taxiul a pornit iar amantul a rămas singur în mijlocul drumului cu buzele umflate la propriu. Se uita lung şi nu-i venea să creadă ce păţea dar o şi înţelegea, că ea trebuia imediat să revină la statutul ei de doamnă respectabilă, soţie a şefului poliţiei din oraş.

Taxiul o duse imediat pe Doamna şefa la locuinţa ei din centru unde ea intră fără niciun fel de reţinere, sigură că este aşteptată! Era una din casele cele mai deosebite şi mai mari cu care oraşul şi primăria se mândreau ori de câte ori aveau ocazia.

Se urcau câteva trepte, ceea ce reprezenta un fel de rang al celor ce o locuiau şi se intra într-un hol mare şi spaţios unde tronau mai multe plante decorative, tablouri şi chiar câteva statuete. Pardoseala de marmură se vedea că este permanent îngrijită de o mână specializată.

Doamna intră direct în camera în care Şeful poliţiei părea că o aşteaptă cu o figură care nu prevestea nimic bun. De cum a intrat a şi început să vorbească:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine de ceea ce ai făcut! Sari la bătaie ca ultimul golan şi nici măcar nu mă întrebi despre ce este vorba.

— Ce să te întreb, ce eu n-am ochi să văd cum ai venit cu amantul findea ai crezut că am murit!

— În primul rând, te rog să iei loc şi să nu ridici tonul la mine că nu sunt preşul tău de şters pe picioare şi în al doilea rând nu am venit cu amantul pentru că eu nu am niciun amant. Sunt căsătorită şi am un soţ. Poate în mintea ta crezi că este vorba de un amant dar până la proba contrarie nu-ţi permit să mă insulţi cum îţi vine la gură că eu ţin toată casa asta şi pe tine chiar dacă pierzi nopţile pe unde crezi că ai interese de serviciu! Domnul care mă însoţea a venit cu mine, la insistenţele mele, văzând ce distrusă sunt. Eu i-am spus că tu ai impresia că el este

amantul meu dar el a ţinut neapărat să vină, chiar în aceste condiţii, să vadă toată lumea că are pentru mine numai respect şi condescendenţă iar tu ca un mitocan l-ai luat la pumni. Cum crezi că m-am simţit când am văzut în ce hal te comporţi. Văd că tu nu mă respecţi chiar dacă stau acasă toată ziua şi te slugăresc şi cu toate că niciodată nu te-am întrebat unde pierzi nopţile. Aşa este sau nu este aşa? Ce ai face tu dacă eu n-aş mai avea grijă de tine, ai putea pierde timpul cum o faci acum în tot felul de „anchete”.

„Te pomeneşti că femeia asta ştie ceva cu toate că eu m-am ferit în toate ocaziile. Cred şi eu că ştie dacă mă duc la toate muierile cu maşina poliţiei află tot oraşul cu toate că, în cele mai multe cazuri chiar o fac în interesul serviciului”. Încercă Şeful să se autoamăgească singur.

— O vorbă să n-aud! ţipă ea la el, cu toate că nu părea ca el să fi deschis gura, şi acum ne dăm seama că marele Şef nu prea avea vorbe în faţa soţiei lui şi probabil că de regulă făcea smirna în faţa ei. Acum să te duci să te speli frumos, că uite în ce hal eşti şi să stăm la masă, că azi ţi-am pregătit ce-ţi place ţie mai mult. După cum vezi eu încerc să fie totul ca într-o căsătorie normală!

În realitate ea îi învăţase pe amândoi cu aceleaşi feluri de mâncare ca să nu se încurce cumva vreodată reţetele iar mâncarea de azi avea o cu totul altă destinaţie, dar acum se brodise bine. Şeful a şi făcut stânga împrejur şi a dat să iasă dar ea i-a mai băgat un sfredel în cap:

— Cel mai elegant gest ar fi ca mâine să-l cauţi pe omul ăsta, de care mie chiar milă de ce i-ai făcut şi să-ţi ceri scuze pentru incident.

— Nu cred că e cazul să ajung la aşa un compromis! Că nu sunt chiar blegul blegilor!

— Ba eu cred că o să faci exact cum ţi-am spus eu că altminteri nu voi fi martoră la proces.

— La care proces?

— Atunci când te va da în judecată pentru lovire şi agresiune şi el va avea 20 de martori iar tu niciunul şi va

veni şeful de la canitală şi te va destitui de nu te vezi şi pierdem şi casa şi dacă nu stau aici eu nu pot sta decât la mama. Ţi se pare clar? Acum ce vei face, dragule, după ce vei mânca şi te vei odihni puţin, zi repede!

— Cred că o să-l caut şi o să mă înţeleg cu el! Oftatul lui aproape că a trecut prin ziduri.

— Nu doar crezi ci chiar aşa o să faci! Vezi să nu-şi fi luat deja câteva zile de spitalizare că ai încurcat-o!

— Păi să mă duc imediat după ce mănânc după el!

— Bravo, întotdeauna am ştiut că am un bărbat inteligent! Du-te acum la duş!

Confidenţe.

Între timp Prinţul, care, imediat ce a plecat Şeful poliţiei a dispărut din biroul acestuia, a apărut exact pe fotoliul din sufrageria Prinţesei unde s-a întins atât cât îl ţineau puterile şi a privit în jurul lui. Habar nu avea cum poate să facă lucrul acesta, adică să se mute dintr-un loc în altul doar cu puterea gândului, dar nici nu i s-a părut că l-ar dezavantaja cu ceva şi părea chiar mai eficient.

Era evident că ea era acasă şi se auzea cum fredonează ceva în bucătărie făcând zgomot cu vasele. Prinţul stătea liniştit şi asista la tot ceea ce se petrecea. Preferase să vină aici şi nu în camera de la hotel deoarece aici simţea ceva deosebit, chiar familiar şi nu avea acea senzaţie de a fi printre străini.

După ce a terminat treaba în bucătărie Prinţesa a intrat, l-a văzut cum stătea relaxat pe fotoliu şi îi zâmbea şi fără să schiţeze cel mai mic semn de surprindere l-a întrebat cu tonul cel mai firesc din lume:

— Ce bei?

— Nimic doar puţină cafea să miros că îmi place, a răspuns el de parcă stătuseră împreună ore întregi şi acum continuau dialogul. Avea o poftă avidă să simtă cât mai multe mirosuri şi nu-şi dădea seama de unde îi vine treaba asta iar mirosul de cafea i se părea chiar deosebit.

Ea a plecat iar pentru câteva minute şi s-a întors cu o ceaşcă de cafea fierbinte pe o farfurioară şi cu grijă le-a

pus pe amândouă pe măsuţa de lângă braţul fotoliului. De data asta a avut mare grijă de felul în care se apropie de el având în minte ce a păţit aseară cu şeful poliţiei de care era cât pe aci să nu mai scape. În această clipă a înţeles totul!

— Tu l-ai înţepenit, că era să rămânem blocaţi până dimineaţă?

— Am avut grijă să o fac înainte de a se complica treaba, oricum cred că începuse să se obrăznicească şi asta m-a deranjat cel mai mult.

— Eu nu pot decât să-ţi mulţumesc, să mă bucur că eşti aici şi putem să mai stăm de vorbă, dar tu nu ai rămas în biroul Şefului de la poliţie?

— Am fost acolo, e adevărat, dar eu rămân numai unde vreau eu să rămân şi unde îmi face plăcere iar acolo chiar că nu mai aveam de ce să stau mai ales că el a plecat şi m-a lăsat singur.

— Probabil că a avut o treabă foarte urgentă de a lăsat singur în birou aşa un musafir important!

— Din punctul lui de vedere eu eram mai mult un arestat decât un musafir, iar în ceea ce priveşte treaba urgentă pe care o avea de făcut sper că i-a dat de gândit pentru mai multă vreme.

— Vrei să snni ea eşti direct amestecat şi în chestia asta?

— Eu nu sunt amestecat în nimic, eu doar creez anumite situaţii pe care alţii trebuie să le rezolve, constat că sunt un fel de dirijor de întâmplări care mai de care mai interesante. Depinde de ce parte eşti. Personal caut să nu fac parte din partitură.

— Oricum mă bucur că eşti aici cu mine şi dacă vrei te invit să stăm la masă împreună deoarece văd ca soţul meu nu mai apare.

— Şi dacă apare ce faci?

— O să-i spun exact ceea ce am crezut prima dată, că ai venit în vizită la noi din partea mătuşii mele şi că nu stai decât câteva zile până ce îţi termini treburile în oraş.

— Şi dacă ar fi să nu se mai întoarcă?

— În primul rând mi-aş dori să fie sănătos acolo unde este pentru că e un băiat cuminte şi bun şi nu mi-a făcut niciodată probleme, eu eram mai mult cu gura pe el dar el îşi vedea de treburile lui. Nu prea văd unde ar pleca din oraş dar nu ar fi nici prima şi nici ultima oară când o face. Oricum nu-i doresc decât de bine!

— E frumos să gândeşti aşa despre cineva cu care ţi-ai împărţit o parte din viaţă şi faptul că nu ai resentimente pentru el mă face să te admir.

— Eu credeam că mă admiri oricum, zise Prinţesa zâmbind cu o grămadă de înţelesuri.

— Bineînţeles că am o admiraţie deosebită pentru orice femeie serioasă şi care îşi vede de treburile ei. Încercă el să nu cadă în mrejele ei de fată cu destulă experienţă.

— Eu nu cred că sunt pentru tine orice femeie, şti foarte bine că am avut un fel de vis împreună pe care din păcate nu am reuşit să-l finalizăm, poate altă dată.

— Vezi tu, şi eu am senzaţia că între noi este mai mult decât o relaţie obişnuită dar în mintea mea este încă un fel de ceată care mă face să nu discern foarte bine lucrurile. Simt că am o mulţime de date despre mine pe care încă nu le pot controla şi pe care nu le înţeleg prea bine. Ceea ce însă încep să înţeleg cu mare acurateţe este faptul că această etapă a vieţii mele începe de aici, din această casă de parcă am aici un fel de rădăcină cu toate că nu-mi este de loc clar, de ce?

— Faptul că eşti legat de locul ăsta indiferent prin ce mă bucură şi mă face mult mai încrezătoare în viitor. Poate poţi să-mi spui şi dacă îţi poţi imagina ceva despre viitorul nostru?

— În mod sigur şi acum este ceva între noi dar nu sunt lămurit dacă este din trecut sau din viitor dar în prezent este clar că suntem amândoi aici.

— Poate este şi din trecut şi din viitor dar încă nu ne dăm noi seama. Cred că cel mai bine ar fi să pregătesc

ceva de mâncare că am avut o zi destul de agitată.

— Pentru mine te rog să nu pregăteşti nimic pentru că îmi ajunge să miros această ceaşcă de cafea şi nu simt nevoia să mănânc nimic altceva.

— Îmi pare rău să văd că nu apreciezi efortul meu sau poate nu-ţi place ce se mănâncă la noi în oraş.

— Nu cred că are legătură cu tine sau cu oraşul numai că eu nu simt nevoia de mâncare la fel ca alte persoane. Dacă stau să mă gândesc nici nu mai ştiu când am mâncat ultima dată.

În acel moment la uşă s-au auzit bătăi puternice şi vocea Şefului de la poliţie care striga:

— Deschide domnişoară că avem ceva de vorbit!

Prinţesa se duse la uşă şi o deschise puţin gata să-i spună că are musafiri şi că nu îl poate primii dar el a şi intrat, peste ea, fără să mai apuce să zică ceva. În urma lui aştepta, chiar cu o uşoară frică, reacţia Şefului la vederea invitatului care stătea ne fotoliu.

— Mă bucur că eşti singură, zise Şeful spre marea ei surprindere, dar imediat şi-a dat seama că avea dreptate. Camera era goală şi nici ceaşca de cafea de pe măsuţă nu mai era.

— Şi eu mă bucur că acum sunt singură, în general musafirii îţi fac numai probleme. Dar cărui eveniment datorez plăcerea de a vă întâlni iar şi parcă mereu?

— A! Nimic deosebit. Nevastă-mea m-a trimis să vorbesc cu un tembel care o însoţea şi m-am gândit că înainte de a-l căuta să mai trec pe la tine şi poate să beau o cafea, dacă tu eşti atât de amabilă şi vrei să-mi faci una.

— Dar desigur că fac imediat o cafeluţă foarte bună, doar să mă aşteptaţi puţin până o aduc. A zis prinţesa şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Nu a apucat să facă doi paşi că în secunda următoare era înapoi în pragul uşii deschise iar Şeful, care tocmai ieşea din casă, cu ceaşca de cafea în mână, îi spunea cu ochii plini de speranţe deşarte, ce bine s-a simţit şi de această dată.

— De mult nu am mai băut o cafea aşa bună. Mi-a făcut plăcere şi conversaţia pe care am avut-o şi acum pot să mă duc la treburile mele. Aş mai fi stat dar datoria e datorie. Mulţumesc foarte mult.

El a uitat pentru un moment că nu este în timpul serviciului ci că execută, de fapt, din ordinul soţiei, o misiune de umilire de o mare complexitate.

— Mergeţi sănătos, îi spuse Prinţesa, uluită de-a binelea şi închise, cu multă atenţie uşa după el. Se întoarse apoi spre cameră aproape strigând:

— Asta cum ai mai făcut-o?

— Poţi să vorbeşti mai încet că sunt chiar în faţa ta. M-am gândit să grăbesc puţin lucrurile şi să nu-l fac să-şi piardă timpul pe aici. Sper că nu te-a deranjat că a plecat şi cu ceaşca de cafea?

— Nici vorbă că oricum nu am înţeles de ce-a venit şi ce voia de fapt şi cred că nici el nu era foarte sigur aşa că ai făcut foarte bine.

— În mintea lui s-a bucurat din plin de toate onorurile pe care o femeie, gazdă, i le poate oferi.

— Sper că nu chiar de toate?

— Păstrăm întotdeauna o limită a decenţei şi o anumită discreţie, iar dacă mă refer la onoruri, din punctul lui de vedere, mă gândesc maxim la o cafea foarte bună. Cred că Şeful încă îi mai simte gustul şi e foarte mulţumit.

— Dar nu crezi că va observa că a stat la mine doar 30 de secunde?

— Nu are cum să observe pentru că deja aproape că a uitat că a fost la tine şi crede că este în continuare în drum spre omul acela.

„Răzbunarea” şefului!

Aşa şi era. Şeful mergea întins spre cetăţeanul care a deţinut funcţia de însoţitor a nevestei lui în vizita la morgă. În calitatea lui de şef al poliţiei a aflat imediat, prin staţie cine era omul şi unde stătea şi s-a dus întins spre casa lui. Acesta încă mai păstra urmele lăsate de evenimentele recente dar acum era mai relaxat după un binemeritat duş

şi mai multe momente de relaxare. El considera că singurul lui păcat era faptul că o plăcea pe soţia Şefului şi că îl cam atrăgeau banii ei. El era destul de singur şi se cam plictisea iar o astfel de aventură, la acest nivel, i-a stârnit toate sentimentele lui de fost vânător de bibilici.

Părea că nici măcar nu s-a mirat atunci când, auzind bătăile, a deschis uşa şi l-a văzut pe Şeful poliţiei în cadrul ei. Acum era pe terenul lui. La prima vedere părea foarte inofensiv şi chiar puţin încurcat şi ca să destindă atmosfera l-a întrebat direct:

— Bem ceva?

Era evident că Şeful poliţiei nu venise cu chef de bătaie că avea pistolul în toc şi bulanul în maşină aşa că nici nu l-a mirat răspunsul:

— O tărie!

— Votcă?

— Merge!

L-a invitat în casă şi i-a arătat un scaun după care au luat amândoi loc şi după ce au băut primul pahar i-a zis:

— Frig!

— Suportabil!

— Vii de la birou?

— Cred că de acasă, zise Şeful care încă mai avea o mică nebuloasă pe creier cu privire la deplasările lui din ultima oră.

— Şi care-i treaba?

— Păi chestia cu voi doi, zise Şeful din ce în ce mai puţin convins că ştie ce face.

— Păi nu şti?

— Ce să ştiu?

— Nu ţi-a zis?

— Ce?

— Că am putea fi fraţi?

— Cum adică fraţi?

— Pe bune, fraţi ca toţi fraţii, dar încă nu avem toate dovezile şi toate actele. S-a ridicat uşor şi i-a mai turnat un

pahar.

— Nu mi-a zis nimic despre chestia asta că dacă îmi spunea ceva era cu totul altceva.

— Atunci îţi spun eu că, după câte am înţeles, tatăl meu a fost într-un fel de relaţie de scurtă durată cu mama ei şi apoi s-a născut ea dar nu s-a putut recunoaşte nimic că era căsătorită şi se făcea de râsul lumii, aşa a rămas că e tot copilul soţului mamei şi frate cu fratele ei, dar de fapt vitreg şi despre mine acum a aflat.

— Adică sunteţi fraţi pe bune şi tu eşti cumnatul meu?

— Exact! Aşa se pare.

— Păi atunci, hai noroc şi te rog, în primul rând să mă ierţi că te-am cam mozolit acolo la morgă şi dacă vrei poţi să vi oricând pe la noi. Ca să vezi că nu mai sunt supărat şi văd că nu prea eşti aşa gospodar o să-i spun să vină pe la tine, ca între fraţi, bineînţeles şi să-ţi pună puţin casa asta la punct.

— Hai, cumnate că îmi dau şi lacrimile de aşa o ofertă! Eu nu vreau să deranjez pe nimeni dar mai ales rudele atât de apropiate.

S-au ridicat amândoi simultan şi după ce au reuşit să ocolească masa aflată între ei s-au aruncat unul în braţele celuilalt şi din ochii Şefului au început să curgă lacrimi de bucurie. O linişte mare se lăsase în sufletul lui şi mormane de remuşcări, în legătură cu modul în care ar fi putut să greşească faţă de scumpa lui soţie, îi umpleau sufletul lui cam gol, de altfel. Ce greşeală era să facă! Tocmai el care îşi iubea atât de mult soţia.

— Am să plec imediat să văd dacă ea mai este supărată, iar tu poţi să vi oricând în casa mea indiferent dacă sunt acasă sau nu, având în vedere adevărata ta calitate, de rudă de familie.

— Mulţumesc foarte mult de invitaţie şi cred că de acum încolo lucrurile dintre noi vor merge mult mai bine.

— La revedere, pe curând şi încă odată îmi cer iertare, dar nici tu nu mi-ai zis care e treaba!

— N-am prea avut când, dacă stai să te gândeşti, ai intrat foarte repede în acţiune, la revedere, spuse „fratele” şi se întoarse la locul lui în casă cu gândul că trebuie imediat să o pună în cunoştinţă de cauză pe soţia şefului despre ideea năstruşnică, pe care a avut-o că sunt fraţi.

„Ce ţi-e şi cu viaţa asta se gândea Şeful în timp ce mergea cu maşina spre casă. Uite cum poate cădea omul în păcat dacă nu este informat corect. De aia le zic şi eu celor de la secţie că un om informat face cât doi şi iată cum se dovedeşte adevărul”. A parcat în faţa casei şi a intrat cu faţa luminată de ceea ce aflase.

Soţia îl aştepta cu prudenţă în totală expectativă pregătită pentru orice variantă. Avea chiar şi ciocanul de bătut carnea pe aproape. De cum l-a văzut a înţeles că ceva nu prea este în regulă. Nu aceasta era faţa cu care ea se aşteptase să-l vadă venind de la un amant descoperit. Nu se vedea nicio urmă de mânie sau măcar de o încăierare cât de mică. Parcă avea faţa din luna de miere.

— Măi nevastă, nu mi-ai spus că între voi este aşa o legătură deosebită?

„E clar că e dus cu capul, dacă spune aşa ceva şi mai şi zâmbeşte” se gândi femeia chiar îngrijorată. Pentru început a considerat că este mai prudent să tacă şi să se facă că îl ascultă cu toată atenţia.

— Să ştii că am hotărât că tu în calitatea pe care o ai acum trebuie să-l ajuţi şi să treci măcar o dată pe săptămână pe la el, să-i pui puţin casa şi viaţa în ordine, că pare tare neajutorat. Nu permit niciun comentariu la hotărârea mea, să faci exact cum am zis!

Zise el repede şi pe ton poruncitor ca nu cumva femeii să-i vină vreo idee şi să-l contrazică. Uneori femeile sunt mai comode şi au chef de anumite tabieturi şi nu de executat ordinele soţilor lor.

— O să-mi mulţumeşti, la momentul potrivit pentru asta.

— Cu toate că nu înţeleg ce ţi-a venit, de eşti aşa de generos acum iar mai înainte era să-l omori în bătaie,

totuşi o să fac aşa cum spui tu dar în măsura timpului disponibil.

— Să-ţi faci timp pentru că sunt relaţii în viaţă care trebuie păstrate şi respectate pentru totdeauna. Aşa este între fraţi.

Dacă nu ar fi fost în spatele lui în timp ce-l ajuta să-şi scoată mantaua el ar fi putut să-i vadă faţa rămasă complet perplexă. Cine ştie ce i-a spus bărbatul ălci că prost nu e de loc!

— Mergi la culcare acum şi o să mai vorbim mâine, e bine atunci când doi oameni se pot înţelege civilizat.

— Cum să nu mă înţeleg cu aşa o persoană deosebită şi o gazdă foarte bună mai ales acum când ştiu ce este între voi! Somn uşor!

„E posibil să-mi pierd minţile, se gândea singură soţia Şefului. Ce-a aflat omul meu de s-a schimbat în aşa măsură de nu-l mai recunosc. Mâine de dimineaţă o să mă gândesc ce să fac şi cum să rezolv această treabă”.

Prinţesa s-a dus spre fereastră să vadă cum mai este vremea dar a rămas cu ochii pe fereastră.

— Ai văzut ce dulău de câine este în faţa porţii?

— Nu trebuie să-l văd deoarece îl ştiu, l-am mai văzut zilele astea, şi am impresia că este cu mine.

— Cum adică „am impresia”, adică ai un câine aşa mare şi nu şti de el, nu ai grijă de el, pe vremea asta probabil că a îngheţat de tot.

— Stai liniştită că nu e un câine obişnuit care îngheaţă, e posibil să fie doar un „câine însoţitor” care se ţine după mine.

— Şi chiar dacă e aşa, mai toţi câinii sunt însoţitori, nu trebuie să-i dau ceva de mâncare?

— În niciun caz, nu cred că mănâncă ceva. Dacă te deranjează pot să-l fac să plece.

— Lasă-l în pace că nu face nimic rău, stă şi el şi se uită.

— Să crezi tu că el stă şi se uită. El adulmecă acum

pe o rază de doi kilometri toate persoanele prezente şi dacă simte cel mai mic semn de primejdie mă va anunţa imediat.

— Ce fel de primejdie poate să apară pe frigul ăsta în orăşelul nostru cât o barcă.

— Nu cred că e vorba de primejdii din lumea asta ci mai degrabă dintr-o altă lume.

— Deja nu mai înţeleg ce spui, probabil că sunt obosită şi trebuie să mă culc, dacă nu ai nimic împotrivă. Dacă vrei să faci la fel şti deja unde este dormitorul.

— Mulţumesc mult, e bine să te odihneşti puţin şi am să fac şi eu la fel, noapte bună!

— Noapte bună!

Castelul.

La Castel era linişte. Toată lumea îşi vedea de treabă ca de obicei. Acum era dimineaţă şi tot personalul era la programul normal. Unii curăţau prin curte, alţii prin multele încăperi interioare iar la grajduri se periau şi se hrăneau caii care erau consideraţi cei mai frumoşi ce ar fi existat vreodată.

La parter, într-o sală, două domnişoare stăteau pe latura unei mese ce părea plină de argintărie şi frecau cu multă atenţie fiecare tacâm şi fiecare tavă sau vas.

— Tu mai şti ceva de Maestrul nostru, că n-am mai auzit pe nimeni cu vreo veste nouă?

— Nici eu n-am auzit pe cineva să mai spună ceva dar şti cum este el, extrem de discret, odată dispare şi dintr-odată apare. Acum şi mie mi se pare că a trecut cam mult timp de când nu a mai venit pe la noi, dar îmi este greu să apreciez despre ce perioadă este vorba.

— Aşa este. Şti, eu nu am aflat niciodată unde pleacă şi de ce o face că aici este atât de bine şi nu are niciun fel de probleme.

— Zicea, a bătrână, că este sub influenţa unui fel de vraje, execută nişte ordine, dar prea multe nu ştia nici ea cu toate că e aici din cele mai vechi timpuri.

— Tu simţi că aici la Castel parcă timpul are altă

valoare şi nu are legătură cu timpul celor care ne mai vizitează din când în când. Aici practic timpul nu există, tu ai observat că noi două, care suntem aici de când ne ştim nu părem să fim mai bătrâne, adică suntem la fel ca în momentul în care am venit la Castel.

— Asta cam aşa e, dar tu mai şti de unde ai venit aici sau ce ai făcut mai înainte?

— Asta chiar că nu mai ştiu că mie mi-au spus că am fost foarte bolnavă şi că mi-am pierdut memoria şi de aia nu ştiu unde m-am născut sau ce am făcut până acum, înainte de a venirea mea aici.

— Şi mie mi-au zis la fel şi eu chiar cred că noi am mai discutat despre asta dar am uitat iar ce am vorbit.

— Se prea poate, ce-mi place mie aici este că nimeni nu te bate la cap, nu-ţi spune ce să faci şi cu toate astea noi muncim toată ziua, de dimineaţă până seara în tot felul de locuri şi nimeni nu ne-a zis până acum că nu facem bine ce facem. Acum suntem aici, apoi ducem tacâmurile în salon, după aceea mergem şi luam altele din bucătărie, mereu suntem în mişcare şi cu treabă.

— Eu să ştii că sunt foarte mulţumită de viaţa mea şi mai ales de faptul că nu avem nicio problemă cu nimeni.

— Ce mi se pare mie mai curios este faptul că nu mă interesează nimic altceva decât viaţa de aici şi niciodată nu mi-am pus problema să plec undeva sau să mă duc în alt oraş, aşa măcar de curiozitate.

— Şi eu sunt la fel şi cred că probabil de asta ne-au lăsat să lucrăm împreună pentru că semănăm foarte mult.

— Eu cred că tu nu mai ţi minte cum a fost, asta s-a întâmplat acum foarte multă vreme. Eu eram tot în camera asta şi tot la masa asta cu o grămadă de argintărie în faţă şi ai intrat tu pe uşă, singură, ai venit lângă masă, te-ai uitat la mine, te-ai aşezat pe scaunul pe care stai şi acum, ai luat o lingură de argint în mână şi după ce ai lustruit-o bine m-ai întrebat dacă îmi place şi de atunci am rămas împreună ca două bune prietene.

— Şi eu ţin minte cam la fel dar am fost convinsă că

eu stăteam la masă şi tu ai venit şi te-ai aşezat şi după ce ai frecat o lingură m-ai întrebat tu pe mine dacă îmi place.

— Şi aşa e posibil, dar oricum o fi fost e minunat că suntem împreună şi putem schimba o vorbă.

— Ceea ce e foarte curios este că nu dormim împreună şi seara fiecare se duce în camera ei.

— Probabil că aşa sunt regulile pe aici şi fiecare trebuie să aibă dormitorul ei.

— Ai văzut ce repede trec nopţile aici, eu am senzaţia că noi ne ducem la dormitoare intrăm acolo şi apoi instantaneu ieşim şi ne apucăm de treabă pentru o nouă zi. Eu habar n-am când dorm, când mă spăl, când mă îmbrac!

— Aici ai dreptate că eu nici nu prea ştiu cum arată dormitorul meu, ştiu doar uşa de la intrare că are pe ea un desen cu un scut medieval.

— La mine sunt două săgeţi încrucişate.

— Şi tu ştii ce e în dormitorul tău?

— Uite că nu reţin, dar ţin minte perfect cum mă duc spre uşa dormitorului, apuc zăvorul să o deschid, simt aşa ca o furnicătură puternică în palmă, deschid uşa ca să intru, dar în secunda următoare, sunt tot pe dinafară, o închid şi trec la treabă, veselă şi odihnită. Chiar dacă am vrut să mai intru vreodată am păţit la fel şi m-am trezit tot aşa tot timpul afară. Atunci m-am gândit că probabil nu avem voie decât o dată seara în dormitor.

— E foarte curios cum şi eu am senzaţia că mă apucă somnul dar după ce mă duc spre dormitor nu mai am nicio treabă cu el. Aşa cum nu mi-am pus niciodată problema dormitului, nu înţeleg cum se face că sunt mereu curată şi orice treabă aş face nu reuşesc să mă murdăresc cât de puţin.

— Eu nici măcar nu mă gândesc la astfel de lucruri, probabil că m-am obişnuit cu ele.

— Tu ai auzit de la cei care mai vin pe la noi cum vorbesc de mâncare şi de stat la masă, că numai pentru ei sunt toate tacâmurile astea, dar noi nu avem nevoie de aşa ceva. Noi muncim toată ziua şi apoi ne ducem să ne

culcăm şi iar venim la treabă şi nu facem nimic altceva. Nici măcar nu înţeleg de ce ne mai sculăm de la masa asta să ne ducem până la dormitor dacă imediat ajungem tot la aici la masă. Habar n-am unde se duc nopţile noastre? Aşa ştiam eu înainte că fiecare zi are după ea şi o noapte dar probabil că nu am reţinut corect. Cred că şi visam câteodată.

— Dar cam ce ai vrea tu să mai faci? Nu-ţi place că stai şi sporovăieşti toată ziua că nu ne omorâm prea mult cu treaba. Tot ce facem noi sunt lucruri uşoare şi care nu ne obosesc.

— Da' tu de dans ai auzit?

— Ce trebuia să aud?

— Că în oraş, care nu ştiu unde este şi ce e cu el, în anumite seri, se adună băieţii şi fetele şi se mişcă împreună, perechi, perechi, pe o muzică frumoasă, un fel de fâţâială simultană. Şi culmea este că se şi ating, băieţii cu fetele!

— Parcă am auzit ceva dar nu cred că am văzut cum se face.

— Poate mergem şi noi să vedem odată cum e!

— Mergem, dar tu ai ieşit vreodată din Castel?

— Până acuma nu!

— Şi atunci de unde şti unde e oraşul şi cum se ajunge la el.

— Nu ştiu nimic din toate astea şi am vorbit şi eu aşa, de dragul vorbitului, că, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu mai ţin neapărat să merg la dans. Am auzit pe cineva vorbind prin curte.

— Păi vezi, e mult mai simplu să stai şi să freci argintăria decât să-ţi faci tot felul de planuri care nu au legătură cu ce facem noi aici.

— Ai văzut că până acum nu am vorbit niciodată de aşa ceva şi nici nu ştiu ce mi-a venit acum să aduc vorba.

— Şi eu mă mir că discutăm despre ceva care nu are legătură cu activitatea noastră, dar nu mă deranjează să o facem că dacă mai aflăm câte o noutate cred că devenim

mai inteligente.

— Da’ tu crezi că noi o să rămânem permanent aici sau va fi nevoie, la un moment dat, să plecăm la treabă în altă parte.

— Dacă ar fi după mine, eu aş rămâne mereu aici şi nu aş pleca în altă parte, odată că nu ştiu unde şi a doua oară că nici nu ştiu să fac altceva.

— Ai şi tu dreptate, se pare că aici fiecare are o anumită treabă şi se ocupă numai de ea.

— Mie îmi place şi când vine o persoană nouă, de parcă toată lumea îi simţea lipsa şi îşi ocupă imediat locul de muncă. Ai văzut cum a fost ultima dată cu băiatul de la grajduri. Imediat ce a venit s-a dus direct la primul cal şi a început să-l ţesale de parcă ştia exact ce are de făcut, dar a avut un fel de mică pauză.

— Eu am văzut exact ce a făcut atunci când a venit, adică atunci când a apărut în mijlocul curţii că nu l-am văzut să vină de undeva.

— Şi ce-ai văzut aşa special?

— În clipa în care a apărut, eu tocmai treceam cu o casetă de tacâmuri spre sala asta şi am văzut cum a stat în mijlocul curţii până când a apărut în faţa lui Mai Marele Castelului, acesta a întins mâna spre el iar el i-a pus în palmă ceva ca un inel, pe care chiar am avut impresia că şi l-a scos de pe deget.

— Se poate să ai dreptate că şi eu am rămas cu senzaţia că am avut la un moment dat un inel ne de set multă vreme dună ce am venit aici încă mai aveam un fel de urmă pe piele, dar pe urmă s-a şters. Uite acum nu mai am nimic!

— Eu nu ţin minte să fi avut aşa ceva, dar am văzut că imediat după ce şi-a scos inelul s-a dus direct la cai şi ce mi s-a părut foarte curios a fost faptul că ei parcă îl aşteptau, aşa mult s-au bucurat, parcă se cunoşteau de o viaţă întreagă!

— De fiecare dată atunci când trec pe lângă grajduri îl văd mereu la treaba de parcă şi el stă mereu acolo şi nu

are altă preocupare.

— Tu ai văzut că aici toată lumea nu face altceva decât să muncească şi nimeni nu stă degeaba sau să se plimbe de colo până colo fără treabă.

— Mie mi se pare minunat aşa, că suntem lăsate în pace şi nimeni nu ne spune ce să facem, am venit aici, ne-am aşezat la masa şi am început să lustruim tacâmuri şi de atunci nu mai facem altceva.

— Da ce tu ai vrea să faci şi alte treburi?

— Habar n-am că nu ştiu despre ce alte treburi ar fi vorba. Da eu cred că dacă ar fi trebuit să facem altceva, am fi făcut imediat fără să ne spună nimeni. Aici te trezeşti la o anumită treabă şi stai acolo cât este nevoie. Probabil că, aşa cum nu s-a schimbat nimic de când am venit noi, nu se va schimba nimic încă multă vreme de acum în colo.

Peste drum de sala în care cele două domnişoare stăteau atât de relaxate de vorbă Mai Marele Castelului discuta cu Administratorul:

— Ai cumva impresia că fetele noastre au observat că le-am schimbat de săptămâna asta de la spălat pardoselile la lustruit tacâmuri?

— După cum le văd eu că stau de vorbă cred că nici nu au băgat de seamă modificarea de program. Totul funcţionează perfect.

— Trebuie să mai verificăm zăvoarele de la ce cred ele că sunt dormitoare să vedem dacă le energizează în fracţiunea de secundă în care sunt atinse, cu toate că până acum am avut impresia că nu e nicio problemă şi că nu se pierde prea mult de timp de când pleacă de la treabă şi se şi întorc înapoi.

— Am să verific tot inclusiv ca sistemul de autocurăţare al hainelor lor să lucreze fără greşeală, că atâta ne-ar mai lipsi să vină Maestrul şi să vadă vreo pată de mizerie pe hainele lor.

— Ai auzit că vorbeau ceva de dans şi muzică. Trebuie să fim foarte atenţi la toate informaţiile care le sunt induse să nu o ia pe o cale greşită.

— Nu e posibil aşa ceva şi tot ce primesc ca informaţie se face pentru pregătirea lor ulterioară în funcţie de ceea ce vor avea de făcut mai târziu. Aşa a fost şi cu zvonurile despre dans. Am avut grijă ca ele să le audă şi de asemenea am avut grijă să înregistrez cu exactitate reacţia lor. A fost foarte pozitivă!

— Şi crezi că vor avea vreo legătură cu dansul?

— Bineînţeles, că preconizăm să organizăm o adevărată şcoală de dans şi imediat ce găsim persoana care să le instruiască vrem ca cele două domnişoare să fie primele eleve.

— Dar la ce ne foloseşte nouă o şcoală de dans?

— Maestrul a spus că doreşte o mai mare deschidere spre lumea de dincolo şi acolo dansul este cel care apropie cel mai mult oamenii şi îi face fericiţi. Pe lângă faptul că este o adevărată terapie. Vom face şi şcoală de pictură imediat ce vom avea condiţiile necesare. Ideea este de a realiza aici la Castel o viaţă cât mai asemănătoare cu ceea ce există dincolo. S-a constatat că tot complexul de mişcări ale diferitelor stiluri de dans este foarte instructiv şi prinde în mod deosebit la tineret. Le face mintea mai ageră şi mai activă, ceea ce e foarte bine şi pentru noi. Nu trebuie să fie un contrast foarte mare între cele două lumi.

— Din câte îmi amintesc eu Bătrânul Maestru nu ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

— Ai dreptate numai că noul Maestrul nu seamănă de loc cu cel vechi şi umblă mult mai mult prin lume şi vede mai multe şi e normal să caute să facă unele schimbări.

— Aşa este, până în prezent tot ce a făcut a fost făcut cu cap şi toate măsurile au fost foarte utile pentru atmosfera din Castel.

— După câte îmi aduc eu aminte cred că este primul Maestru care face unele schimbări aici, că până în prezent nimeni nu a mai propus aşa ceva.

— Nici eu nu-mi aduc aminte de vreo schimbare majoră dar pe mine nu mă surprinde findea ştiu că memoria colectivă în această zonă este foarte relativă şi

cel mai bun exemplu este cu fetele noastre care sunt acum la argintărie şi mai înainte erau la curăţenie şi nu-şi mai amintesc nimic.

— Aveţi mare dreptate. Cum vi s-a părut noul băiat de la grajduri, s-a acomodat, ştim ceva de provenienţa lui?

— Da, după ce a predat inelul, l-am pus în cutia de tradus şi am aflat totul despre el şi ce a mâncat când era mic. E un caz foarte interesant şi nu mă surprinde că Maestrul l-a ales să vină la noi.

— Ce poate fi atât de interesant la un tânăr obişnuit!

— În primul rând că el nu este un om obişnuit, aşa cum l-ar considera toată lumea la prima vedere. Este de neam nobil şi a fost surghiunit de părinţii săi pentru că a îndrăznit să-şi ceară drepturile mai devreme fără să aştepte moartea tatălui. Atunci rudele lui l-au aruncat pur şi simplu pe drumuri fără niciun ban la el. Singurul lucru care îi mai aminteşte de familia lui este urma unei brăţări pe care a purtat-o la mâna dreaptă dar care s-a pierdut în clipa în care a devenit spirit.

— Dar ştim de ce a plecat de dincolo?

— Nimeni nu are dreptul să deţină aceste informaţii! Pentru noi totul începe de la intrarea în Castel.

— Aşa este. Cred că am vorbit destul, spuse Mai Marele Castelului şi acum să trecem la treburile noastre curente, ce program avem?

— Inspectarea personalului, apoi verificarea lucrărilor efectuate de fiecare şi la final să mai analizam propunerile Maestrului lăsate înainte de plecare ca şi cele nou venite şi să vedem, punct cu punct, ce s-a realizat şi ce mai avem de făcut.

— Bine atunci, eu mă voi ocupa de personal şi Domnia voastră de verificarea lucrărilor.

— Prea bine, Înălţimea Voastră!

Cei doi s-au despărţit şi fiecare a luat-o în direcţia cea mai potrivită pentru îndeplinirea atribuţiilor zilnice. Atât verificarea personalului cât şi cea a lucrărilor se făcea vizual fără ca cineva să fie deranjat.

Toată activitatea era supervizată din turnul Castelului dar nimeni nu ştia cine este persoana care făcea acest lucru. Din când în când de acolo veneau mesaje scrise pe hârtie cu antetul oficial al Maestrului care era figurat cu binecunoscutele deja, şase inele secţionate din loc în loc. Acestea apăreau, pur şi simplu, pe masa Mai Marelui Castelului.

De obicei mesajele primite nu transmiteau observaţii ci doar noi probleme de rezolvat pe care Mai Marele Castelului le transmitea imediat pentru a fi executate.

Din turn a venit şi ordinul de mutare a celor două domnişoare la sala de lustruit argintăria. Toate aceste mesaje erau considerate ca ordine date de însuşi Maestru şi nimeni, până azi, nu şi-a permis să comenteze vreunul.

Zi de zi viaţa la Castel se desfăşura fără surprize sau probleme, fiecare îşi ştia rolul de parcă ar fi făcut acest lucru dintotdeauna. Nu existau cazuri de boală sau accidente de muncă şi era evident că cineva avea grijă că aşa ceva să nu se petreacă.

Oamenii din cel mai apropiat oraş discutau despre Castel numai în ocazii speciale şi doar cei mai influenţi emiteau anumite păreri iar pentru marea majoritate a locuitorilor acest loc nici nu exista. Nimeni nu dorea să-l viziteze sau măcar să se plimbe în apropierea lui. Foarte puţini din tot ţinutul ar fi putut spune unde este amplasat. Erau persoane care aveau chiar senzaţia, clădită de-a lungul timpului că acest Castel îşi schimbă poziţia şi forma după cum doreşte sau în funcţie de nişte criterii complet necunoscute. Unii chiar credeau că ar putea fi vorba de un fel de legendă, un miraj sau chiar de mai multe Castele similare amplasate în diferite locuri. Impresia asta a luat naştere în momentul în care cei care ar fi avut legătura cu Castelul povesteau lucruri atât de diferite încât nimeni nu mai credea că provin din acelaşi loc ci mai degrabă din locuri diferite. Atât oamenii cât şi locurile erau descrise fiecare extrem de diferit de cei câţiva care se presupune că ar fi avut un cât de cât contact cu locul respectiv.

Uneori, seara, parcă se vedeau nişte cai minunaţi alergând pe pajiştea din jurul oraşului dar pe care nimeni nu reuşise să-i privească de aproape sau să-i atingă. Aceste splendide animale se arătau numai anumitor persoane care se pare că întruneau anumite calităţi.

Transmiterea ordinelor.

Imediat ce a rămas singur Prinţul şi-a îndreptat privirea spre geam şi a rostit în gând:

„Eşti atent la mine?” A simţit brusc că e momentul să comunice cu câinele.

Privirile dulăului, care stătea în faţa uşii s-au întors spre fereastră şi parcă între cei doi s-a creat o legătură perfectă. „Vreau să transmit ultimele impresii”.

Dulăul stătea nemişcat şi părea că este obişnuit cu această postură în timp ce Prinţul era profund concentrat dând senzaţia că efectiv parcurge un film sau o carte cu mai multe file interesante. După un timp, destul de scurt, de altfel, zise, evident în gând:

„Acum dă-mi toate informaţiile pe care le ai despre acomodarea micului moştenitor la Castel!”

A urmat iar o perioadă de linişte în care Prinţul stătea concentrat asupra dulăului din curte şi imediat s-a arătat foarte mulţumit de tot ceea ce a aflat.

„E foarte bine şi mă bucur că am putut să-i satisfac şi dorinţa de a avea grijă de cai. Este evident ca această pasiune l-a ros toată viaţa şi nu l-a lăsat nimeni să şi-o satisfacă. Am să te rog să transmiţi, pe aceiaşi cale ca şi până acum, Mai Marelui Castelului mulţumirile mele pentru modul în care a organizat primirea băiatului”.

În acel moment Prinţul a avut un fel de revelaţie ciudată. Parcă într-o secundă s-a desprins de o anumită lume şi a intrat în alta. Fantul că vorbea min gânduri cu un câine şi îi citea memoria era cum mai era dar apoi imaginile despre un Castel şi oamenii de acolo parcă erau din cale afară. Mai ales că din tot comportamentul lui recent se înţelegea faptul că el era răspunzător de tot ceea ce se întâmpla acolo şi, mai mult, din poziţia lui de aici,

avea obligaţia să conducă tot ce se petrecea acolo.

El era el sau altcineva? Pentru un moment a avut o clipă de ezitare dar imediat şi-a revenit. Era evident că în aceste momente era conectat la ceva peste puterea de imaginare a unui om normal, dar care i se părea extrem de familiar şi uşor de pătruns. Undeva departe, în subconştientul lui mai exista un băiat adus de spate care abia se mişca prin zăpadă şi care, de regulă, spăla cadavrele de la morgă. Unde a plecat acest băiat şi ce s-a mai petrecut cu el încă nu realiza, dar era mai mult decât evident că totul a început cu el şi acum s-a ajuns aici. Cui foloseau toate aceste schimbări? Era greu în aceste clipe să pună cap la cap toate evenimentele, mai ales că totul se petrecea cu o viteză cu mult peste puterea de înţelegere umană.

Tot timpul, în ultimele zile, a avut diferite senzaţii, care mai de care mai stranii. La un moment dat avea impresia că are o putere ieşită din comun de a modifica realitatea, ca în următorul moment să creadă că totul este un vis. Faptul că nu mai avea nevoie de nicio secundă de somn la bulversat la început dar obişnuit cu doar câteva ore pe noapte nu s-a speriat foarte tare. Mai apoi când a observat că nu are niciun fel de senzaţie de foame s-a gândit că probabil era foarte antrenat să nu mănânce decât strictul necesar şi a încercat să treacă şi peste asta. Dar acum era altceva

Simţea, pur şi simplu, că ceva din el nu mai există şi cu fiecare clipă care trece devine o altă persoană. Nu era convins că şi înţelege cum au început toate acestea. O bănuială stranie l-a cuprins. Ce ar fi dacă totul a fost creat din momentul în care a luat inelul de la ultimul cadavru spălat şi l-a pus la gât? Faptul că nu mai putea să-l scoată, pentru că lanţul părea că nu mai avea sistem de deschidere îi dădea foarte mult de gândit.

Cine era el? Dacă totul se petrecea conform unui plan bine stabilit?

Era evident că, în fiecare clipă care trecea puterile

lui creşteau şi el se transforma continuu. Ştia, în mod sigur, că inelul pe care îl purta la gât nu era singurul care exista dar nu îşi dădea seama despre câte inele era vorba şi care era rostul fiecăruia. Chiar în ultima perioadă a avut de a face cu două astfel de inele, unul era şi acum la gâtul lui iar celălalt se găsea în prezent la soţia Şefului Poliţiei.

Ca o nebuloasă în mintea lui a apărut imaginea celui care a fost adus la morgă şi era sigur că acesta nu a avut decât un inel asupra lui pentru că sacul negru a fost verificat de mai multă lume, în mai multe rânduri şi de aici gândul că al doilea inel a fost pus de cineva cu o anumită raţiune. lumea culmilor era că avea din ce în ce mai certă senzaţia că chiar el a dat ordinul de aducere al celui de al doilea inel odată cu trupul cam decedat al şefului de poliţie. Era singurul mod de a face în aşa fel încât soţia lui să ajungă la morgă şi să preia al doilea inel. Dar oare chiar ea să fie destinatara?

Părea din ce în ce mai stăpân pe noua lui situaţie şi pe toate calităţile pe care le avea. Era sigur că totul are un rost şi aşa cum un copil învaţă să meargă şi să se descurce, tot aşa şi el parcurgea cu paşi foarte repezi drumul spre revenire şi renaştere.

Avea un sentiment de vinovăţie că nu înţelegea perfect de ce a avut nevoie de această transformare şi cu greu a înţeles că tot aceeaşi miracol a fost produs de inelul care atârna la gâtul lui.

La un moment dat au fost mai multe variante, ca inelul să fie găsit de cei de la salubritate, dar niciunul nu i-a inspirat încredere, sau de unul din cei doi cărători de cadavre, dar la fel nu era niciunul la nivelul vibraţiei lui şi atunci a apărut Prinţul. Acesta era exact ceea ce trebuia să fie, modest, puternic psihic, inteligent cât era necesar şi mai ales disponibil pentru această aventură. Era omul perfect care putea să devină orice dar nici prin cap nu-i trecea să se schimbe aşa că acum i s-a ivit ocazia. Inelul l-a preluat şi transformarea a început.

Acest gen de mutare era visul oricărui bărbat normal

care îşi dorea ca dintr-un anonim să devină o celebritate. Ce bărbat nu s-a visat măcar odată un actor de film sau o vedetă internaţională! Ce putea fi mai frumos decât să poţi să îndeplineşti visul unui bărbat onest. Dacă haina face pe om atunci despre chip nici nu mai vorbim. E o minune să-ţi poţi schimba şi chipul aşa cum îţi schimbi hainele.

Prinţul stătea pe fotoliu şi părea că totul în jurul lui se clarifică şi era, mai mult decât evident, că el îndeplinea o misiune sau o menire şi că avea multe lucruri de făcut în continuare. Trăia un fel de reîncarnare prin altoire pe corp viu.

Dulăul plecase din faţa geamului, pentru a doua oară, deoarece prima dată a dispărut în momentul în care Prinţesa ieşise din casă, imediat ce s-a luminat de ziuă. De fapt numai acum a plecat că în primul caz doar şi-a estompat imaginea şi numai un ochi foarte exersat ar fi văzut corpul lui cu blana complet albă profilat pe zăpada tot albă.

Şeful poliţiei acasă.

S-a trezit de dimineaţă cu sentimentul omului foarte mulţumit de el şi s-a aşezat la masă unde soţia lui scumpă îi pregătise cele mai minunate gustări şi cea mai savurosă cafea. Totul era estompat în mintea lui şi în timp ce gusta din bucatele alese a văzut pe unul din degetele ei un inel nou.

— Ce-i draga mea cu acest inel că parcă nu e genul tău, tu preferai din cele cu pietre sau mai mari?

— L-am primit de la o prietenă şi m-am legat sentimental de el, nici nu-mi vine să-l mai dau jos.

Ea a omis să-i spună că a încercat să-l scoată dar i-a fost imposibil că avea impresia că îl scoate cu carnea de pe deget cu tot şi aşa l-a lăsat acolo.

— Dacă ţie îţi place eu nu am niciun motiv să mă împotrivesc pentru că eu doresc tot ce e mai bun pentru tine.

— Mă bucur că eşti aşa de bine dispus în această dimineaţă şi putem avea o convorbire atât de agreabilă. Şi

altă dată am avut discuţii interesante la cafea doar am avut impresia că în ultima vreme ai fost foarte ocupat cu serviciul şi ca orice soţie de poliţist, probabil m-am simţit puţin neglijată, dar acum văd cum în faţa mea este din nou iubitul meu soţ.

— Bineînţeles, eu sunt, nu are cine să fie şi vreau să-ţi spun că tot ce mi-ai pregătit azi a fost minunat şi m-ai făcut să mă simt foarte bine. Acum o să plec la secţie şi ne vedem diseară.

El s-a ridicat şi ea l-a condus la uşă, după ce l-a ajutat ca de obicei să-şi pună mantaua. La un moment dat a avut senzaţia că în buzunarul ei se afla ceva în plus faţă de cheile de la maşină.

— Ia vezi tu dragule ce ai în buzunar de stă aşa umflat?

— Ce pot să am zise el şi băgă mâna în buzunar, dar pe moment ar fi vrut să o lase acolo, pentru că nu-i venea să creadă ce simţea cu degetele. O ceaşcă de cafea cu farfurioară cu tot.

— Hai dragă odată că te întârzii la muncă!

— A, uite ce am, zise el şi scoase afară ceaşca de cafea cu zaţ cu tot şi farfurioara pe care era cât păci să o scape pe jos.

În mintea lui era că asta i-ar fi dat posibilitatea să-i mai facă o vizită Prinţesei, deci era foarte valoroasă dar de altfel a zis:

— Ai grijă de ea că mi-a dat-o de la bar la geamul maşinii şi am băut-o pe drum dar n-am mai avut timp să mă duc şi să o duc înapoi. Poţi s-o speli dacă vrei că aşa e frumos să o dau curată înapoi.

— Bine că m-ai lămurit că eram tare nedumerită cu privire la ceaşca asta, sigur că o s-o spăl imediat şi poate te duci chiar azi s-o duci înapoi.

— E foarte bine aşa şi te aştept să mi-o dai, spuse el stând în picioare pe hol.

Ea a spălat imediat ceaşca şi după ce a învelit-o într-un şerveţel i-a pus-o cu grijă la loc în buzunar. El a plecat

foarte mulţumit de cum întorsese lucrurile în favoarea lui şi de câtă abilitate a dat dovadă. Afară s-au auzit roţile maşinii scârţâind zăpada.

Soţia şefului a respirat uşurată şi a căzut pe un scaun cu gândul că a trecut, de aseară şi până acum, printr-o mulţime de situaţii foarte încordate. Şi-a pus mâinile în poală şi atunci şi-a dat seama de ce a păţit. Inelul ei, care nu se scotea de pe deget dispăruse. În nicio clipă nu a realizat că ar fi putut să-i cadă atât de uşor după ce cu o zi înainte a tras de el cu toate puterile. S-a dus imediat la chiuvetă unde a spălat cana de cafea şi a căutat fără niciun rezultat, apoi a căutat şi în găleata de gunoi cu toate că ştia clar că nu avea cum să fie acolo.

O clipă a avut o străfulgerare de memorie când şi-a adus aminte că, după ce a pus un şerveţel pe cana de cafea pe care a spălat-o, a tras peste el un fel de elastic de cauciuc ca să nu se desfacă şi să o ţină învelită, atunci ţinea minte că ar fi atins inelul de pe deget dar nu-şi amintea de loc ca acesta să fi ieşit de la locul lui.

„În fond nu era decât o tinichea de tablă cu care m-am procopsit de lacomă ce sunt şi dacă l-am pierdut acum nu e nici scofală, am să-i zic bărbatului meu că am văzut că a început să ruginească şi mi-a fost frică de vreo boală şi l-am aruncat la gunoi”.

Foarte mulţumită de logica ei a trecut la treburile fireşti dintr-o gospodărie, adică bârfa cu prietenele pe telefon.

Şeful poliţiei, imediat ce a depăşit colţul străzii, a tras de volan şi s-a îndreptat direct spre casa Prinţesei, că poate o va găsi acasă şi e posibil să fie chiar mai lejer îmbrăcată. Problemele de la birou puteau să mai aştepte findea în orăşelul lor mic niciodată nu era ceva cu adevărat urgent.

În câteva minute era în faţa casei şi se grăbea să bată la uşă. După ce a bătut de vreo două ori fără prea multă convingere s-a gândit că e posibil ca Prinţesa să aibă probleme şi să nu poată veni la uşă. Poliţistul din el s-a

trezit la datorie, încet, a pus mâna pe cleanţă şi a împins uşor uşa. Era deschisă.

Cu privirea în stânga şi în dreapta a început să-şi strecoare matahala de corp înăuntru încercând să păşească cât mai uşor.

Din hol a trecut în cameră şi aceasta era goală.

Prinţul îl privea cu curiozitate cum se strecoară ca o felină în bocanci şi îi urmărea privirile curioase care măturau toate detaliile din cameră. Privire cercetătoare de poliţist. Doar că nu avea şi infraroşu. A ştiut că vine şi acum s-a şi convins. L-a privit cum s-a trântit pe un fotoliu şi el s-a insinuat pe celălalt în varianta sa total estompată, corpul său parcă reprezenta, cu fidelitate, imprimeul fotoliului pe care se aşezase şi imaginea obiectelor pe care le acoperea şi nimeni nu-şi putea da seama că acolo este o persoană vie doar dacă ar fi privit cu atenţie şi-ar fi dat seama că fotoliul „respiră” egal şi calm.

Şeful poliţiei era convins că în casă mai era cineva pentru că din bucătărie se auzeau tot felul de zgomote. Prinţul căuta să redea cât mai fiedel tot ceea ce auzise în momentul în care ea plecase, cu o zi înainte, la bucătărie să-i facă cafeaua. Bineînţeles că acum bucătăria era goală şi în casă erau numai ei doi.

Apoi, spre surprinderea totală a Şefului poliţiei, imaginea ei a apărut în dormitor şi se profila prin desenul geamului givrat, adică foarte neclar dar extrem de sugestiv şi excitant. Şeful rămăsese, pur şi simplu cu gura căscată, scosese din buzunar ceaşca şi o pusese pe colţul noptierei. I s-a părut lui că aude un clinchet, când a aşezat-o, dar s-a gândit că a lovit cu ceaşca farfurioara şi nu şi-a făcut niciun fel de probleme. Ochii lui erau fixaţi pe geamul transparent şi nu se mai sătura privind.

Brusc imaginea Prinţesei a dispărut, dar şeful nu s-a neliniştit pentru că ştia că va apărea în câteva momente chiar în cameră. Şi-a aranjat cele câteva fire de păr care le mai avea pe creştet că de rest era tuns foarte scurt aşa cum cerea regulamentul. El era un fanatic al respectării

regulamentului şi nu tolera nicio abatere. Este foarte adevărat, că nu mai ştia de mult ce conţine dar de respectat trebuia respectat pargraf cu paragraf fără şovăire. Cel mai important aspect era cel al prezenţei la program şi aici nu era loc de niciun fel de înţelegere. Programul era program. Începea la fix şi se termina când se nimerea dar aşa este în poliţie şi cine nu vrea nu are ce căuta aici.

Apropo de „aici” după ce a aşteptat o vreme să iasă Prinţesa din dormitor, şeful s-a ridicat din amorţeală şi din aţipeală şi a intrat peste ea dornic de explicaţiile întârzierii ei. Acolo nu era nimeni. „Iar m-am făcut de râs, se gândi el, am aţipit şi ea a plecat trecând pe lângă mine sau probabil că nici nu m-a văzut pe lumina asta chioară”. S-a mai uitat odată în jurul lui şi după ce a tras un suspin foarte explicit, s-a ridicat şi a ieşit închizând cu grijă uşa după el.

Între timp cei de la Secţia de poliţie îl căutau prin tot oraşul şi după ce au aflat că a plecat de acasă dimineaţă devreme, au început imediat să-i caute maşina prin staţiile de radio. Tare miraţi au fost să afle că maşina Şefului se află într-un şanţ de pe marginea străzii despre care au aflat ulterior că era exact cea pe care locuia Prinţesa. Probabil că a uitat să tragă frâna de mână şi strada avea o pantă destul de mare. Au adus imediat o utilitară care a remorcat-o şi a adus-o în faţa secţiei. Nu părea lovită sau zgâriată ceea ce dovedea că şi o maşină de poliţie poate avea un înger ocrotitor. Dar nimeni nu aflase nimic de locul în care se afla Şeful poliţiei.

Acesta a ieşit din casa Prinţesei, plin de remuşcări, cu privire la modul în care se respectă regulamentul militar în Secţia de poliţie şi pentru ca totul să fie pe dos şi-a dat seama că maşina lui nu mai este acolo unde a lăsat-o. Să furi o maşină de poliţie e una dar să furi chiar maşina Şefului de poliţie părea un gest total nelalocul lui, aşa că a pornit, în semn de protest, pe jos spre secţie învelit în valurile de viscol care îi fluturau mantaua. Nici nu se făcuse de pauza de prânz că a şi ajuns. Dacă staţia

lui de radio nu s-ar fi aflat montată pe maşină ar fi dat tot felul de ordine dar aşa nu îi rămăsese decât mersul sănătos pe jos. A avut un moment de totală perplexitate când a văzut că maşina lui era parcată exact pe locul ei în faţa secţiei. „Cred că trebuie să-mi fac şi eu un control general şi un set de analize” Atât a mai apucat să gândească şi a intrat în punctul de control unde toată lumea care spera că au scăpat de şeful lor şi-a revenit şi au început să-i zâmbească la fel de fals ca de obicei.

— Am impresia că voi cam frecaţi menta, strigă şeful fără a şti legătura dintre aceasta expresie şi vechiul obicei egiptean prin care slugile frecau mesele din piatră cu menta, înaintea marilor ospeţe, pentru a avea un aer cât mai proaspăt.

Nici ceilalţi nu ştiau chestia cu menta aşa că aşteptau ceva indicaţii suplimentare că dacă şeful dorea ceva ei nu aveau decât să execute şi să îndeplinească sau să rezolve cât mai repede.

— Ce urgenţe sunt astăzi? A întrebat el. L-au găsit pe ăla dispărutu de la morgă.

— N-au mai găsit pe nimeni şefule şi acum toţi se bazează pe ancheta dumneavoastră şi dacă vreţi eu mă duc să-l aduc pe domnul de la hotel că destul ne-a cam luat la mişto de când e la noi în oraş.

— Bună idee, i-a du-te tu şi spune-i să vină repejor la mine!

— Eu mă duc dar chestia cu repejorul eu zic să o lăsăm pe altă data că mi-a ajuns cât am intrat şi ieşit prin baia de la apartament şi el nu mai era nicăieri.

— Da’ tu ce vrei mă, să mă rog de el? Chiar aşa am ajuns să mă plec în faţa oricărui cetăţean din oraşul ăsta?

— Şefule, dumneavoastră faceţi cum credeţi dar eu dacă mă duc la el o să-i spun că îl invitaţi la secţie!

— Invitat, neinvitat să-l văd aici!

Şeful a intrat în propriul birou şi s-a trântit pe scaunul care îl suporta, parcă de o viaţă întreagă.

„Ce-mi trebuie mie belea, acum cu tipul ăsta, că e

clar că nu e pe firea lui şi pare cam dus cu pluta. Eu îl chem la ancheta şi el mă ameţeşte cu regulamentul. Nu că ăsta nu e important dar trebuie să mai şi rezolvăm problemele" se gândea el utilizând aproape toată capacitatea creierului său mic şi lejer.

— Să trăiţi! se auzi din uşă salutul specific.

— Raportează mă, odată!

— Nu e şefule, eu v-am zis că ăsta fuge din hotel şi ne lasă cu buzele umflate! V-am zis!

— Şi ce mă dacă mi-ai zis, ce ai avut tu vreodată dreptate?

— N-am avut şefu', dar de zis v-am zis, am şi martori.

— Pe cine mă, pe adormiţii ăia doi, care nu au fost în stare să-l păzească?

— Lăsaţi şefu' că n-om fi noi cei mai proşti din poliţie!

— Bine, dacă asta vreţi, o să mă duc eu să-l caut personal.

— Cum doriţi, pe noi aici ne găsiţi!

De fapt şeful s-a gândit că a mai găsit o ocazie să se repeadă până acasă la prinţesă că poate, până la urmă o găseşte şi bea şi el o cafeluţă ca lumea. A ieşit din secţie s-a dus la maşină şi după ce a verificat-o pe toate părţile s-a urcat la volan. În cinci minute a intrat pe strada unde locuia prinţesa şi a oprit în faţa casei ei.

El ştia foarte bine că a lăsat uşa deschisă şi s-a gândit că dacă nu-i răspunde după ce bate poate să intre şi să o aştepte.

Exact aşa s-a şi întâmplat sau de fapt cu totul altceva. Şeful a bătut la uşă ce a bătut şi apoi încet a apăsat pe cleanţă. A deschis uşa şi a intrat.

— Să trăiţi şefii! S-a auzit vocea clară a poliţaiului de serviciu care era smirnă în poziţie de drepţi chiar pe holul de la intrarea în secţia de poliţie.

Şeful a rămas năuc că el ştia foarte bine că a intrat în casa prinţesei şi parcă deja simţea în gură gustul

minunatei cafele. Imediat s-a întors pe călcâie şi după un stânga împrejur, făcut cu mare precizie, a ieşit pe uşă înapoi, afară. Acum era evident că se găsea în faţa uşii ei iar pe şosea era oprită maşina de serviciu cu motorul încă cald şi plin de abur şi frâna de mână bine trasă.

După o clipă şi-a revenit şi foarte calm a apăsat din nou pe cleanţă şi a intrat.

— Să trăiţi şefu'! Da' de ce sunteţi aşa de nehotărât şi ba intraţi ba ieşiţi?

„E groasă, s-a gândit imediat şeful poliţiei, dacă iar am intrat tot la poliţie cred că am o problemă de imaginaţie. Ia să mă duc eu de-adevăratelea chiar la mine la poliţie!"

A ieşit brusc, a închis uşa care evident era de la casa prinţesei şi s-a dus direct la maşină. S-a suit şi aplecat în trombă cât îi permitea şi lui poleiul la cauciucurile prea uzate.

În alte cinci minute era chiar în faţa sediului de poliţie dar nu a coborât imediat din maşină ci a stat până când a văzut că poliţaiul care se duce să-i cumpere ziarele a ieşit din clădire. Atunci imediat a coborât şi a intrat. A rămas uimit că poliţistul de serviciu doar la salutat regulamentar dar nu i-a mai zis nimic de intrat sau ieşit.

A urcat la el în birou şi s-a trântit pe scaunul lui aşa cum făcea de obicei. Pe masă îl aştepta un teanc de deconturi de semnat şi imediat s-a apucat de treabă.

— L-aţi găsit şefu'?

— Pe cine mă?

— Pe tipu' cu care aţi studiat regulamentul.

— Nu l-am găsit şi lasă-mă că am de lucru.

— Gata şefu'!

După vreo jumătate de oră s-a sculat în picioare, s-a întins de i-au trosnit oasele şi s-a îndreptat spre camera lui personală de baie, care avea uşa chiar din birou şi unde nu avea nimeni voie să intre. A deschis uşa şi imediat a trântit-o la loc, iar a deschis-o şi iar a trântit-o.

S-a întors la birou şi-a luat haina din cuier s-a

îmbrăcat şi a ieşit pe uşă.

La poarta i-a strigat poliţistului de serviciu:

— Să vină cineva la spital şi să aducă înapoi maşina că o s-o las în parcare.

— Da şefu', am înţeles, dar de ce nu veniţi dumneavoastră cu ea?

— Pentru că precis or să mă interneze!

— Îmi pare rău şefu' să aud asta şi nici nu arătaţi chiar aşa de rău.

Şefu' nu a mai stat să audă vorbele poliţistului de serviciu şi a sărit în maşină şi a demarat.

„E clar că nu o mai duc mult, se gândea el, mintea îmi joacă toate festele din lume, cum e posibil ca prin baia mea din birou să intru direct în bucătăria fetei ălei a şi mai era şi acolo, dar noroc că nu m-a văzut că era cu spatele la mine".

Scoase mobilul din buzunar şi formă numărul soţiei lui.

— Unde eşti dragă şi ce faci de sufli aşa?

— Cum unde sunt, n-ai spus tu să vin la fratele meu şi să-i fac ordine? Asta fac.

— Foarte bine faci şi vreau să nu te grăbeşti că nu cred că vin aşa repede acasă. Mă duc la spital să fac analizele anuale.

— Bine dragule du-te, eu eram convinsă că le-ai făcut şi luna trecută.

— Alea erau trimestriale, zise şefu' o prostie mai mare decât el.

— Bine dragule face ai de făcut şi eu o să-mi văd de treabă aşa cum ţi-am promis.

— Aşa să faci! mai zise şeful şi înainte de a închide telefonul se gândea „Ce femeie ascultătoare, odată nu-mi iese din vorbă".

Prinţul stătea pe fotoliu şi regiza tot spectacolul. Simţea că de mult nu s-a mai distrat aşa bine. I-a creat mai întâi şefului poliţiei senzaţia că prinţesa e acasă şi

trebăluieşte prin bucătărie apoi după ce a plecat din casa ei şi s-a dus la secţie i-a venit ideea să-l întoarcă şi să-l zăpăcească de tot. Figura pe care şeful a făcut-o când a văzut că dacă intră în casa prinţesei intră tot în secţia lui de poliţie iar la birou intră în bucătăria fetei a meritat tot efortul. Faptul că acesta a ajuns de bunăvoie la spital era un semn că nu era chiar aşa bolnav şi că acum lucrurile pot să se desfăşoare şi pe alte planuri.

Chiar stătea şi se gândea că în mod evident nu aceasta era menirea lui şi era convins, din ce în ce mai mult, că avea o cu totul altă misiune pe această lume. Ceea ce făcea acum nu părea deloc a fi ceea ce trebuia să fie. Prinţesa era plecată dar el putea să o localizeze fără probleme şi să vadă că este împreună cu cea mai bună prietenă a ei şi stăteau amândouă la o cafeluţă.

— Şi tu ce ai făcut atunci când te-ai trezit în casă cu aşa o frumuseţe de bărbat?

— Ce să fac, în primul moment am rămas cam buimacă dar imediat mi-am revenit şi am zis: Doamne ajută! Uite că mai am şi eu puţin noroc în viaţă, chiar dacă nu e ceva de durată.

— Şi tu acuma, chiar nu şti cine este şi de unde vine?

— Exact aşa cum îţi spun, la început am crezut că vine din partea mătuşii mele, aia cu şapte pisici, dar după ce am fost la poliţie şi am vorbit cu ea de acolo, mi-am dat seama că chiar nu mai ştiu cine este şi ce vrea de la mine. Zic asta pentru că la mine a venit.

— Dar cum se poartă ca om, o fi vreun psihopat care vrea să-ţi facă vreun rău?

— Dacă dorea să-mi facă ceva rău putea să o facă până acum de zece ori dar este evident că nu asta vrea dar, pe de altă parte am impresia că şi el este puţin confuz şi nu ştie precis ce-i cu el. Parcă s-ar fi lovit la cap. Ce-mi place la el, pe lângă faptul că este atât de frumos e că are un farmec cu totul aparte are şi nişte obiceiuri pe care nu le-am mai văzut la nimeni.

— Ce vrei să spui cu obiceiuri?

— Nu mănâncă nimic şi nici nu s-a atins de mâncarea mea şi face duş cu apa rece ca gheaţa şi aşa l-am văzut şi eu când s-a dezbrăcat până la brâu, e totul numai fibră şi muşchi, nu are un gram de grăsime pe el.

— Da dar în relaţia cu tine se pare că nu şi-a prea folosit muşchii aia!

— Dar nici nu s-a pus problema că imediat ce l-am văzut m-a apucat aşa un respect şi o admiraţie că nicio clipă nu m-am gândit decât la faptul că trebuie să fiu o gazdă bună. Adică o clipă m-am gândit eu, dar mi-a trecut repede, zise prinţesa cu un zâmbet şăgalnic care îi punea în valoare frumuseţea nativă.

Dialogul cu fetele şi vizita la spital.

Prinţul le-a lăsat pe fete să-şi continue discuţia şi s-a îndreptat spre geam. După ce a dat perdeaua la o parte în faţa lui a apărut dulăul pe care îl simţea din ce în ce mai apropiat şi chiar mai prieten. Acesta îl privea direct şi parcă aştepta ordine. În mintea prinţului se dădea acum o luptă de înţelegere. Era evident pentru el că acel dulău îi aparţine şi îi execută toate ordinele, practic transmitea mai departe tot ceea ce stabilea el. Nu-i era foarte clar unde se duceau ordinele lui dar cu fiecare clipă care trecea îşi dădea şi mai mult seama că are o misiune cu totul diferită de cea a oamenilor obişnuiţi. Totul părea că se schimbă de la o oră la alta.

Atunci când avea dulăul în faţă se simţea ca un adevărat conducător şi avea senzaţia că ceea ce ştia el depăşea cu mult orice enciclopedie. Era, din ce în ce, mai evident că el nu aparţinea numai acestei lumi.

Acum chiar îi părea rău că l-a făcut pe şeful poliţiei să se ducă singur la spital dar pe de altă parte a înţeles ca aceasta era calea pe care trebuia să o urmeze. Cu şeful la spital.

Şi-a dat seama că se privea cu dulăul de prea mult timp şi nu începuse niciun dialog, evident că din vina lui.

— În minte i-a venit să strige: „Raportează!”

„Mai Marele Castelului vă informează că trecerea

fetelor de la curăţat podele la curăţat argintăria s-a făcut instantaneu şi fără niciun fel de probleme. Toate amintirile lor au fost reaşezate pentru noua situaţie. A fost un experiment reuşit! Băiatul de la grajduri şi-a predat inelul şi s-a acomodat perfect cu noua lui stare. În oraşul apropiat au început să circule zvonuri cu privire la locaţia Castelului şi Administratorul a propus o nouă schimbare de imagine.

„Nu sunt de acord cu o nouă imagine şi doresc ca orice ştire sau problemă legată de Castel să fie ştearsa din memoria locuitorilor”.

„Problema este ce se va petrece cu negustorii care vin şi mai fac aprovizionarea, cu ulei, cu lemne, cu răsaduri de flori”.

„Cu aceştia va fi cel mai simplu, ei vor deţine informaţiile necesare exact cât să ajungă la noi şi să plece iar apoi totul le va fi şters. Memoria lor va fi mereu împrospătată doar în momentul în care avem nevoie de ei”.

„Vor mai sosi persoane noi la Castel, am fost rugat să întreb?”

„Da, în curând va sosi şi cel care m-a ajutat să renasc şi nu va avea inel pentru că acum este la mine. El va fi repartizat la grădină deoarece toată viaţa lui a îngrijit flori. Oricum grădina noastră e plină de spirite din toate colţurile lumii”.

„Mai aveţi şi alte ordine?”

„Momentan nu, dar să fi mereu pe lângă mine să ţinem legătura”.

„Prea bine”. După acest dialog dulăul s-a estompat şi a dispărut din peisaj, zăpada s-a aşternut peste locul în care a stat şi în care se topise datorită energiei primite.

Fără să-şi pună problema scenei cu dulăul, ca şi cum tot ce s-a petrecut ar fi fost cel mai normal lucru, Prinţul s-a gândit că e bine să rezolve şi problemele din acest oraş, aşa că a ieşit, din casă, pe uşă, ca orice om şi s-a îndreptat spre spital. Simţea o nevoie acută de mişcare.

Unul din poliţiştii care îl păziseră l-a recunoscut şi a

dat fuga la secţie să-l anunţe pe şef, dar bineînţeles că acesta nu era nicăieri aşa că doar i-a spus celui de la punctul de control că tipu' blond se plimbă lejer pe stradă. Normal că cel de la punctul de control a şi notat în caiet, ora şi „Tipul e pe stradă" şi apoi s-a pus pe moţăit în continuare. El ştia că şeful este plecat pentru mai multă vreme şi maşina lui a fost adusă în parcarea secţiei.

Prinţul a intrat fără nicio problemă în spital, de parcă nici nu a fost văzut de cineva şi s-a dus direct la patul pe care se vedea reliefată burta şefului de poliţie.

Acesta era monitorizat şi legat cu un fel de tuburi şi fire la calculatorul de deasupra patului. Părea că doarme dar vigilenţa lui de poliţist era intactă. A deschis cu precizie exact ochiul de pe partea cu musafirul şi apoi s-a holbat de-a binelea.

— Ce naiba! Am vedenii? Atunci când te caut nu eşti pe nicăieri şi acum vii fără să te chem?

— Nu mă deranjează.

— Da, dar pe mine mă deranjează, că acum sunt grav bolnav şi sunt la spital nu la poliţie.

— N-ai nimic!

— Cum adică, nu am nimic, nu vezi că abia mai răsuflu şi viaţa mea se scurge din mine, nu vezi ce bolnav sunt? Am ajuns o epavă!

— Eşti bolnav doar în capul tău că în rest nu ai nimic, exact cum ţi-am spus?

— Eu cred că analizele mele îmi vor ieşi foarte proaste!

— Analizele tale vor fi foarte bune pentru că nu ai nicio boală!

— Şi atunci ce caut eu pe acest pat de spital şi sunt legat la toate aparatele astea care sunt pline de tot felul de liniuţe săltăreţe şi cifre?

— Ai venit singur aici şi cei care te cunosc din respect pentru marele şef de poliţie te-au pus la aparate şi la analize să nu zici că nu te-au băgat în seamă. Te-a trimis vreun doctor aici? Nu.

— Aşa cum vorbeşti aş zice că ai dreptate, dar am trecut prin nişte situaţii care oricărui om normal i-ar muta minţile din loc, da’ nici nu ştiu de ce stau eu de vorbă cu tine că nici nu te cunosc. Sper că pot să-ţi vorbesc aşa că aici suntem la spital şi oamenii se apropie unii de alţii în aceste condiţii?

— Poţi să-mi vorbeşti cum vrei, eu ştiu că dacă este nevoie sunt respectat fără probleme.

— Asta cam aşa e că mi-ai făcut nişte demonstraţii de mă doare şi acum capul!

— Nu asta era intenţia mea şi nici eu nu ştiu exact ce e cu mine dar nici nu pot să mă las păcălit de cineva sau mai ales nu-i permit nimănui să-mi impună un anumit punct de vedere.

— De fapt cine eşti şi de unde vi?

— Iar începi cu prostiile, vezi că nu ai numit, dacă ai trecut la interogatorii e clar că eşti bine. Poţi să stai aici până termini analizele şi apoi să-ţi vezi de treaba că eşti mai sănătos decât mulţi din subordonaţii pe care îi ai la secţie.

— Adică vrei să spui că ce am păţit eu în ultimele ore este ceva normal?

— În niciun caz nu vreau să spun asta pentru că ştiu exact prin ce ai trecut dar vreau să spun că nu e cazul să te îngrijorezi că nu ai nimic la cap.

— Da’ unde am?

— Cred că şti şi singur care este problema ta, că nu eu mă duc pe la femei acasă să le aştept să vină?

— Ce legătură au femeile cu faptul că nu mă mai ajută mintea şi văd tot felul de chestii care mai de care mai ciudate.

— Vezi exact ceea ce vreau eu să vezi şi dacă nu te potoleşti o să ai mari neplăceri.

— Adică?

— Hai să ne jucăm puţin că văd că eşti cam tare de cap! I-a uită-te puţin spre perete şi spune-mi ce vezi!

— Nu văd nimic! Un perete.

— Da’ tu răbdare nu poţi să ai zece secunde?

— Ba pot! Da ce-i asta, parcă-i film, ia uite draga de ea cum mai munceşte, face exact cum i-am spus. Ce chestie? O vezi, e nevastă-mea care s-a dus la fratele ei să-i facă curăţenie şi acum freacă podelele. Uite i se văd capul şi mâinile. Ce mai munceşte sărăcuţa şi acasă e la fel de harnică.

— Să crezi tu că freacă podele!

— Ce vrei să spui?

— Hai să vezi imaginea integrală!

În momentul următor imaginea s-a mărit şi s-a văzut clar că în spatele nevestei, în genunchi, se afla chiar „fratele” ei care o ţinea de şolduri iar fustele ei acopereau total contactul dintre cei doi, dar era evident că la acea mişcare de du-te vino, care îţi dădea iluzia frecatului de podele el avea o contribuţie majoră.

În secunda următoare şeful a leşinat iar. Se pare că el făcuse o pasiune pentru forma asta de ieşire din decor.

Prinţul se uita la el liniştit şi e clar că nici nu se aşteptase la altceva dar ştia că totul este sub control.

După câteva minute, timp în care şeful, probabil că a tras şi un pui de somn, Prinţul i-a făcu semn să deschidă ochii şi să se trezească.

— Trebuie să mă interesez unde se fac actele de divorţ şi s-o dau afară din casă.

— Şi cine mai îngrijeşte de tine?

— Am cunoscut eu de curând o fată pe care cred că pot să o conving să aibă grijă de mine, din toate punctele de vedere.

— I-aţi gândul de la fata la cere te gândeşti acum! Ai ajuns în situaţia asta pentru că ţi-ai neglijat nevasta şi ea nu a avut de ales altă cale decât să te înşele cu neisprăvitul ăla.

— Cred că nici măcar nu e fratele ei!

— Pe cât de mare eşti pe atât de naiv. Ce are soţia ta,

nu are grijă de tine?

— Ba are, sărăcuţa că îmi găteşte toate alea şi mă spală şi mă ţine curat şi eu umblu după toate fustele. Sunt un mare prost!

— Exact de asta am venit şi eu la tine să-ţi demonstrez cu umilele mele mijloace că nu faci bine ce faci şi poţi avea o viaţă deosebită chiar cu soţia ta.

— Da dar ce mă fac eu că sunt mereu la muncă şi ea e liberă şi iar o să umble după tipul ăla.

— Asta se rezolvă, îi spunem soţiei tale să se întoarcă acasă şi apoi le ştergem memoriile amândurora şi nici dacă se ciocnesc pe stradă nu se vor mai recunoaşte iar apoi te duci acasă te culci cu ea şi se va produce o minune.

— Ce minune?

— Ţie îţi plac copiii?

— Foarte mult dar până acum nu ne-a dat Dumnezeu!

— Acum o să-ţi dea şi soţia ta va naşte de două ori.

— O să am doi copii, ce bucurie, dacă vor fi fată şi băiat o să fac o petrecere de o să mă ţină minte tot oraşul! Sau ar putea să fie gemeni! Da, atunci de ce ai zis că o să nască de două ori?

— Aici ai ghicit, amândoi avem dreptate, la fiecare naştere vor fi doi gemeni, băieţi şi fete! O să ai 4!

— Doamne ajută!

— În aceste condiţii soţia ta va fi cea mai ocupată femeie din oraş şi tu la fel cu împinsul căruciorului. Oricum un cărucior dublu de gemeni parcă este mai asortat cu statura ta decât amărâtele alea pliabile de îndoit copiii.

— Abia aştept să plec de aici!

— Ai grijă, că atunci când ajungi acasă, soţia ta nu va mai şti nimic despre amantul ei şi va fi convinsă că îi eşti cel mai credincios soţ. Ia şi tu un buchet de flori să intraţi direct în subiect.

— Auzi, da’ de ce eşti atât de amabil cu mine şi mă ajuţi?

— Pentru că din momentul ăsta vei uita orice date legate de dispariţia tipului ăla decedat de la morgă şi vei opri orice anchetă.

— Nu ţi se pare că te complici, de ce nu-mi ştergi şi mie memoria la fel cum ai făcut cu soţia mea?

— Nu e bine aşa cum zici, că dacă te întrebă cineva de el nu poţi să te uiţi ca prostul ci trebuie să opreşti oficial ancheta pe toate direcţiile.

— Da dar trebuie să recunosc că datorită lui ne-am cunoscut şi poate că ne vom mai vedea şi vom bea şi o bere împreună.

— I-aţi gândul că eu voi mai sta vreo o secundă în mintea ta!

În clipa următoare şeful era singur în salon.

„Cred că au terminat şi ăştia cu analizele şi pot să plec. Acum mi-a venit în minte ce idee grozavă a avut soţia mea de m-a trimis la spital şi mi-a zis că trebuie să fiu foarte sănătos pentru viitoarea viaţă de familie. Ce surâs plin de înţelesuri avea, ce Giocondă! Ce naiba a vrut să spună?”

Inelul doi.

Prinţesa a intrat în casă seara târziu şi primul lucru pe care i-a căzut privirea a fost ceaşca de cafea lăsată de şeful poliţiei pe noptieră. S-a uitat prin toată casa foarte contrariată de prezenţa acesteia dar după ce a văzut că peste tot e pustiu s-a liniştit şi a luat-o s-o spele. În clipa următoare a văzut pe fundul cănii un inel şi cu cochetăria specifică femeilor s-a şi gândit că şeful i l-a lăsat ca souvenir dar nu şi-a dat seama pentru ce. Parcă din reflex şi l-a pus pe deget şi a simţit ca o uşoară străfulgerare de lumină, instantaneu prin geam a observat că vede dulăul care parcă aştepta ordine de la noua stăpână.

Peste câteva secunde uitase de amândouă evenimentele şi a început să se pregătească de culcare. Era o fată frumoasă care nu pierdea nopţile doar aşa ca să vadă câte riduri îi pot apărea. A avut, în prima clipă, senzaţia că în cameră s-a schimbat ceva dar a pus totul pe

seama oboselii, aşa că s-a băgat în pat şi în câteva momente a şi adormit de parcă era sub anestezie.

Imediat a început să viseze şi se făcea că era ceva în continuare, de atunci, de când a fost Maestrul la ea. De data asta era singură dar locul era acelaşi. Aceeaşi bancă, aceeaşi iarbă şi chiar cei doi cai erau pe pajişte în faţa ei. Mai jos, în vale, se vedea un fel de Castel ca pe vremuri. Prinţesa s-a ridicat de pe bancă şi a pornit, încet, prin iarba mare spre el. Când s-a apropiat destul de mult a observat că are şi o intrare cu arcadă şi că nu era nimeni acolo să o păzească. A intrat.

Înăuntru nu era nimeni. Locul părea a fi pustiu. Doar un câine care i s-a părut foarte cunoscut stătea într-o parte şi o privea şi era evident că nu-i era duşman. La un moment dat el chiar s-a ridicat şi s-a apropiat de ea dar nu foarte aproape, probabil să nu o sperie. Părea a fi singura fiinţă din acel lor. Asta era doar o părere căci imediat a văzut cum spre ea se îndreaptă o persoană impunătoare îmbrăcată exact ca pe vremuri cu multe haine şi zorzoane iar la brâu având un cuţit lung şi încovoiat.

— Să fiţi bine venită! I-a spus acesta imediat ce a ajuns lângă ea. Maestrul nu vine?

— Nu ştiu unde este în acest moment, s-a pomenit ea răspunzând la întrebarea gazdei. Era evident că această persoană, pe care noi o ştim ca fiind Mai Marele Castelului, era cea mai în măsură să o primească.

— Nu ne facem griji că apare întotdeauna exact atunci când este cel mai potrivit moment.

— Dar unde mă aflu? Şi-a permis Prinţesa să întrebe văzând că cel care a întâmpinat-o este un tip amabil şi foarte plăcut la vorbă.

— Acasă! A fost răspunsul care a uimit-o cel mai mult. Aţi ajuns acasă!

— Eu cred că visez! A spus ea uimită de răspunsul lui.

— Desigur, pentru că în acest moment nu puteţi ajunge altfel aici decât prin vis. Încă nu a venit ziua

primirii oficiale.

— Dar de ce credeţi că va fi o primire oficială?

— Pentru că sunteţi prima stăpână a acestui Castel şi aşa sunt obiceiurile aici.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic, cum să fiu eu stăpâna unui loc atât de frumos?

— Veţi înţelege totul cu timpul. Acesta este primul contact.

— Şi ce trebuie să fac?

— Dumneavoastră, nimic, Maestrul face totul! Aici puteţi să faceţi ce vreţi, pictură, artă, grădinărit, muncile mai grele sunt făcute de personalul castelului. Uite acolo sunt fetele care curăţă argintăria, în stânga sunt grajdurile unde sunt caii şi îngrijitorul lor, un băiat excepţional. Sunt multe de văzut şi de vizitat aici.

— Dar, de unde ştiţi că nu mă confundaţi? Poate că altcineva este persoana pe care o aşteptaţi şi pe care o consideraţi stăpâna acestui Castel?

— Vă asigur că ceea ce aveţi dumneavoastră nu mai are nimeni din această lume şi de aceea ştiu cu precizie cine sunteţi.

— Cum adică, ce am eu, dar ce am?

— Inelul! Aveţi inelul de stăpână al acestui Castel, pentru femei nu există decât unul singur de acest fel şi persoana care îl poartă nu poate fi decât stăpâna noastră. De altfel aţi văzut la venire acel câine care era în curte.

— L-am văzut, dar am crezut că nu e decât un câine. Ce ar mai putea fi?

— El este cel care poate umbla între cele două lumi şi care dacă ar fi văzut că intră în curte o persoană nepotrivită sau care nu are dreptul acum nu aţi mai fi aici să staţi de vorbă cu mine.

— Dar unde aş fi fost?

— Prefer să nu discutăm acest aspect.

— Şi acum ce trebuie să fac?

— Absolut nimic, vă întoarceţi şi aşteptaţi ordinele

Maestrului junior.

— Dar de ce îi spuneţi junior, mai este şi un senior?

— Acum nu mai este dar a fost şi atunci când erau amândoi nu puteam să vorbim despre fiecare decât aşa.

— Nici nu ştiu ce să zic, oricum mă bucur că ne-am cunoscut!

— Cu timpul ne vom cunoaşte şi mai bine şi după ce vă veţi fi obişnuit cu toate treburile de pe aici veţi ajunge să luaţi singură toate hotărârile nu numai pentru dumneavoastră ci şi pentru bunul mers al Castelului.

— Parcă sunt în altă lume aici!

— Chiar sunteţi în altă lume. De aici numai trei fiinţe au acces şi dincolo, câinele, Maestrul şi dumneavoastră.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Eu sunt Mai Marele acestui Castel dar nu pot merge în lumea de dincolo pentru că acolo nu exist. Eu exist numai aici.

— Nu aţi fost niciodată în lumea mea?

— Cum să nu, dar asta a fost cu multă vreme înainte, atunci când eram real.

— Şi acum cum sunteţi? Că eu vă văd foarte bine. Nu sunteţi tot real?

— Pentru această lume sunt foarte real şi nu pot fi confundat cu nimeni dar pentru lumea de dincolo nu mai exist de mult.

— Adică v-aţi retras din viaţa zbuciumată de dincolo, cum ziceţi dumneavoastră şi aţi venit aici ca într-un fel de staţiune de odihnă!

— Chiar odihnă nu putem spune, deoarece şi aici e foarte multă treabă de făcut dar timpul curge altfel şi putem să ne ocupăm de toate.

— Eu am acum de făcut ceva?

— Nu, acum în niciun caz dar va veni şi vremea aceea.

— Atunci pot să plec?

— Eu zic că mai întâi ar trebui, pentru acomodare, să

vizitaţi puţin împrejurimile, grajdurile, grădina şi apoi puteţi face ce doriţi.

— E o idee foarte bună dar cine mă poate conduce?

— Chiar eu dacă îmi permiteţi!

— Aş fi onorată!

— Atunci să mergem! A spus Mai Marele Castelului şi a pornit înainte spre grajduri.

Au trecut în primul rând pe la băiatul de la cai care îşi vedea liniştit de treaba lui. Cum i-a văzut s-a oprit din ţesălat şi a făcut un fel de plecăcine spre prinţesă şi apoi spre însoţitorul ei. Au plecat mai departe şi au ajuns în grădină unde adierile de vânt parcă mângâiau florile. Grădina era de o splendoare nemaiîntâlnită, cu pomi mari şi falnici, cu flori de toate culorile şi tufişuri înmiresmate. Cărările erau pietruite cu un fel de mărgăritar de marmură şi fiecare pietricică parcă reflecta o parte din lumina soarelui. De fapt nu se vedea niciun soare dar peste tot era o lumină albă nepământeană.

Prinţesa era foarte încântată de tot ceea ce vedea şi nu se mai sătura privind florile şi admirând culorile lor minunate. După mai multe ocoluri prin grădină vizita s-a terminat şi mai erau de văzut doar fetele de la curăţat tacâmurile de argint. Ele puteau fi privite doar de la distanţă şi nu trebuiau să fie deranjate în niciun fel. Munceau amândouă cot la cot şi parcă nu le mai tăcea gura de atâta vorbit. Când s-a terminat şi această parte Mai Marele Castelului i-a spus:

— Acum puteţi să plecaţi şi noi ne vom mai întâlni!

— Cum adică să plec, cum să plec, pe ce drum?

— Uite aşa! A spus acesta şi a pocnit două degete iar în clipa următoare Prinţesa s-a trezit în patul ei şi a deschis ochii.

Imediat i-a închis la loc încercând să revină unde a fost dar acest lucru nu mai era posibil, afară deja se auzeau roţile maşinilor care treceau peste zăpada îngheţată. A rămas în pat şi parcă nu-i venea să se scoale. Totul a fost atât de aievea încât cu greu se adapta la viaţa

ei reală şi de zi cu zi. Prima senzaţie a fost că aceasta nu mai este locuinţa ei.

Domnul adus de vânt

La castel acum domnea din nou o linişte totală. Băiatul de la cai îl alesese pe cel mai slăbuţ şi îl scosese la o plimbare prin curte să-l mai revigoreze. Fetele de la curăţat argintăria erau în plină vervă muncitoare şi se uitau şi ele prin fereastră la băiat.

Dulăul stătea în mijlocul curţii foarte impunător şi parcă aştepta un nou musafir.

Dintr-odată, din senin, s-a stârnit un nor de praf de nu se mai vedea nimic în jur. Peste câteva clipe praful a început să se risipească şi se putea observa, din ce în ce mai bine, că o persoană încerca să-şi cureţe faţa şi hainele de praf chiar în locul în care fusese vârtejul.

Dulăul a dispărut de parcă îl înghiţise pământul!

— Ce-i cu domnul acela, a întrebat una din fete, că parcă nu l-am mai văzut pe aici?

— Cred că l-a adus vântul! i-a răspuns cea de a doua.

— Tu sigur glumeşti cu mine!

— Bineînţeles că glumesc, cum o să aducă vântul un om în mijlocul curţii!

— Am impresia că vine chiar la noi.

— Poate să vină că noi suntem gazde bune şi fete frumuşele! Hai să ne ridicăm în picioare că aşa cred că se face atunci când ai un astfel de musafir. Au lăsat fiecare tacâmul din mână şi s-au ridicat şi şi-au mai aşezat o dată şorţurile.

Domnul, adus de vânt, chiar s-a îndreptat spre ele şi după ce s-a mai scuturat o dată de praf, şi-a scos pălăria şi a încercat să schiţeze un fel de plecăciune plină de respect.

— Vă rog să-mi permiteţi să-mi prezint omagiile stimate şi elegante domnişoare şi, dacă nu vă e cu supărare, aş dori să-mi spuneţi în ce parte este grădina acestui minunat palat.

Fetele l-au privit îndelung şi au fost încântate de ceea ce vedeau. Domnul era destul de înalt, subţirel, plăcut la vedere, cu ochii de un albastru intens, pielea albă şi o voce deosebit de agreabilă şi caldă. Era pentru prima dată, după multă vreme, când cineva îl vedea cu ochii deschişi. După ce s-au chicotit una la alta şi şi-au dat coate s-au gândit că cel mai politicos lucru este să-l conducă personal pe acest nou musafir până la grădină.

— Dacă vreţi vă putem conduce noi la grădină, au ciripit ele într-un cor spontan.

— Aş fi onorat dragile mele să am aşa călăuze tinere şi simpatice! Pe unde trebuie să o luăm?

— Eu zic că la dreapta, spuse una din fete.

— Atunci la dreapta să fie spuse domnul!

Fetele au lăsat toată treaba şi au plecat pe jos, împreună cu toţii călcând cu grijă pe piatra udă a dalelor ce pavau aleile. Acestea erau stropite în fiecare dimineaţă pentru a nu se face prea mult praf din cauza vântului, câteodată destul de puternic.

— Acum la stânga, mai zise prima fată şi acum iar la dreapta şi iar la stânga şi uite unde am ajuns.

Tocmai ce ieşiseră pe una din porţile castelului şi se aflau în câmpul plin cu iarba şi flori dar nici vorbă de vreo grădină.

— Cred că nu am luat-o bine a zis a doua fată că aici suntem afară. Nu am fost niciodată aici dar sigur nu cred că mai suntem înăuntru.

— Şi eu cred la fel dragile mele dar nu-i nimic că poate ne întoarcem şi întrebăm pe cineva. Zicând acestea toţi trei s-au întors cu faţa spre locul prin care au ieşit dar în faţa lor nu se vedea decât un perete înalt din piatră frumos ornat pe marginea superioară dar nici urmă de vreo poartă.

— Cred că am mers puţin mai mult şi ar fi cazul să ne întoarcem dacă vrem să găsim poarta.

— Şi eu zic la fel spuse domnul.

Zis şi făcut şi cei trei au luat-o încet pe lângă gard

dar mersul era destul de anevoios pentru domnul nostru că aici nu mai exista nicio alee ci multă iarba înaltă.

În momentul în care au început să-şi piardă speranţa şi părea că au obosit de atâta umblat în faţa lor a apărut marele dulău care parcă era prezent peste tot. Domnul s-a speriat puţin dar dacă a văzut că fetele nici măcar nu au tresărit a luat poziţie mai demnă.

Dulăul s-a apropiat, apoi s-a întors cu spatele la ei şi a început să meargă încet în faţa lor ca un fel de ghid.

— Am impresia că el ştie drumul şi vrea să ne conducă zise domnul.

— Şi eu zic că trebuie să-l urmăm.

Dar nu-şi termină vorba că dulăul care mergea foarte aproape de marginea peretelui s-a întors brusc spre perete şi, pur şi simplu, dintr-un salt a intrat prin el şi a dispărut.

— Aţi văzut cum a făcut, a trecut prin perete şi îi rămăsese numai vârful cozii afară! N-am mai pomenit aşa ceva să dispară prin perete! Iar am rămas singuri!

După câteva secunde s-a auzit un lătrat şi animalul a ieşit tot prin perete şi s-a pus iar în faţa lor. Acum se priveau unii pe alţii fără să înţeleagă ce ar fi de făcut mai departe dar dulăul a intrat iar prin peretele de piatra şi a dispărut.

— Cred că vrea să ne zică ceva. Uite, am văzut exact, chiar pe aici a intrat a zis o fată şi a atins cu mâna peretele. Fi atentă că ăsta e moale! A zis ea şi a băgat mâna prin perete până la cot! Cred că şi noi putem să trecem prin el şi nici nu a terminat vorba şi a şi dispărut şi ea prin acelaşi perete.

— Stai să vin şi eu, a zis a doua fată şi a dispărut şi ea.

— Şi pe mine cui mă lăsaţi a strigat domnul şi s-a repezit şi el spre perete. Dar pentru el totul părea mai complicat că în faţa lui era chiar un perete şi omul s-a lovit de era să-şi spargă capul. Puţin ameţit de lovitură s-a aşezat pe iarba şi şi-a permis un moment de buimăceală.

Era clar că venise exact unde trebuia şi că se

prezentase corect dar fetele care l-au primit, cu toate că erau pline de bune intenţii, habar n-aveau ce-i cu ele şi ce pot să facă. Trebuie să existe o soluţie, s-a gândit el, aici totul pare altfel.

Cum stătea aşa liniştit şi îşi freca cucuiul de pe frunte dintr-odată, chiar lângă el a apărut o poartă, de fapt era chiar o trecere şi în cadrul ei, plin de importanţă stătea chiar Mai Marele Castelului. Acesta avea o figura impunătoare şi care obliga la smerenie şi la un respect profund. Domnul, adus de vânt şi-a dat imediat seama că are de a face cu o persoană cu totul deosebită.

Vocea acestuia nu permitea de altfel niciun fel de replică sau comentarii:

— Bine ai venit domnule, mă bucur să te văd, sosirea ta ne-a fost anunţată de puţină vreme şi nu am avut timp să-ţi organizăm o primire cum se cuvine. Te rog să ierţi aceste inabilităţi şi mai ales faptul că ai fost primit de fetele de la argintărie căci ele nu au nicio obligaţie de protocol şi nu sunt autorizate în acest sens.

— Aici cred că este şi vina mea prea stimate domn, deoarece eu am fost cel care m-am adresat lor fără să ştiu că nu sunt împuternicite să ghideze pe cineva.

— E foarte bine că am lămurit acest aspect că altfel eram nevoit să le pedepsesc.

— Cum adică, pentru aşa o nimica toată? Şi care mă rog ar fi fost pedeapsa? Să stea încuiate în camera lor, mă scuzaţi dar eu sunt o fire mai glumeaţă.

— Şi noi ştim de glumă şi mai ales cu o persoană care a fost trimisă aici chiar de Maestru junior!

— Nu prea înţeleg cum să fi fost eu trimis de cineva pe care nu-l cunosc dar nu mi-aţi răspuns la întrebarea cu privire la ce pedeapsă ar fi putut primii fetele pentru lipsa lor de pricepere?

— Ar fi fost spulberate!

— Cum adică, spulberate?

— Pentru că eşti nou venit am să te informez că orice persoană pe care o vezi în această curte sau prin orice

încăpere poate să fie spulberată printr-o singură suflare şi absolut nimeni nu o va putea face la loc.

— Adică oricine suflă un pic mai tare spre altcineva îl dizolvă sau îl împrăştie, pur şi simplu?

— Nu asta în niciun caz, numai eu am această putere, dar şi mie îmi trebuie aprobarea Maestrului Junior pentru a o face.

— Foarte bine dar fetele, aşa spulberate, unde se mai pot duce?

— Nicăieri sau în lumea celor spulberaţi pentru că nu mai au cu ce să ducă ceva undeva, ele nu au corp fizic şi sunt făcute din energie pură, ca un fel de abur şi tu ai să fii la fel!

— Adică nici eu nu am corp, mă faceţi să râd excelenţă, eu ştiu că cucuiul ăsta e făcut pe bune, cu corpul meu fizic.

— Acum încă mai ai dar peste câteva momente, atunci când vei intra în castel o să te scutim să mai cari aşa ceva după tine. Tu nu vrei să nu mai ai nicio durere şi nici probleme cu dantura?

— Desigur că vreau, că am şi probleme cu articulaţiile dar nu cred că eu pot să am alt corp decât acesta?

— Nu va observa nimeni că eşti un fel de spirit cu singura condiţie să nu te uiţi în vreo oglinda că nu vei vedea nimic. Numai apa lacului poate oglindi spiritele!

— Şi cum mă mai pieptăn eu şi cum mă bărbieresc?

— Nu va mai fi cazul! Noi, înainte de primire avem grijă ca fiecare să fie aranjat şi pieptănat aşa cum vrea el, conform şi standardelor de aici şi aşa rămâne pe veci, chiar mai tinerel!

— Care veci, aici nu suntem în vizită şi apoi plecăm fiecare pe unde ne este calea?

— Desigur că exact aşa este cum spui tu numai că o zi de vizită în acest loc este echivalentă cu o sută de ani pământeni iar după o săptămână veşnicia deja nu mai contează. Ca să nu te plictiseşti după câteva zile poţi să fi

avansat şi să primeşti noi responsabilităţi.

— Singura mea dorinţă şi plăcere este să îmi fac de lucru într-o grădină şi să mă ocup de ea cât mai mult.

— Eu zic că într-o lună, de-a noastră, ai tot timpul! zise Mai Marele Castelului zâmbind pentru prima dată.

— Cum o lună, abia am timp să ocolesc grădina şi să mă obişnuiesc cu florile!

— Am zis, de-a noastră, adică o lună ca la Castel, dar probabil că nu ai fost foarte atent!

— Mamă măiculiţă, acum am înţeles şi cred că o lună e numai buna! Aşa îmi ajungeau şi câteva minute!

— Acum hai să lăsăm protocoalele astea şi să intrăm în castel. Stai să te privesc puţin şi să te aranjez. Acum te rog să vi după mine!

Mai marele Castelului a luat-o înainte şi domnul adus de vânt a pornit în urma lui şi au intrat prin portalul care se deschisese. În timp ce trecea prin el domnul a simţit ceva ca o boare şi o stare de fericire deplină şi linişte l-a cuprins. Nu mai avea nici cea mai mică durere şi era cu totul plin de viaţă şi putere. Cucuiul de pe frunte dispăruse cu totul.

Mai Marele Castelului, s-a oprit, s-a întors brusc spre el şi cu o singură mişcare, de profesionist, a scos de la brâu cuţitul lung şi încovoiat, cu o lamă care a străfulgerat aerul şi în secunda următoare i-a tăiat capul domnului cu o mişcare elegantă şi precisă.

— Ce-s figurile astea? a strigat el puţin speriat şi contrariat, dar cu capul pe umeri.

— Nu-i nimic deosebit ci doar procedura uzuală prin care verificam dacă ai scăpat de corpul fizic.

— Cum adică să scap de el că vad că sunt la fel de întreg ca şi până acum!

— Probabil că eşti genul mai greu de convins dar nu sunt pierdute toate speranţele să înţelegi ce vreau să spun. Hai să rămânem puţin nemişcaţi amândoi!

În clipa următoare băiatul de la grajduri s-a apropiat călare de ei şi fără niciun preaviz a trecut, cu un gest

absolut obişnuit, chiar prin corpurile lor îndepărtându-se în galop şi salutându-i cu o plecăciune pe cei doi.

— Ce chestie tare, chiar că nu am mai păţit aşa ceva dar acum am şi eu o întrebare, când îmi primesc corpul la loc şi terminăm cu hologramele astea?

— În câteva zile, dacă eşti capabil poţi fi propus pentru o reîncarnare!

— Atunci e bine, aoleu! că doar nu vorbiţi iar de zile din alea?

— Altele nici nu mai există pentru tine!

— Pare destul de complicat dar atunci când nu ai de ales, eu ştiu că este cel mai simplu!

— Şi mai ales să-ţi păstrezi simţul umorului că multora după o săptămână le cam piere zâmbetul de pe faţă!

— Nu sunt genul!

— Atunci totul este minunat şi putem să mergem împreună să-ţi prezint şi ţie grădina.

Internarea s-a terminat.

Şeful poliţiei, s-a ridicat din pat şi fără să mai aştepte să-i iasă analizele, s-a îmbrăcat, cu hainele care erau chiar în dulap şi a pus cu grijă pe pat cămeşoaia pe care o purtase de când s-a internat. Se gândea că în calitate de viitor tătic trebuie să fie un exemplu pentru copiii lui. Fără să se mai uite la cineva a coborât pe scări şi a ieşit afară din clădirea spitalului. Bineînţeles că afară nu îl aştepta nicio maşină dar uniforma lui de poliţist l-a salvat. Oricum era cunoscut în tot oraşul şi a fost suficient să facă un singur semn cu mâna şi prima maşină a şi oprit.

— Te rog să mă duci la secţia de poliţie i-a spus el şoferului, un tinerel imberb, care s-a şi grăbit să răspundă.

— Imediat şefu', să trăiţi! Maşina a pornit în trombă aruncând zăpada cu toate roţile.

— Ce faci băiete? a strigat şeful, la un moment dat, când mai aveau foarte puţin să ajungă.

— Am zis că vă grăbiţi şi poliţia mai trece şi pe roşu!

— Ai impresia că ai vreo sirenă montată pe maşină şi eu nu am văzut-o? Şi dacă o ai, ai auzit-o tu cum funcţionează?

— Nu şefu', să trăiţi!

— Bine că am ajuns, eşti un adevărat pericol public!

Tânărul a început să-şi dezvolte un zâmbet de şmecher care îi lăţea toată gura dar nu a apucat să-şi încheie finalizarea imaginii că a şi auzit clar:

— Vă rog să prezentaţi talonul şi carnetul de şofer!

După cum îl privea şeful se pare că nu era de loc ceva de glumit dar nici puştiul nu era de colea şi a apăsat pe acceleraţie i-a arătat şefului degetul special şi a plecat în trombă.

Şefu' a făcut doar un semn cu capul poliţistului care era în uşa secţiei şi acesta a sărit în prima maşina de poliţie din parcare şi a demarat pe direcţia fugarului. A intrat în sediu. Ardea de nerăbdare să vadă ce mai are de făcut şi să plece acasă la scumpa lui soţie. După ce şi încheiat treburile s-a dus direct la florărie şi a uimit-o pe vânzătoare cumpărând primul buchet de flori din viaţa lui de om însurat.

Într-un final a ajuns şi acasă. Soţia îl aştepta cu masa pusă şi cu oalele gata de încălzit.

— Bună, draga mea!

— Tu dragă mi-ai adus flori! Ce frumoase sunt! Eşti sigur că eşti bine? După cum vezi eu te aşteptam cu de toate, ţi-ai făcut analizele?

— Au ieşit foarte bune şi nici nu aveau cum să iasă altfel când mă simt atât de bine!

— Hai să stai la masă şi să-mi povesteşti ce ai mai făcut.

„Cum să-i spun că am fost la fata aia acasă şi că la poliţie ea şi-a făcut bucătăria cu intrare din biroul meu, probabil ar trebui să fiu nebun!"

— La ce te gândeşti tu dragul meu că parcă stai un pic pe gânduri?

— Nu stau pe ele că le turtesc! A încercat el o glumă. Dar ce ziceai?

— Eu, nimic, te aşteptam pe tine să-mi spui ce ai mai făcut.

„Acum trebuie să o testez să văd ce mai ştie de tipul ăla”.

— Dar tu cum ai petrecut toată ziua dragă?

— Ce petrecut? Ţi-am pregătit ce-ţi place mai mult.

— Ai fost pe undeva, ai ieşit pe afară, că e foarte frig?

— Unde să mă duc pe gerul ăsta, am stat numai în casă.

— A venit cineva pe la tine, să mai schimbaţi şi voi o vorbă?

— Cine să vină, prietenele mele sunt foarte comode şi ies greu din casă.

— Dar vreun bărbat nu a venit, am văzut că e plin de comis-voiajori şi umblă din uşă în uşă.

— La noi nu a venit nimeni că dacă se uită la ce casă avem îşi dau seama că nu ne lipseşte nimic şi asta numai datorită ţie care munceşti chiar şi nopţile!

„Asta cu nopţile este o idee dar nu mai e de actualitate”.

— Trebuie să ne gândim şi la viitor, draga mea, cui lăsăm noi această casă şi tot ce am agonisit?

— Mie îmi place cum vorbeşti şi chiar şi eu mă gândeam că am ajuns la un stadiu în care să ne gândim şi la viitor, dacă înţelegi tu ce vreau să spun?

— Cred că înţeleg!

În acel moment a sunat telefonul şefului şi acesta, după ce s-a şters tacticos la gură, a răspuns:

— Raportează! Nu mă mai interesează! Această anchetă s-a terminat! Toată lumea să-şi vadă de treaba ei şi să respecte programul. Cum adică l-ai văzut? Unde l-ai văzut? Şi ce nu are voie omul să umble pe acoperiş? Voi sunteţi nebuni? Cum o să-l vedeţi călare pe coama sediului poliţiei, ce e Moş Crăciun? Eu vă recomand să vă odihniţi

ca mâine Avem mult de lucru şi chiar vreau să facem şi o oră de regulamente. Ai văzut ce important este să cunoşti regulamentele? Cum adică nu ai văzut nimic? închide acum şi lasă-mă că sunt în timpul liber! Da, uite că unii poliţişti au şi timp liber, dar numai dacă sunt şefi. Salut! Eu cred că subordonaţi mei şi-au pierdut minţile!

— De ce dragul meu?

— Auzi, ce-mi spune ăsta, că ar fi văzut un om pe sediul poliţiei care mergea liniştit pe acoperiş. Tu ştii că noi nu avem terasă ci sunt pante peste tot, pe unde să meargă cineva?

— Eu zic că nu trebuie să te mai gândeşti la ei ci mai mult la noi şi la viitorul nostru.

— Aici ai perfectă dreptate şi imediat ce termin masa ne ocupăm şi de viitor.

Ultimele pregătiri.

Ideea cu acoperişul i-a venit pe când mergea liniştit pe stradă şi l-a văzut pe primul poliţist că se uita după el ca după un mare infractor. S-a gândit că nu s-a mai distrat de mult şi atunci a intrat în mintea lui şi l-a făcut să se uite spre clădirea poliţiei.

În primul rând acesta s-a frecat la ochi şi apoi s-a uitat din nou. Era evident că cineva circula neregulamentar pe coama acoperişului. Imediat s-a gândit la ce se spune în regulamentul militar despre această problemă dar nu şi-a adus aminte de nimic. Nici ce mai mică prevedere. Toate se refereau numai la circulaţia pe stradă sau pe trotuar. Neavând niciun punct de sprijin în texte s-a gândit că cel mai bine este să-l sune pe şeful secţiei, că data e şef şi să-i raporteze. După cum s-a văzut ideea nu a fost inspirată şi el a rămas în continuare într-o nebuloasă de gândire. Aşa fiind, cu nebuloasa după el, a intrat în sediu şi a încercat să-i explice poliţaiului de serviciu ce a văzut. Chiar l-a invitat afară să privească împreună.

— Eu cred că tu eşti stresat! I-a spus acesta fără să se mişte de pe scaun. Ce te-a apucat să-l suni pe şef, ai

văzut cum te-a lămurit imediat?

— Eu ştiu sigur ce am văzut că doar nu sunt nebun!

— Asta nu stabileşti tu! Scrie undeva că nu are voie nimeni să circule pe acoperiş? Nu scrie! Eu zic că poţi să te duci la spital şi să te instalezi în salonul în care a stat şeful şi să te pui singur la monitoare că altfel am impresia că frigul ţi-a contractat şi bucăţica aia de creier pe care o mai aveai.

— Tu vorbeşti serios?

— Poţi să mai ieşi o dată afară şi dacă omul nu e pe acoperiş atunci să faci ce ţi-am propus, iar dacă este să suni la pompieri să vină cu o scară din aia de-a lor.

— Bine, mă duc iar afară!

Afară era aproape întuneric şi nu se mai vedea nimic.

„Poate că a plecat” S-a gândit Primul poliţist. „Sau a căzut pe partea cealaltă” I s-a părut cel mai logic. „Eu la spital nu mă duc chiar dacă ăsta vine în fiecare zi şi se aşază precum cocoşul de tablă de la bunica mea pe casă!”

Distracţia s-a terminat aşa că Prinţul a trecut la probleme mai serioase. Mergea încet pe stradă, frigul se lăsase, dar el nu avea nicio treabă cu clima asta. Şi-a dat seama că se îndreaptă chiar spre casa Prinţesei. A şi ajuns. Uşa era deschisă şi a intrat în hol. Ea i-a ieşit în faţă şi el a rămas uluit de ceea ce vedea. O fată, frumoasă, zveltă, cu ochii sclipind de inteligenţă şi înţelegere, cu un zâmbet fermecător şi cald, îmbrăcată în hainele ei de casă dar care acum păreau a fi croite special pentru trupu-i superb. I se ghicea toată feminitatea şi simţea o dorinţă aprinsă să o atingă.

Uşor bulversat i-a zâmbit şi i-a spus:

— Ai fost la coafor, la cosmetică, unde ai fost de te-ai transformat aşa, te-ai mai născut o dată?

— Nu am fost nicăieri ci doar am dormit foarte bine iar transformarea nu cred că e de la coafor ci mai mult de aici! A spus ea şi i-a arătat degetul cu inelul.

— Deja a ajuns? Cum ai făcut?

— Eu nu am făcut nimic dar probabil că altcineva are

grijă de noi, i-a spus ea şi i-a arătat pe geam dulăul alb care îi privea neclintit.

— Da, el este în stare de aşa ceva! Nu ştiu dacă îţi dai seama ce reprezintă acest inel?

— Un fel de paşaport, aşa mi s-a spus.

— Cu cine ai avut tu o conversaţie atât de interesantă?

— Am şi eu secretele mele, dacă îmi dai voie!

— Atunci putem să ne spunem mai multe lucruri decât îţi poţi imagina!

— Abia aştept!

— Şti că Prinţul tău nu mai vine acasă?

— Mi-am imaginat!

— Cred că ai început să înţelegi şi faptul că nu mai suntem legaţi în niciun fel de acest loc?

— Asta am simţit de prima dată!

— Şi ce părere ai de toate acestea care ţi se întâmplă?

— Că nu putea fi ceva mai frumos! Ce mă interesează pe mine este ce vom face de acum în colo?

— Atunci, am să-ţi spun o poveste!

— Te ascult.

Amândoi s-au aşezat pe fotolii şi cu privirea unul la altul ei a început să-i povestească.

— Cu multă vreme în urmă cineva a constatat că moartea îi sperie îngrozitor pe oameni pentru că majoritatea cred că acesta este sfârşitul a tot ce există. În această situaţie altcineva a propus să se creeze un fel de legătură între cele două lumi cea a vieţii pământene şi cea a veşniciei. Multă vreme ei s-au gândit cum să realizeze această trecere şi cum să o facă cunoscută în aşa fel încât totul să pară firesc şi să nu mai sperie atâta lumea. În urma acestor dezbateri a fost creată o lume nouă, intermendiară între real şi lumea de dincolo. Un fel de lume de acomodare! Ca un antrenament pentru viaţa de dincolo şi Castelul reprezintă această lume

Aici se face un fel de preselecţie a celor ce sunt gata de trecere şi dacă încă nu sunt pregătiţi sau mai au anumite treburi importante, sunt respinşi şi asta deja se numeşte „moarte clinică” S-au scris sute de cărţi pe acest subiect şi nu mai insist asupra lui, pe scurt, lumea vine, este respinsă şi trebuie să se întoarcă la viaţa reală. Pentru că mulţi regretă această întoarcere s-a propus ca ceea ce se prezintă, după ieşirea din tunelul de lumină, să nu mai fie atât de spectaculos ci puţin mai anonim pentru ca cei respinşi să nu rămână cu o nostalgie veşnică şi să-şi dorească moartea pentru a reveni în lumea de dincolo.

— Cred că şi din acest motiv la Castel se munceşte şi nu a fost creat un fel de paradis?

— Aici ai intuit corect!

— Dar de ce noi trebuie să ne ocupăm de aceste probleme, nu o pot face numai cei decedaţi?

— S-a constatat că nu e bine ca ei să fie ocupaţi şi cu aceste probleme şi oricum nu pot trece din lumea lor în această lume!

— Dar fantomele?

— Acelea îi reprezintă pe cei care nu se pot desprinde de viaţa reală din cauza anumitor probleme, deşi au toate actele în regulă, ca să mă exprim aşa, au paşaportul în buzunar.

— Şi ne ocupăm şi de aceste cazuri?

— Nu neapărat, numai de acelea care ar putea face rău sau care doresc să intre în alte persoane.

— Dar sper că noi nu trebuie să murim că să ne putem face treaba?

— Nu numai că nu murim dar vom trăi foarte mult, comparativ cu viaţa pământeană!

— Asta-i bine! A zis Prinţesa, înţeleg că nu vrei să mănânci că mie nu mie foame de loc.

— Aşa şi trebuie, iar de acum în colo o să-ţi scadă complet pofta de mâncare.

— Dar ce fac eu cu mătuşa mea că e foarte sperioasă şi nu pot să-i povestesc nimic din ce mi-ai spus dar nici nu

pot să dispar din viaţa ei.

— Nici nu e nevoie. Dacă vrei putem să-i facem o vizită şi să mă prezinţi ca logodnic.

— Asta cred că ar înnebuni-o de plăcere!

— Atunci hai!

— Cum adică, atunci hai?

— Nu vrei să-i facem o vizită chiar acum?

— Ba da dar nu cred că sunt pregătită, nu sunt aranjată, îmbrăcată ca lumea, trebuie să o anunţ înainte să nu se supere că nu s-a pregătit.

— Atunci anunţ-o şi spune-i că trecem mâine pe la ea. De când nu v-aţi mai văzut?

— De câţiva ani!

— Poţi să-i dai un telefon?

— Sigur că pot şi chiar trebuie că a rămas cam bulversată de când am vorbit de la poliţie. Să nu creadă cine ştie ce.

— Sun-o!

— Bună mătuşico! spuse ea după ce a aşteptat de credea că se face dimineaţă. Ce să fac, bine fac! Chiar mă gândeam să trecem pe la tine! Cum, cine să trecem, eu şi logodnicul meu! Bine că stăteai pe scaun. Am un logodnic şi mă gândeam să ţi-l prezint că tu eşti singura mea rudă şi cred că aşa e frumos. Hai nu plânge acum că nu mai venim dacă faci aşa! Mâine e bine? Atunci aşa rămâne.

— S-a bucurat tare mult sărăcuţa, ea ţine enorm la mine dar şi eu la ea.

— Atunci să ne pregătim de plecare!

— Ce putem să pregătim?

— Un cadou, ceva care să-i facă plăcere!

— Eu cred că cea mai mare plăcere a ei ar fi să nu o mai doară oasele atât de tare, dar asta nu depinde de noi!

— Până acum nu a fost momentul să-ţi spun dar mă văd nevoit să te informez că puterile tale sunt acum mult peste ceea ce îţi poţi tu imagina şi îi poţi lua durerile mătuşii tale chiar de aici, în această clipă.

— E uluitor ce-mi spui dar ce ar trebui să fac pentru asta, să-mi vând sufletul?

— Nici vorbă! Te aşezi comod pe fotoliu, îţi imaginezi casa mătuşii tale şi apoi o vezi că este zglobie şi fără nicio durere. O şi aşa puţin şi apoi o laşi să circule liberă. Încearcă!

— Hai să încerc! Am început să te cred! A spus Prinţesa şi s-a aşezat pe fotoliu şi a închis ochii.

— Da ce-i chestia asta? Parcă aş fi chiar în casa ei, o văd perfect!

— Aşa este şi normal. Eşti chiar acolo, doar că puţin invizibilă. Acum vindec-o!

— Vreau ca mătuşa mea să se ridice de pe scaun şi să umble fără nicio durere prin toată casa! Nu se întâmplă nimic!

— Ai şi tu puţină răbdare că nu eşti încă profesionistă!

— Uite că se ridică. Ce se mai minunează! S-a dus la oglindă, stă dreaptă şi parcă e mai frumoasă şi mai tânără.

— Chiar aşa şi este! Se pare că ţi-ai intrat în mână! Trebuie să-ţi foloseşti forţele cu multă atenţie că poţi să faci şi rău nu numai bine.

— Asta chiar că este interesant! Am eu un tip care mi-a făcut foarte mult rău când eram mai mică şi poliţia nu m-a crezut şi a scăpat nepedepsit.

— Şi cum vrei să rezolvi această problemă?

— Simplu!

— Cum?

— Să fac să-i dispară toată bărbăţia!

— Chiar să-i dispară nu e bine dar poţi să-l faci să nu mai fie în stare de nimic. Vezi unde este acum!

Stând tot pe fotoliu, cu ochii închişi Prinţesa a exclamat:

— Unde să fie nenorocitul decât călare pe nevasta băcanului!

— Atunci poţi să-i faci o surpriză!

— Pot?

— Bineînţeles!

— Atunci mă gândesc că din acest moment şi pentru totdeauna simbolul bărbăţiei lui să devină lung şi moale! Cred că nu am nimerit-o?

— De ce spui asta, ai grijă că eu nu urmăresc ce faci şi nu vreau să intervin.

— Cum de ce? O să râzi de mine dar i-a crescut o barbă, lungă şi moale!

— Acum înţelegi că trebuie să îi mai precisă?

— Mai încerc o dată şi voi fi excesiv de precisă! Mă gândesc ca din acest moment organul cu care o vizitează el pe doamna să devină mic şi inutil! Aoleu mamă, ce palmă i-a tras! Acum sunt chiar satisfăcută! Dar noi vom avea vreodată copii, că mătuşa precis o să mă întrebe ce am de gând.

— Eu zic că întâlnirea cu mătuşa să aibă loc după masa de prânz ca să putem spune că nu mai mâncăm nimic că am luat masa în oraş.

— Nu poţi să-i spui că în loc să vi la ea te-ai dus în oraş să mănânci că se supără rău de tot.

— Nici chiar aşa, dar poţi să-i spui că noi mergem cu afaceri la ea în zonă şi ne-am întâlnit cu partenerii şi am fost nevoiţi să luăm masa împreună şi atunci o să înţeleagă exact ce trebuie.

— Aşa mai merge, deşi nu tot nu cred că e bine! Dar de copii ce să-i zic?

— Te uiţi fix în ochii ei şi îi spui: desigur mătuşă dragă!

— Şi ea ce o să zică?

— Nimic că nu o să aibă timp, trebuie să se bucure, că doar nu vrea o demonstraţie în avans pe loc!

— Acum eu nu înţeleg ceva.

— Ce?

— Dacă noi trebuie să mergem de colo colo şi să facem un fel de legătură de ce nu stăm acolo şi acum

suntem aici?

— E mai greu de explicat dar am să încerc. După plecarea Maestrului senior, care a fost avansat, noi vom prelua conducerea Castelului şi pentru asta a trebuit să fim creaţi în exteriorul lui.

— Dar noi nu puteam să venim de acolo aici?

— Nu pentru că acolo sunt numai cei care au plecat din această lume şi care nu pot revenii aici decât în condiţii speciale. Noi vom merge, imediat ce ne terminăm treburile acolo şi ne vom întoarce aici numai la nevoie.

— La ce nevoie?

— De exemplu atunci când mătuşa ta va dori să vină la noi acolo.

— Adică să moară?

— Ăsta-i un termen prea banal pentru ceea ce se petrece în realitate. Spiritul ei nu moare niciodată!

— Şi eu o să o mai văd, după ce moare sau nu?

— Asta depinde de tine, tu poţi păstra mereu pe lângă tine spiritul ei şi puteţi vorbi, vă puteţi plimba sau orice altceva doriţi să faceţi. Ea va fi mereu mătuşa ta iubitoare.

— Adică tu zici, că acum pot să-ţi zic tu, nu-i aşa?

— Desigur!

— Deci tu zici că după ce o îngrop, de abia atunci o să am parte de ea mai mult timp?

— Exact! Numai pentru oamenii obişnuiţi aşa-zisa moarte reprezintă sfârşitul, în realitate veşnicia acum începe.

— Şi noi când murim?

— Asta o să discut altă dată cu tine!

— E ceva atât de apropiat?

— Dimpotrivă!

După această discuţie cei doi s-au culcat fiecare în patul lui. Prinţesa parcă nu-şi permitea să se bage lângă el în pat aşa, fără nicio pregătire specială. Afară, în dreptul geamului, dulăul stătea de pază şi era evident că pentru el

frigul nu conta.

Amândoi s-au trezit o dată şi ea a venit până la el la pat şi a văzut că stătea cu ochii deschişi şi o privea şi parcă o şi aştepta.

— Cum ai dormit?

— Ca de obicei, eu dorm foarte bine!

— Eu nu ştiu ce am avut dar parcă nici nu am dormit cu toate că mă simt foarte odihnită. Am avut senzaţia că m-am trezit în clipa în care am pus capul pe pernă. Nu ţi se pare ciudat?

— Asta în niciun caz nu e ceva ciudat ci doar normal. Noi stăm într-un fel de stare de veghe permanentă.

— Uite că dulăul ăla mare e iar la fereastră!

— Întreabă-l ce noutăţi mai are!

— Cum să vorbesc cu un câine?

— Te uiţi la el, ca să înţeleagă că vrei să-i vorbeşti şi apoi eşti atentă la ce mesaje îţi transmite.

— Cum să-mi transmită el mesaje, să latre la mine?

— Asta în niciun caz, el nu vorbeşte cu tine atât de urât! Tu face ţi-am spus eu şi ai să vezi ce se întâmplă!

— Mă duc la fereastră, mă uit fix la el, văd că şi el se uită fix la mine şi… Ce chestie, dulăul ăsta parcă vorbeşte! Mă întreabă ce ordine am să-i dau, ce să-i spun? Văd că el nu spune nimic decât în gând. Parcă a intrat în capul meu!

— Chiar aşa a şi făcut, el vorbeşte cu mintea ta acum.

— Şi eu cum pot să-i răspund că pare un căţel foarte civilizat şi nu not să mă fac că nu am înţeles întrebarea.

— Spune-i că eşti foarte mulţumită că este cu noi şi că momentan nu ai ordine de transmis.

— Dragă căţelule vreau să ştii…

— Ei, ce faci?

— Comunic cu căţelul.

— Nu comunici bine dacă vorbeşti cu glas tare, trebuie să vorbeşti numai în gând!

— Am înţeles. „Dragă căţelule…”

— El nu este „Dragă căţelule”… ci „Stimate

mesager”…

— Bine, o iau de la capăt! „Stimate mesager îţi mulţumesc că ai grijă de noi şi să ştii că nu am niciun ordin de dat”.

— Mă întrebă dacă mi-a plăcut grădina!

— Şi ţi-a plăcut?

— Da, dar am crezut că e doar visul meu nu ceva din lumea lui. Dar de ce nu fuge că vine o maşină chiar spre el?

— El nu poate fi călcat aşa cum nu poate fi nici văzut, el apare numai pentru noi.

— Vai de mine! A trecut peste el!

— Nu a trecut peste ci prin el!

— Tu ai dreptate că este tot în locul ăla, dar şoferul nu l-a văzut?

— Nu că pentru el nu există, numai noi îl putem vedea.

— Şi o să stea aşa tot timpul după noi?

— În niciun caz că mai are şi alte treburi dar dacă vrei să-l chemi, e suficient să te gândeşti la el şi apare imediat.

— Dar nu pot să-i spun să plece că parcă mi-e milă să-l văd cum stă acolo în frig.

— Poţi să-i spui ce vrei tu dar nu-i vorbi de frig că nu ştie ce e ăla!

— Adică nu simte frigul?

— Nu simte nimic, el este personal de execuţie şi nu e treaba lui să simtă ceva. El nu este fiinţă ca noi.

— Am văzut că şi tu te speli cu apă rece şi nu ai probleme, tu nu eşti fiinţă?

— Ba da, eu sunt dar prin mine nu trece maşina, noi suntem altfel!

— Hai să ne pregătim să mergem la mătuşa că sunt sigură că ne aşteaptă cu ochii pe geam.

— Dacă te gândeşti la ea poţi să vezi imediat ce face.

— Chiar aşa? Ia să văd ce face! Se duce la bucătărie

şi vrea să înceapă să gătească de mâncare. Ce oloaie a scos!

— Spune-i să se oprească că noi nu mâncăm nimic.

— Cum să-i spun că nu mă aude?

— Mintea ta să-i spună minţii ei că mai bine să se odihnească şi să nu se apuce de gătit.

— Aşa cum am vorbit şi cu căţelul?

— Cam la fel dar trebuie să ţi cont că pentru căţel, cum îi spui tu, eşti o stăpână iar pentru mătuşa ta eşti o nepoată iubitoare şi să nu foloseşti acelaşi ton.

— Am înţeles! „Dragă mătuşico, te rog să stai liniştită şi să nu faci niciun fel de pregătiri că noi nu venim să mâncăm ci doar să te vedem” A fost bine?

— Foarte bine, ai început să te descurci. Vezi acum ce face!

— Face foarte bine că s-a pus la televizor!

— Închide-i aragazul că l-a lăsat deschis!

— Tot cu mintea?

— Tot cu ea că nu ai altceva!

— „Aragazule te rog să te închizi!”

— Hai că eşti extraordinară, cum vorbeşti cu un aragaz? închide-l tu cu puterea minţii nu te ruga de el să se închidă singur că nu poate!

— Uite că mi-a reuşit! S-a închis!

— Nu s-a închis nimic că ai oprit doar gazele şi mătuşa mai avea puţin şi sărea în aer, am răsucit eu butonul. Trebuie să îi mai atentă!

— Aşa e probabil la început, mai explodăm şi noi una, alta!

— Tu vrei să mă bine dispui? Mergem?

— Cum ajungem la mătuşa mea?

— Ca oamenii normali luăm un taxi, că ar fi culmea să se trezească cu noi direct pe fotolii în mijlocul casei.

— Să-i ducem şi noi ceva, un cadou, o floare.

— Luăm pe drum.

Au ieşit amândoi din casă şi au făcut semn primului

taxi care trecea prin zonă. După ce au oprit la o florărie au plecat mai departe şi aproape de prânz erau chiar în faţa casei. Au sunat la uşă. Probabil că mătuşa se aştepta ca ea să apară cu vechiul ei prieten, cel care spăla cadavre, dar când a văzut ce mândreţe de bărbat o însoţeşte şi-a pus mâna la gură şi nu a mai putut scoate o vorbă. Doar s-a dat la o parte din uşă să-i lase să treacă.

— Ce-i mătuşică dragă, ce te-a speriat aşa rău?

— Prinţesa mea, a spus ea alintând-o aşa cum ştia că îi place. Nu m-a speriat, m-a leşinat că nu mă aşteptam la aşa ceva. Am ştiut întotdeauna că meriţi ceva mai bun dar nu am sperat la atât de bun. A spus ea în timp ce primea din partea lui frumosul buchet de flori. Pe tine cum te cheamă? A mai întrebat ea cu ochii în sus spre chipul lui.

— Mă gândeam că dacă ei i-aţi spus prinţesă atunci eu de ce nu aş fi Prinţul.

— Ce frumos, o prinţesă şi un prinţ în vizită la mine acasă! Hai şi luaţi loc să stăm de vorbă.

Nici nu s-au aşezat bine şi mătuşica, o femeie micuţă şi plinuţă dar cu cea mai blândă privire din lume, i-a şi întrebat, uitându-se mai mult spre ea:

— Şi cu copiii aveţi vreun plan?

Acum era rândul ei să-şi arate forţele aşa că a privit-o fix în ochi şi i-a răspuns:

— Desigur mătuşică dragă!

— Atunci e bine!

— E bine! I-a răspuns şi Prinţesa şi l-a apucat de mână pe marginea fotoliului ca un fel de pecetluire a promisiunii.

Mătuşica nu se mai sătura să-i tot privească. Nimeni nu a adus vorba de fostul ei prieten că nu era cazul.

— Mă bucur mult că aţi trecut pe la mine şi că am putut să mai stăm şi noi de vorbă! A spus mătuşa în timp ce le făcea semne cu mâna din dreptul uşii iar ei se depărtau pe aleea din faţa casei.

— Asta ce a mai fost? A întrebat prinţesa, că nu am avut timp să schimbăm nicio silabă darmite să stăm de

vorbă? Nu crezi că o să-şi dea seama că am fost în vizită două minute?

— Nu are cum că i-am umplut bucătăria de vase de spălat şi cred că o şi doare gura de câte ne-a povestit!

— Şi noi cu ce ne-am ales?

— Cu mult timp liber!

— Ca să facem ce?

— O vizită pe dincolo!

— Eu am impresia că tocmai am fost şi după câte îmi aduc aminte am fost primită foarte bine.

— Aia nu a fost intrarea oficială ci doar un fel de probă.

— Şi când este oficial cum este?

— Tocmai asta vreau să vezi! Cheamă mesagerul!

— Cum, cuţu, cuţu?

— Tu acum nu mai eşti cine ai fost ci o femeie frumoasă şi deşteaptă şi în această nouă calitate te gândeşti că el are timp să vină în faţa ta şi că doreşti ca acest lucru chiar să se întâmple, nu, cuţu, cuţu!

— Mă uit şi… e deja aici! Cum să vorbesc cu el?

— Te gândeşti că, după mine, tu eşti de acum cea mai importantă fiinţă din viaţa lui!

— E ca şi cum aş avea un copil?

— Niciun copil nu te poate respecta şi nu te va asculta cum o va face acest animal! Gândeşte-te la el ca la un prieten de mare nădejde cu care vrei să schimbi o vorbă!

— Şi să vorbesc în mintea mea cu el?

— Exact, ca şi cum te-ar auzi!

— Dar cum să-i spun, „dragă căţelule”?

— Am mai vorbit de modul de adresare aşa că poţi să-i zici „Stimate mesagerule”!

— M-am gândit să nu mai zic „Stimate” unui căţel dar pot să-i spun „Dragă mesagerule”.

— Şi mai bine, văd că îţi intri repede în rolul de stăpână. Spune-i să pregătească sosirea noastră oficială la

Castel.

În timp ce ei discutau mesagerul stătea liniştit în faţa lor şi aştepta ca dialogul să se termine. Privirea lui era îndreptată fix în ochii ei.

„Vreau să te rog să pregăteşti sosirea noastră oficială la Castel! Adică să-i anunţi pe toţi cei în măsură să facă acest lucru!”

— Te descurci şi va fi din ce în ce mai bine!

— Şi noi cum vom şti că ei sunt pregătiţi?

— O să fim informaţi!

Au plecat încet pe jos, ca într-o plimbare, spre casă. Niciunul nu simţea frigul şi cei câţiva trecători întâmplători nu se puteau opri să nu-i admire ca pereche. Ea îl ţinea de mână şi simţea prin căldura ei noi senzaţii neîncercate şi nebănuite.

După ce au trecut de o intersecţie, tocmai când îşi continuau drumul liniştiţi, un grup de patru tineri au ieşit în calea lor. Două lucruri erau evidente, că toţi erau băuţi şi că nu aveau de gând să-i lase să treacă.

— Stimabile nu vrei să ne-o împrumuţi şi nouă pe domnişoara pentru o seară?

Prinţul s-a oprit şi a început să-i privească fără să scoată nicio vorbă. Ea s-a strâns lângă el şi acum îl ţinea de braţ cu ambele mâini.

— Cu tine vorbesc băiatule sau te faci că nu mă vezi?

Prinţul nu a scos iar nicio vorbă şi nu a schiţat niciun gest.

În clipa următoare unul dintre golani a întins mâna şi a vrut să o apuce pe Prinţesă de braţ. Ea se uita speriată şi nu-i venea să creadă ce vedea. Într-o fracţiune de secundă tânărul a fost aruncat cu putere înapoi şi a căzut tot în picioare dar mult în spatele grupului. Era absolut clar că nimeni nu l-a atins. Toată lumea a văzut cum s-a ridicat în aer şi s-a dus mai în spate. Ceilalţi trei au rămas pe loc dar, probabil că aburii băuturii, îi făceau foarte curajoşi şi s-au repezit cu toţii să tragă de Prinţesă. Toţi trei s-au trezit cu câţiva paşi mai în spate şi de acolo au început chiar să

alerge spre cei din faţa lor. După trei patru paşi s-au oprit uluiţi pentru că în faţa lor, cu toate că era lumină perfectă, nu se mai zărea nimeni.

— Ce le faci? S-a auzit clar vocea ei.

— Nu vreau să le fac niciun rău ci doar să-i învăţ că nu au toate drepturile din lume.

— Dar de ce s-au oprit aşa brusc?

— Pentru că nu ne mai văd!

— Nici pe mine?

— Mai ales pe tine că ai văzut ce căutare ai!

— Dar eu te văd pe tine!

— Noi ne vedem şi doar pentru ei suntem invizibili.

— Şi cât putem să stăm aşa?

— Cât dorim, acum mai stăm doar să vedem ce fac în continuare.

— Eu cred că s-au lămurit şi putem să devenim vizibili.

— Cum doreşti. A spus Prinţul şi instantaneu şi-au făcut apariţia chiar în faţa agresorilor.

— Uite-i mă! Arde-i! Unde naiba aţi fost?

În timp ce vorbea cel care, de altfel, părea un fel de şef s-a apropiat şi a scos de pe mânecă un bulan, ca de poliţie, l-a ridicat şi a vrut să lovească cu el.

— Te las pe tine, a spus Prinţul că e fost dorinţa ta să vezi cum se comportă dacă suntem vizibili!

Prinţesa şi-a pus mâinile la ochi şi a început să ţipe speriată!

— Să ardă! Să se aleagă praful de ei!

Fără să se coordoneze vreun moment toţi cei patru au început să scoată un fum gros de nu se mai vedeau unii cu alţii. Peste câteva momente ardeau ca nişte torţe şi se vedea clar cum se priveau îngroziţi unul pe altul.

— Nici chiar aşa, a spus Prinţul, nu trebuie să-i omori dar poţi să-i îngrozeşti cât vrei.

Focul s-a stins instantaneu şi cei patru au rămas în mijlocul străzii plini de funingine şi nu le venea să creadă

că încă le mai iese fum din urechi şi din gură. Au început să urle şi fără să le mai spună cineva ceva au rupt-o la fugă, alunecând pe gheaţa de pe carosabil.

— Dar nu ştiu ce mi-a venit că nu am vrut să omor pe nimeni însă m-am speriat cumplit. Îţi mulţumesc că m-ai oprit, nici eu nu vreau răul nimănui.

— Puterile tale sunt acum foarte mari şi trebuie doar să conştientizezi lucrul ăsta şi să le foloseşti cu o cât mai mare chibzuinţă. Trebuie să te mai antrenezi!

— Sper că o să mă ajuţi să fac lucrul acesta?

— Bineînţeles! Uite că am ajuns şi la locul nostru.

— Cum au intrat au auzit telefonul sunând şi au ridicat receptorul.

— Da mătuşico dragă, am ajuns cu bine, ne bucurăm că ai avut răbdare cu noi şi sper că nu te-am obosit foarte tare. Sunt perfect de acord cu tine că e cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Sigur că ne mai vedem! Te sărut! Somn uşor!

— Sper că e bine?

— Se simte într-adevăr minunat şi mai ales acum când vede că am şi eu un rost.

— Pare o femeie foarte de treabă!

— Aşa şi este. Cum dormim, tot separat?

— Momentan da, ai să înţelegi mai târziu de ce!

— Nu mai sunt aşa curioasă, acum că te ştiu cu mine!

— Toată viaţa ta se va schimba şi trebuie să o facem ca lumea.

— Tu ştii cel mai bine!

Vizita oficială.

Tot castelul era în fierbere. Sosirea Maestrului junior a fost anunţată. Toată lumea ştia deja că el nu va veni singur ci va fi însoţit de noua stăpână. Fetele de la frecat tacâmuri erau cele mai încântate pentru că ele nu prea aveau încă o persoană de sex feminin cu care să mai schimbe o vorbă.

— Tu ce crezi e frumoasă?

— După mine cred că nu există o fată mai frumoasă, altfel nu venea cu ea!

— Dar dacă e vreo zgripţuroaică şi ne face zile amare?

— Fii serioasă că aşa ceva nu e posibil, ai văzut şi tu că aici totul păstrează o anumită armonie şi nimeni nu se supără pe nimeni, aşa ceva nu e întâmplător.

— Şi când crezi că vin?

— Asta nu putem să ştim noi, momentan s-a ordonat doar pregătirea sosirii lor şi nu s-a anunţat şi data.

— Cum adică să ne pregătim?

— După cum şti ei sunt primii stăpâni care vin din lumea reală că noi nu am mai avut până acum aşa ceva.

— Dar tu de unde şti atâtea lucruri?

— Eu nu ştiu cu nimic mai mult ca tine şi sunt convinsă că dacă te întrebam eu pe tine şi tu ai fi ştiut să răspunzi, uite, de exemplu, cum o cheamă pe noua noastră stăpână?

— Asta e simplu că noi o să-i spunem Prinţesă!

— Şi de unde şti tu asta?

— Cum de unde, aşa mi-a venit să spun.

— Atunci te întreb altceva: pe unde vor ajunge la Castel?

— Cum pe unde, pe drumul secret!

— Şi asta de unde şti?

— Hai că vrei să mă prosteşti dar eu cred că toată lumea ştie lucrul acesta.

— De unde?

— Din cap, din minte, habar n-am!

— Exact despre asta îţi vorbeam şi eu, noi ştim o mulţime de lucruri dar nu ştim că le ştim decât atunci când vine vorba de ele.

— Şi ţie nu ţi se pare ciudat că ai o grămadă de cunoştinţe pe care nu le foloseşti şi stăm amândouă şi frecăm tacâmuri în loc să producem ceva mult mai interesant şi mai util.

— Nu prea înţeleg exact ce vrei să spui cu, să producem ceva util?

Aşezat într-o parte, în curtea imensă, Mai Marele Castelului urmărea cu atenţie dialogul fetelor împreună cu Administratorul.

— Ce părere aveţi, fetele au un dialog corespunzător?

— Eu cred că da pentru că, după spusele mesagerului ele vor fi nevoite să facă faţă unei stăpâne extrem de inteligente şi vor fi nevoite să susţină cele mai complexe dialoguri, nu cred că vor mai rămâne la frecatul tacâmurilor şi vor fi un fel de asistente ale Prinţesei.

— Şi tacâmurile, cine le mai curăţă?

— Nimeni, asta era o sarcină de umplutură, aici nu mănâncă nimeni, musafiri invitaţi la masă avem prea rar, deci toate tacâmurile se vor păstra curate mereu.

— Şi atunci fetele astea de ce au curăţat atâta la ele?

— În realitate nu au curăţat nimic pentru că nu aveau ce să cureţe, ele doar credeau că le curăţă, în mintea lor era mereu o grămadă de tacâmuri murdare. Asta a fost o ocupaţie de trecere de la o activitate la alta. Recent au fost inoculate cu toate cunoştinţele de care au nevoie pentru noua slujbă. Uite dacă te uiţi mai atent ai să observi că ele nu freacă nimic în mână ci dar fac mişcările de curăţare ale unor tacâmuri, dar nu le au.

— Însemnă că va trebui să le prezentăm noi stăpâne şi să le aranjăm să arate cât mai bine.

— Asta nu e treaba noastră ci a celor de la croitorie, am dat toate ordinele necesare.

— Dar până acum ele plecau de la masă şi se duceau până la uşa dormitorului şi se întorcea imediat înapoi şi se apucau din nou de treabă, dar de acum cum vor face?

— De acum viaţa lor este schimbată radical, bineînţeles că acum chiar vor intra în camerele lor, care au fost aranjate pentru fiecare sau vor face numai ce va dori noua stăpână.

— Dar nu avem o problemă majoră deoarece ele nu sunt reale fizic şi nu o pot atinge pe stăpână fără să se

observe acest lucru. De exemplu nu o pot ajuta cu îmbrăcatul, că nu pot atinge hainele reale fizic?

— Asta e cel mai simplu pentru că ele vor mişca toate hainele dintr-un loc în altul cu puterea minţii lor şi doar vor mima că le ating şi le plimbă. La fel şi dacă Prinţesa cere un pahar cu apă, acesta va veni singur şi ele doar se vor face că ţin mâna pe el. Asta nu e complicat de loc, pentru ele.

— Dar stăpâna va şti aceste lucruri sau la un moment dat va dori să se sprijine de una din ele?

— Pe lângă faptul că ea este o persoană foarte inteligentă până va ajunge aici va fi complet informată despre toate detaliile, în plus va fi avertizată că în această lume persoanele nu au consistenţă fizică.

— Să sperăm că vom fi la înălţime cu ceremonialul oficial de primire!

— Nici nu se poate altfel! Chiar foarte pregătiţi! Să urmărim ultimele aranjamente!

Curtea era perfect curată şi în orice colţ, grădinarul, adică omul adus de vânt, a amplasat ghivece mari cu flori. Acum dacă vorbim despre această lume, florile de aici sunt reale, ca şi aleile sau casele. Oricine vine din lumea adevărată nu va observa nicio diferenţă între lucruri. Numai fiinţele sunt entităţi dar ele nu sunt deranjate de acest fapt care a devenit un fel de a doua natură. Pe nimeni nu deranjează dacă un cal trece prin oamenii care stau de vorbă, în mijlocul drumului, sau atunci când două persoane se întâlnesc şi nu e prea mult loc de trecere că trec una prin alta fără probleme. Astea sunt deja lucruri absolut banale.

În afară, lângă zidul Castelului se făcea primirea celor care vin din lumea reală cu diferite negustorii, flori, răsaduri, pomi fructiferi, piatră pentru drumuri, şi altele. Aceştia lăsau marfa şi apoi plecau. De fiecare dată ei aveau impresia că sunt în alt loc şi au alţi clienţi dar, de fapt, nu exista decât personalul din Castel. Toate aceste pregătiri au fost făcute pentru ca cei doi stăpâni care vor veni din

lumea reală să fie cât mai aproape de mediul lor şi să nu trăiască într-un loc complet diferit.

Pentru că această lume era un experiment absolut inedit, la început nu s-a permis intrarea aici a tuturor celor care îşi terminau treaba dincolo. S-a considerat ca iniţial să se facă o selecţie a tuturor celor capabili de a înţelege fenomenul, a persoanelor bune la suflet şi inimoase. Aici nu era primiţi foşti criminali sau violatori ci numai oameni buni. Aşa s-a ajuns la domnul adus de vânt sau la băiatul de la grajduri. Înainte de momentul plecării din lumea lor se petrecea, într-un fel sau altul, primirea inelului uzual de trecere şi dacă el era acceptat din toate punctele de vedere atunci selecţia era ca şi făcută. Au fost şi două excepţii de la regulă şi anume atunci când inelul a trecut de la o persoană decedată la una vie şi i-a conferit acesteia puteri nebănuite. Aici vorbim de Prinţesă şi de Prinţ şi cu acestea excepţiile s-au epuizat.

Sălile Castelului au fost curăţate perfect şi camera stăpânilor a fost aranjată după toate regulile artei. Din dormitor se ieşea pe o terasă de unde se puteau observa toate mişcările din curte şi pe care era o şi măsuţă elegantă din lemn de trandafir cu o vază plină cu flori, iar alături erau două fotolii cu perne moi. Din dormitor se putea intra şi în bibliotecă unde erau aşezate după reguli bine stabilite multe mii de cărţi.

Baia era o adevărată simfonie de culori cu dale de marmură roz şi placaje din plăci de onix alabastru. Robineţii erau dintr-un material alb care strălucea de curăţenie. Tot spaţiul stăpânilor era plin de lumină. Toată lumea era convinsă că va produce o impresie cu totul deosebită.

Toate entităţile prezente au fost rugate să fie extrem de atente la sosirea noilor stăpâni şi să răspundă imediat oricăror dorinţe a acestora. Mesagerul supraveghea cu atenţie toate pregătirile pentru ca în orice moment să fie gata să le comunice stăpânilor stadiul lucrărilor.

Nimeni nu era prea atent la Administrator care parcă

era mereu nemulţumit şi se făcea că supraveghează dar în realitate avea alte planuri. El era chiar supărat că nu fusese numit continuatorul Maestrului senior ci a fost ales acel prinţ cu care nu prea era lămurit care e treaba. Colac peste pupăză nici nu venea singur ci însoţit de noua stăpână. Acum chiar că erau prea multe probleme de rezolvat dar el era sigur că va face faţă tuturor. Pentru început a dat o tură în jurul Castelului să verifice toate posibilităţile de intrare şi să vadă cum pot fi blocate. Chiar se gândea că Maestrul junior fiind o persoană fizică va fi foarte uşor să o blocheze în afara zidurilor şi apoi să vadă cum face să o gonească pentru totdeauna pentru ca el să devină noul stăpân. Bineînţeles că despre aceste planuri nu a vorbit cu nimeni.

Bubuituri în uşă!

Nici nu se luminase bine de ziuă şi în uşa Prinţesei s-au auzit lovituri puternice.

— Deschideţi! Poliţia!

De data aceasta, fără să se arate speriată sau panicată, Prinţesa i-a spus Prinţului:

— Auzi, strigă unii la uşă că sunt de la poliţie!

— Întreabă-i ce vor!

— Cum să-i întreb, adică să le deschid uşa?

— Exact! Nu ai nicio problemă dacă le deschizi uşa, doar să pui un halat pe tine!

— Ai dreptate că am rămas în pijama!

— Deschideţi odată, că spargem uşa!

În clipa următoare uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Prinţesa care radia atâta frumuseţe şi forţă încât cei din faţa ei au rămas perplecşi! Ea îi privea calm şi chiar i-a întrebat:

— Ce v-a apucat de loviţi aşa în uşa mea?

Uluiţi de înfăţişarea ei, cei doi poliţişti, că ăştia nu merg decât câte doi, s-au dat înapoi instantaneu şi au încercat să îi spună că i-a trimis şeful să îl caute pe bărbatul blond.

— Şi de ce v-a trimis la mine acasă?

— Dumneavoastră i-aţi spus că a fost o dată pe aici şi şeful a zis că poate ştiţi ceva de el.

— Asta nu e treaba şefului, dacă eu ştiu sau nu ceva despre aceste om şi vă rog să-i transmiteţi că dacă vrea să vorbească cu mine este invitatul meu, ştie el, la o cafea! Acum sunteţi liberi! Le-a spus Prinţesa şi ei fără să mai scoată un sunet sau şi întors pe călcâie şi au plecat. Tonul din vocea ei nu mai permitea altă replică.

— Te-ai descurcat foarte bine şi chiar mă bucur că nu a fost nevoie să intervin în vreun fel.

— Îţi mulţumesc de apreciere dar, stau şi mă întreb, de unde ştiu eu să fiu aşa de hotărâtă şi puternică.

— Asta nu se învaţă, asta ai devenit şi noile tale calităţi sunt în curs de creştere, vei atinge culmi încă nebănuite. O să-ţi facă plăcere!

— Deja mă simt extraordinar de parcă nimeni şi nimic nu-mi poate sta în cale!

— Atunci cred că este timpul să facem prima vizită oficială la castel!

— Cum să mă îmbrac?

— E normal ca o femeie să se gândească în primul rând cum se îmbracă dar asta e mai puţin important acum. Vom fi îmbrăcaţi de specialişti!

— Adică vor veni aici?

— În niciun caz, ne vom duce noi la ei sau mai bine zis în momentul în care ne vom apropia se va produce şi schimbarea hainelor.

— Nu prea înţeleg cum vine treaba cu apropiatul că eu am fost acolo doar în vis şi nu ştiu unde este acest Castel.

— Şi pentru mine este la fel dar vom consulta un specialist. Ia vezi dacă este la geam?

Prinţesa s-a apropiat de geam şi simpaticul mesager era deja acolo şi o privea aşteptând ordine.

— Uite că este aici!

— Atunci să vin şi eu şi să-i punem câteva întrebări.

Prinţul s-a ridicat de pe fotoliu şi a venit la fereastră privind exact spre dulăul alb care stătea nemişcat. A început un fel de dialog mintal:

„Să-mi comunici dacă toate ordinele privind primirea oficială au fost duse la îndeplinire?”

— Să ştii că şi eu aud tot ce gândiţi voi! Ce frumos! îmi place!

„Stăpâne am transmis tot ceea ce trebuia făcut şi în mare parte totul a fost pregătit”.

„Dar de ce doar, în mare parte şi nu în totalitate?”

„O persoană din conducerea castelului a început să ia nişte măsuri contrare cu ceea ce s-a transmis”.

„Şti cine este aceea persoană?”

„Bineînţeles, dar nu-i pot comunica numele”.

„De ce?”

„Deoarece după ce l-am informat pe Mai Marele Castelului el a ordonat ca lucrurile să rămână aşa cum sunt pornite şi dacă vei face faţă situaţiei, adică pe lângă descoperirea uzurpatorului vei reuşi să treci cu bine peste acest obstacol şi să iei toate măsurile ce se cuvin, atunci este clar că tu eşti cel care trebuie să vină şi nu altcineva. Domnia sa spune că astfel vom fi scutiţi să mai creăm noi alte teste de verificare a identităţii şi din acel moment şi stăpâna va fi acceptată fără crâcnire de toată lumea”.

„Adică, dacă recapitulăm, intru, văd cine se opune şi iau toate măsurile ce se impun”.

„Nu prea e aşa, chiar ideea de la început este greşită că nu poţi să intri! Absolut toate porţile vor fi complet blocate!” „Dar tu atunci ce rol mai ai?”

„Eu vă conduc până la poarta principală care va fi de asemenea închisă!”

„Şi când poţi să faci acest lucru?”

„În clipa în care primesc ordinul!”

„Nu mai e mult până atunci, acum poţi să pleci!” Mesagerul a dispărut şi cei doi au rămas singuri.

— Să ne gândim ce treburi mai avem de rezolvat aici că nu putem pleca fără ca totul să fie în regulă. A spus Prinţul privind către prinţesa sa.

— Tu crezi că ar trebui să-i spun ceva şi mătuşii mele?

— Nu e cazul!

— Şi dacă mă caută?

— Te găseşte! Prin noile puteri pe care le ai, într-un spaţiu holografic, ca acesta tu vei putea fi oriunde, în orice moment! Sau mai bine zis vei putea fi găsită oriunde ai fi!

— Nu prea mi-e clar!

— De exemplu, dacă eşti dincolo şi sună telefonul aici, tu vei şti imediat acest lucru şi vei putea vorbi cu mătuşa ta astfel încât ea nu va observa că nu eşti acasă!

— Cum adică eu voi şti?

— Vei şti, de fiecare dată când te caută mătuşa ta sau o altă persoană pentru că de acum în colo simţurile tale depăşesc graniţele obişnuite şi devin universale. Hai să facem o probă să înţelegi mai bine.

— Şi ce să facem?

— Uite eu o să-i sugerez mătuşii tale să te sune!

— Dar abia am vorbit!

— Nu contează, să presupunem că a uitat şi te sună!

— Şi eu ce fac stau şi păzesc telefonul?

— Nu, în primul rând scoate-l din priză! Să acţionăm ca şi cum ai fi în altă parte.

— Şi cum o să mă sune dacă nu mai e în priză, eu cred că o să se îngrijoreze mai mult!

— Tu fa aşa cum ţi-am zis şi apoi mai stăm de vorbă.

— Gata, l-am scos din priză, şi acum ce facem?

— Aşteptăm să sune.

— O să aşteptăm degeaba că nu are cum să sune!

— Nu mai fi aşa nerăbdătoare şi stai liniştită!

— Uite că stau!

Prinţesa s-a aşezat pe fotoliu şi a început să aştepte.

— Aud că sună, l-ai pus tu în priză?

— Nu, în niciun caz, el sună în mintea ta nu în realitate! Răspunde-i mătuşii! Şi ia mâna de pe receptor că nu-i în priză, vorbeşte direct ca şi cum ar fi lângă tine!

— Bună mătuşico, ce să facem, stăm şi noi pe acasă! Mă bucur că ţi-a plăcut de el! Te sărut!

— A închis, nu ştia dacă mi-a spus ce impresie i-ai făcut!

— Am înţeles că era ceva de bine. Acum cred că ai înţeles că poţi să vorbeşti cu mătuşa ta de oriunde ai fi şi nu trebuie să stai să păzeşti telefonul.

— Dar cu prietena mea cu care mai beau câte o cafea pot să vorbesc?

— E la fel!

— Acum eu nu înţeleg cum pot să mă mai întâlnesc cu ea şi cum pot eu să mai beau cafele dacă nu sunt aici?

— E simplu că oricând vrei să te întâlneşti cu ea te întâlneşti şi faceţi ce vreţi împreună! în secunda în care vrei să fii cu ea vei fi cu ea singura problemă este cu băutul cafelei că vei fi nevoită să-i sugerezi doar că bei o cafea cu ea dar nu e nevoie să o şi bei.

— Cum adică să-i sugerez?

— Cum am făcut la mătuşa ta de am lăsat-o cu chiuveta plină de vase murdare şi cu impresia că am luat masa împreună!

— Şi tu crezi că eu pot să creez sugestii din astea?

— Cu puţin antrenament vei fi o expertă!

— Da’ tu de ce crezi că te-a căutat poliţia la mine?

— Nu m-am gândit dar putem să vedem care-i treaba.

— Cum?

— Ne relaxăm şi ne gândim la ceea ce a vrut poliţia!

— Eu cred că doar a vrut să te mai vadă!

— De unde şti?

— De nicăieri, aşa m-am gândit!

— Vezi, asta înseamnă intuiţie, primul gând care îţi vine în minte este întotdeauna cel corect! Şi ce crezi că mai vrea şeful poliţiei?

— Am impresia că doreşte să-ţi mulţumească pentru ceva!

— Aşa este, deci nu avem nicio grijă cu el, a ajuns acasă, e fericit, a constatat că este foarte iubit de soţia lui şi, pur şi simplu, a vrut să-mi mulţumească, ai răspuns foarte corect, deja eşti pe drumul cel bun!

— Dacă tot zici că sunt pe drumul cel bun atunci să-mi explici şi mie care va fi relaţia noastră de acum în colo?

— Tu cum ai vrea să fie?

— Ca în basmele populare, să fim împreună şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi! Tu nu vrei tot la fel?

— Şi eu vreau acelaşi lucru şi ca o dovadă că aşa va fi este faptul că inelele ne-au ales chiar pe noi.

— Adică tu crezi că pe lumea asta totul are o logică şi un anumit parcurs?

— Exact şi pentru noi logica este să fim împreună şi să trecem ca o pereche peste tot ce se va întâmpla de acum înainte iar misiunea noastră este să facem cât mai uşoară trecerea oamenilor dintr-o lume în alta şi să-i pregătim pentru veşnicie.

— Şi crezi că ne vom descurca?

— Dacă reuşim să intrăm în Castel atunci vom dovedi tuturor că noi suntem noii stăpâni şi toţi vor trebui să ni se supună iar din acel moment totul va fi mai simplu.

— Eu deja simt că nu mai aparţin acestor locuri aşa că atunci când doreşti putem începe noua noastră viaţă!

Trecerea!

Amândoi s-au ridicat în picioare şi s-au îndreptat spre fereastră. În momentul în care au ajuns în faţa ei a apărut şi mesagerul. Prinţul s-a uitat fix la el şi a spus:

„Acum te rog să fii atent”.

Şi s-a apropiat de Prinţesă pe care a luat-o strâns de mână. Formau unul din cele mai frumoase cupluri pământene.

„Execută mutarea ACUM!”

În momentul următor fără să simtă ceva sau să se

audă vreun zgomot cei doi s-au trezit chiar în faţa porţii principale a Castelului care era evident închisă. Mesagerul dispăruse.

— Probabil că s-a dus să facă parte din comisia de examinare! I-a spus el Prinţesei. Cred că va trebui să mă aştepţi puţin!

— Te-am aşteptat toată viaţa aşa că încă puţin nu mai contează!

— Azi parcă eşti şi mai frumoasă! Ai văzut ce straie ai pe tine?

— Wau! Ce minunăţie de rochie şi ce bijuterii, aşa pantofi nu am purtat niciodată!

— Cred că va trebui să te obişnuieşti!

— Dacă vom fi şi împreună totul va fi de vis!

— Acum te rog să te plimbi puţin pe această pajişte până găsesc eu o soluţie pentru a rezolva problema cât mai elegant. Demonstraţia trebuie să fie foarte convingătoare. Te rog doar să fii atentă la chemarea mea!

— Şi eu te rog mult să ai grijă ce faci iar pentru mine nu-ţi face niciun fel de problemă că sunt obişnuită să fiu singură în unele perioade.

Prinţul s-a îndepărtat de Prinţesă şi a început să se gândească la ceea ce va face. Şi-a dat seama că „vede” absolut totul dincolo de zidurile Castelului!

În castel era un fel de acalmie şi toată lumea era intrigată de faptul că porţile mari nu au fost deschise şi nu a fost anunţată nici sosirea înalţilor stăpâni. Lumea fusese anunţată de venirea lor dar parcă totul se potolise brusc şi viaţa începuse să-şi reia cursul normal. Administratorul stătea pe marginea lacului din mijlocul curţii pe care două lebede îşi încrucişau gâturile şi parcă se jucau. Fetele de la tacâmuri frecau ceva ce nici ele nu ştiau şi cel mai mult uimea lipsa Mai Marelui Castelului care nu absenta niciodată de la cel mai mic eveniment. De data aceasta nimeni nu-l văzuse încă de dimineaţă. Nimeni nu ştia că el fusese ferecat într-o centură de energie într-o cameră de la parterul turnului şi nu putea fi văzut, auzit sau eliberat cu

puterile celor prezenţi. Planul Administratorului fusese pus în funcţiune punct cu punct. Era ştiut că dacă până la apusul soarelui noii stăpâni nu intrau în Castel soarta lor era pecetluită şi ei nu mai puteau pătrunde niciodată în această lume.

Soarele aproape că era la baza dealului şi se pregătea să apună când Prinţul a înţeles ce avea de făcut. În timp ce Administratorul privea cu mare satisfacţie umbrele copacilor care se lungeau, din ce în ce mai mult şi era clar că urma ca din moment în moment soarele să apună, apa lacului a început să fiarbă şi din mijlocul ei a început să se ridice ca un fel de fiinţă, un trup de bărbat, pe care nimeni nu-l mai văzuse vreodată, de o frumuseţe remarcabilă şi pe care apa parcă nici nu îl atingea. În timp ce se apropia aproape plutind de malul lacului părea din ce în ce mai uriaş şi pentru toţi era evident că Stăpânul a sosit şi era foarte prezent în curtea Castelului.

Dintr-o singură privire el l-a văzut pe Administrator cum tocmai îşi mângâia fericit barba şi i-a poruncit:

— Să nu cumva să te mişti!

Acesta a rămas uluit de apariţie deoarece niciodată nu s-a putut gândi că cineva va putea intra în castel prin apa lacului. În acel moment şi-a dat seama că nu a înţeles nicio clipă cu cine îşi pune forţele.

Prinţul îl privea cu insistenţă şi toată lumea a putut vedea extrem de limpede cum Administratorul se topeşte începând de la picioare spre brâu. Deja nu mai avea nimic până la genunchi şi părea că pluteşte pe nimic. Privirea Prinţului s-a rotit cu repeziciune de jur-împrejur şi s-a oprit pe mijlocul turnului. În acest timp Administratorul se topea în continuare. Din ochii Prinţului au ieşit două raze de foc care s-au îndreptat spre turn şi au spart toate legăturile energetice care îl ţineau pe Mai Marele Castelului iar acesta a apărut în fugă, cu plecăciuni până la pământ şi a îngenuncheat în faţa Prinţului. În acel moment şi fetele de la tacâmuri şi omul adus de vânt şi băiatul de la grajduri au îngenuncheat şi au plecat capetele. Prinţul stătea

nemişcat în mijlocul curţii şi toţi cei care soseau din camere, din grădină, din alte părţi se apropiau şi puneau genunchiul în pământ.

În momentul în care a considerat că prezenţa lui a fost suficient de remarcată prinţul şi-a îndreptat din nou privirea spre Administrator din care mai rămăsese doar capul şi mâna dreaptă şi atunci a auzit vocea Mai Marelui Castelului:

— Vă puteţi opri stăpâne, deoarece aş dori să nu dispară de tot ci să-l avem mereu în vedere!

— Sunt de acord, a răspuns Prinţul şi a fost evident că procesul de topire a fost oprit brusc. Din Administrator nu a mai rămas practic nimic ci doar un ciot din mâna dreaptă şi o bucată de faţă cu un singur ochi dar fără nas şi gură.

— Acum eşti liber să pleci, dar să stai pe aproape că nu se ştie când mai am nevoie de tine. Ciotul de mână a încercat să execute un fel de salut oarecum milităresc şi bucata acea de entitate s-a îndepărtat decupată parcă dintr-un corp invizibil.

— Să vină echipa de protocol pentru primirea oficială şi să se deschidă marile porţi! A ordonat Mai Marele Castelului.

Imediat din sala centrală a sosit un fel de alai condus de două persoane care păreau că ţin pe nişte perne cu fireturi două coroniţe simple din aur. Mai Marele Castelului a luat una din coroniţe şi i-a aşezat-o pe frunte Prinţului iar toată lumea a strigat: Trăiască! Trăiască! Trăiască! Bine ai venit Stăpâne!

Apoi Prinţul însoţit de cea de a doua persoană cu coroniţă s-a întors cu faţa spre poartă şi s-a apropiat de ea. Aceasta a început să se deschidă şi în cadrul ei a început să se întrezărească în lumina ultimelor raze de soare o minunată femeie distinsă, cu o ţinută dreaptă şi ale cărei bijuterii străluceau într-o fantezie de culori.

Era Prinţesa!

A început să înainteze pe dalele de piatră şi toată

lumea din Castel a scos un suspin de uimire la vederea frumuseţii ei. A intrat şi s-a oprit iar prinţul s-a apropiat de ea şi după ce a sărutat-o pe frunte cu multă eleganţă i-a potrivit coroniţa pe cap. Prin poarta deschisă se vedea soarele apunând, parcă şi florile de pe câmp i se închinau. Iar s-a auzit în curte: Trăiască! Trăiască! Trăiască! Bine ai venit Stăpână!

Prinţul a luat-o de mână şi amândoi s-au întors cu faţa spre lume şi au înaintat iar în acel moment toţi au înţeles că începe o epocă nouă.

Legătura dintre cele două lumi a fost stabilită de singurele fiinţe vi care au fost destinate acestei treceri!

Epilog.

Peste câteva luni moare mătuşa ei şi este primită cu mult fast la Castel.

Cel mai mult a fost surprinsă atunci când privind în apa lacului a constatat că este cu circa douăzeci de ani mai tânără şi nu mai are niciun fel de dureri. După ce şi-a pipăit cu grijă faţa a început să zâmbească şi a înţeles că trecerea dintr-o lume în alta presupune chiar mai multă fericire decât îşi putea cineva imagina.

— Am murit? A întrebat ea zâmbind şi total neîncrezătoare.

— Din contră, acum te-ai născut în lumea spiritelor veşnice!

Cuprins

Aşa a început trecerea! 5
Prinţul 13
Începe transformarea 26
Surpriza din oglindă 36
Musafirul confundat 49
Somnul fără somn 67
Contactul cu poliţia, halucinaţiile 81
Vizita şefului 99
Cel ce stăpâneşte evenimentele 108
Mortul surpriză 127

Confidenţe 139
„Răzbunarea” şefului! 144
Castelul 150
Transmiterea ordinelor 160
Şeful poliţiei acasă 164
Dialogul cu fetele şi vizita la spital 175
Inelul doi 182
Domnul adus de vânt 187
Internarea s-a terminat 195
Ultimele pregătiri 198
Vizita oficială 216
Bubuituri în uşă! 221
Trecerea! 227
Epilog 232

În Biblioteca Cronooedia au mai apărut:

Nicu Doftoreanu – Un tangou numit dorinţă

Poezie şi suflet – Ciclul antologic „Metamorfozele naturii – simfonii albastre”.

Dandu Briei – Mă duc să duc gunoiul Gabriela Mimi Boroianu – Jurnalul unei muze * * * – Pe o cruce de lumină – antologie pascală

Dandu Briei – Povestea lui FĂT-FRUMOS, care era DEFECT şi zbura în ZIGZAG!

Nicolae Vasile – Românul ciclic

Nicolae Vasile – Universul ciclic

Emanuel D. Florescu – Destin tragic de artist genial

Manuela Cerasela Jerlăianu Ion Vanghele – Ce este iubirea

Doina Bârcă – Ferestrele bucuriei

Femeie omniprezentă – mul iar ubique (carte de gânduri dedicate eternului feminin) Nicolae Vasile – Fulerum (Punctul de sprijin, ediţie în limba engleză)

Marin Voican-Ghioroiu – Aş vrea să fiu copil Puiu

Răducan – Mucegai nostalgic de vârstă bătrână Ion Vanghele – Basme pestriţe Rodica Nicoleta Ion – Cânturi printre rânduri Emilia Popescu Rusu – Frescă pe zăpadă

Colecţia „Vieţile sfinţilor” – Sfanţii Ierarh Andrei, mitropotiil Ardeauii (30 noiembrie) Revista „Cronos” nr. 30, octombrie 2016 Revista „Taifas literar” nr. 12, octombrie 2016

În curs de apariţie la Biblioteca Cronooedia:

Ciclul antologic „Metamorfozele naturii” – 2. Şoaptele verii

Colecţiile Bibliotecii Cronooedia:

Vieţile sfinţilor Tradiţii Gastro & Literatura Mirific Povestiri cu tâlc Folclor internistic

Călătorii virtuale Originea numelor Gânduri altfel

Revista „Cronos – peniţa de aur” Revista „Taifas literar”.

Contact editura Biblioteca Cronopedia:

mail: fabulatortemporis@gmail.com, izvordecultura@yahoo.com, boroianugabriela@gmail.com
tel: 0771647750, 0770406865

Această carte încearcă să explice că între lumea vie și reală
pe care o trăim zi de zi și lumea spiritului veșnic trecerea este
ca o joacă iar urmarea e magnifică!
Nimeni nu moare în totalitate, nimeni nu s-a născut degeaba
iar misiunea spiritului uman este veșnică!
Am început romanul cu gândul de a face un fel de antrenament
în scrierea unei cărți serioase, dar pe măsură
ce o concepeam ideile care îmi veneau erau atât de ciudate
încât mă surprindeau permanent.
Am continuat totuși să scriu și așa am înțeles că totul,
ca și în viață, are o logică și un final fericit dacă poți să accepți
că lumea este făcută pentru persoanele deschise, inteligente,
pline de speranțe și care reușesc să facă în așa fel încât omul
pe care îl reprezintă și spiritul lui să devină o singură existență.

DANDU BRIEL

Biblioteca Cronopedia

Copyleft

ISBN 978-606-596-153-1

EDITURA EGO NOUĂ